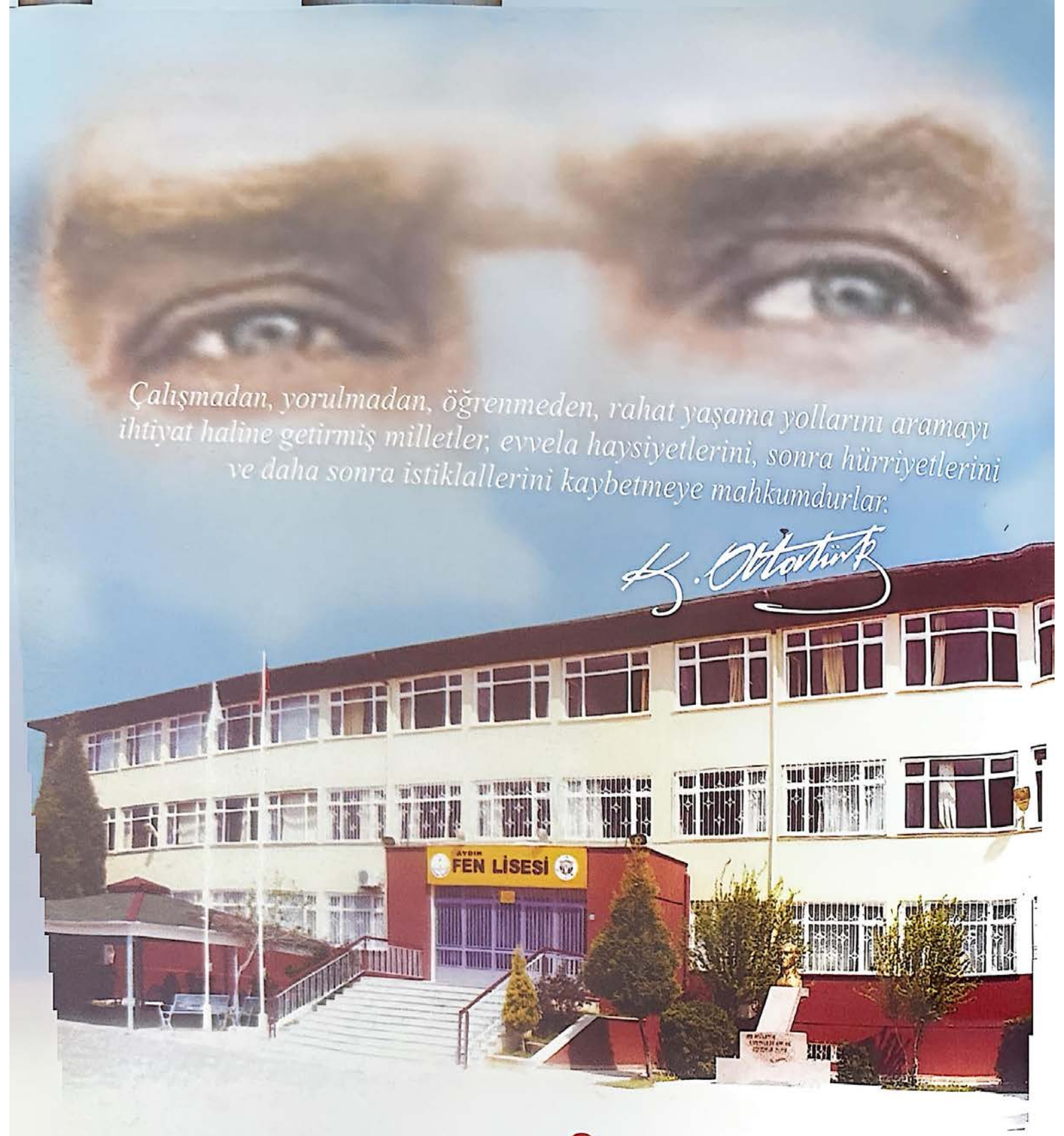
GÜNEBAKAN

Aydın Fen Lisesi Öğrenci Dergisi | Aralık 2012 | Yıl: 14 | Sayı: 24

AYDIN FEN LİSESİ

1991

AYDIN FEN LİSESİ

Kültürel Öğrenci Dergisi

Aralık 2012 Yıl: 14 Sayı: 24

SAHİBİ

Aydın Fen Lisesi adına Okul Müdürü
Şenol ARSLAN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Emine ALTINSOY
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni
eminealtinsoy@hotmail.com

EDİTÖR

Dilara DEMİRÖRS

EDİTÖR YARDIMCILARI

Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK
Aylin UĞURLUOĞLU

DANIŞMA KURULU

Fatih ANIL
Ahmet AKAN
Emine TİRİÇ

KAPAK TASARIMI

Nur Betül DERELİ

GRAFİK TASARIM ve BASKI

Aydın Tuna Matbaacılık San.Tic.Ltd.Şti.
Ata Mah. Toptan Gıda Çarşısı 690 Sk. No:2/B Aydın
Tel: 0256 231 17 77 Fax: 0256 231 17 41
www.tunaofsetmatbaa.com

YAZIŞMA ADRESİ

Aydın Fen Lisesi
Kültürel Öğrenci Dergisi Günebakan
Girne Mah. 2203 Sk. No:4 09100 Aydın
Tel: 0256 219 14 98 Fax: 0256 219 23 66
www.aydinfenlisesi.k12.tr

Tamamen Aydın Fen Lisesi öğrencilerinin özgün eserleri ve bakış açılarıyla hazırlanan Günebakan, Milli Eğitim Bakanlığı Sosyal Etkinlikler Yönetmeliği'ne uygun olarak Kültür, Edebiyat, Yayın ve İletişim Kulübü tarafından yayına sunulmaktadır. Dergi içindeki yazı, çizim vb. tüm eserlerin sorumlulukları eser sahiplerine aittir. Ücretsiz olarak dağıtımı yapılan bu dergi üzerinden hiçbir maddi kazanç elde edilmemektedir.

editörden

Günebakan benim için sadece bir dergi değildi. Hızlı bir sınav temposundan çıkıp kendini AFL'ye atanların içlerini döktükleri yer.

Okuduğumda 'Yok artık, bunu o mu yazmış?' dediğim yazılar, küçük okulumuzun süper beyinlerine yakışır ince espriler, 'Bu incelemeden nasıl geçmiş?' diye düşündüğüm laf oyunları... Hele bir de bu dergiye editör olacağınızı öğrenince ayrı bir önem kazanıyor Günebakan.

*Yıla büyük bir hevesle başladık, 'Günebakan Tema Canavarı'mızı koyduk meşhur masamıza. Çok ilginç fikirler geldi. Siyasi görüşler olsun, felsefi görüşler olsun, öğrencilerden öğretmenlere, somutlardan soyutlara bir sürü güzel taze fikir. Oy kararıyla **'İZ'**i seçtik. Ucu açık bir konuydu, alabildiğine kullanalım dedik.*

Bir yazı iki yazı derken dergimiz toparlanıverdi elinize geldi. Zormuş editör olmak, bir koca yılı dergiye sığdırmak, herkese hitap etmek.

Zor oldu ama sonunda başardık galiba.

Benimle çaba gösteren arkadaşlarıma, kalemleriyle bize bir şeyler katan genç yazarlarımıza-çizerlerimize, ufacık da olsa emeği geçen herkese teşekkürler ve siz okuyucularımıza...

Umarım beğenirsiniz.

içindekiler

GÜNCEL

5 Hoş Geldiniz, Ahmet Orkun ÇİTGEZ
5-6 Okul Müdürü ŞENOL ARSLAN'ın Yazısı
7-14 Ne Var Ne Yok?, Ceyda ŞENTÜRK/Aylin UĞURLUOĞLU/Ceren YILDIZEL/Göksu GÖKCEN
15 Bir Yıl Böyle Geçti
16-17 Projeler

EDEBİYAT

18 Hoş Geldin Dünyalı, Aylin DOĞAN
19 Hayatın Mavi İzdüşümü, Faik TUTUCU
20 Bilmek En Büyük Cahilliktir Bazen, İrem ŞAHİN
21 Kızıl Yuvarlak, Furkan ADANAŞ
22 Duvar, Büşra ER
Tik Tak, Nazlı Yağmur HASRET
23 İz, Mehmet Ali ÖZTÜRK
Travmatropizma, Elif Melis KILIÇ
24-25 Tek Bir Şey, Nazlı Yağmur HASRET
26 Toplumsal Hapishane, Dide Almira ŞAHİN
27 Sesler Renkler ve Siyah, Zeynep Gülsüm DİLEK
28-29 Sonu Olmayan Nehir, Ali Alperen BOĞA
30 Yorgundu, Buse YAZAR
31 Dışarda Yağmur Var, İrem DURANOĞLU
32 Siyah Beyaz Bir Fotoğraftan Hayat, Ece KAVUKÇU
33 Saklanan Hayaller, Cansu AKSEKİLİ
34 Bende Bıraktığın İzler, İrem DURANOĞLU
35 Gelsen Bir Pazar Sabahı, Dilşan ÖZCANOĞLU
Sayfamdaki İzin, Dilek KIZILTAŞ
36 Pabucunu Dama Attılar, Ahmet Seçkin ATILMIŞ
37 Sadece İzi, Dide Almira ŞAHİN
Buğu, Dilşan ÖZCANOĞLU
38-39 Öylesine Bir Adam, Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK
40 Peşimdeki Pirinç Taneleri, Şeyma Nur PEKTAŞ
41 Werther'den Vazgeçiş, Seda KARAMAN
42 Şaka, Kübra BOZ
Mutluluk, İrem Yaren BAŞ
43 Suçlu Atari, Orhan GÜLHAT
44 Kokarca İle Aslan, Aycan ÖZDEN
Yavru Devekuşu, Elif Özge AKTAŞ
45 Görünmez Kanat, Burcu Başak AKKAŞ
Açgözlülük, Duygu YARDIM

COĞRAFYA

46-47 Felaketin İzleri, Aysu YUMUŞAK/Büşra KARAKAZIM

TARİH

48-49 Tarihte İz Bırakan On Lider, Ali Cenk ÇAPAK
50-51 Cumhuriyetin Fabrikası:Nazilli-Sümerbank, Emre GEZER
52-53 Genç Osman I ve Reşadiye, Efe MİT
54 Cumhuriyet, Büşra Nur TİRE
55 İrlanda'da Ay-Yıldız'ın İzi:Drogheda, Kürşat GÜÇYILMAZ

FELSEFE

56-57 Ahmet Efendi Üzerine, Hilal Dilşad ARABACI

İZ ÜZERİNE

58-59 Yazarlardan Notlar
Arkadaşlarımızdan 'İZ' Tasarımları

KİTAPLIK

60-61 Kitaplık, Serenay Berfin ERDOĞAN/Özgün ÖZTÜRK/Şeyma Nur PEKTAŞ
62 İz Bırakan Kitap Sözleri, Serenay Berfin ERDOĞAN/Özgün ÖZTÜRK/Şeyma Nur PEKTAŞ

SİNEMA

63 Yalancı Amip, Setenay AKSOY
64-65 Sinema, Melisa ÇALIK/İrem ÖZEROL/Ceyda ŞENTÜRK/Efe Erim KIRBAŞ
66 Bir Efsane Daha Bitti, Aylin UĞURLUOĞLU/Çağla ÇENGELCİ
67-68-69 Menkıbe Hanımın Öldürülmesi, Aysu YUMUŞAK
70-71 "Run Forrest, Run!", Çağla ÇENGELCİ/Aylin UĞURLUOĞLU

MÜZİK

72-73 Geçmişten Günümüze Müziğin İzleri, Dilara DEMİRÖRS
74 Metallica, Bilal KOYUNCU
75 Green Day, Tuğçe KUZUCUOĞLU

MODA

76 AFL Modası, Seray TEZCAN/Coşku MUTLUCAN

EĞLENCE

77 Kaç Yıl Oldu?,Aylin UĞURLUOĞLU/Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK
78-79 Geçmişten Günümüze Bir Kahkaha Denizi, Serenay Berfin ERDOĞAN/Şeyma Nur PEKTAŞ/Özgün ÖZTÜRK

SPOR

80 El Clasico, Alptekin ŞENER
81 21. Yüzyılın Tenis Kralları, Ahmet Yasin YILDIRAN
82 Fazlasıyla Geleneksel Çöm Yazısı, Gül Yıldız YÜKSEL
83 Çər-Çöm, Dilşan ÖZCANOĞLU/Betül COŞKUN/Onur Ege TARI

hoş gel diniz

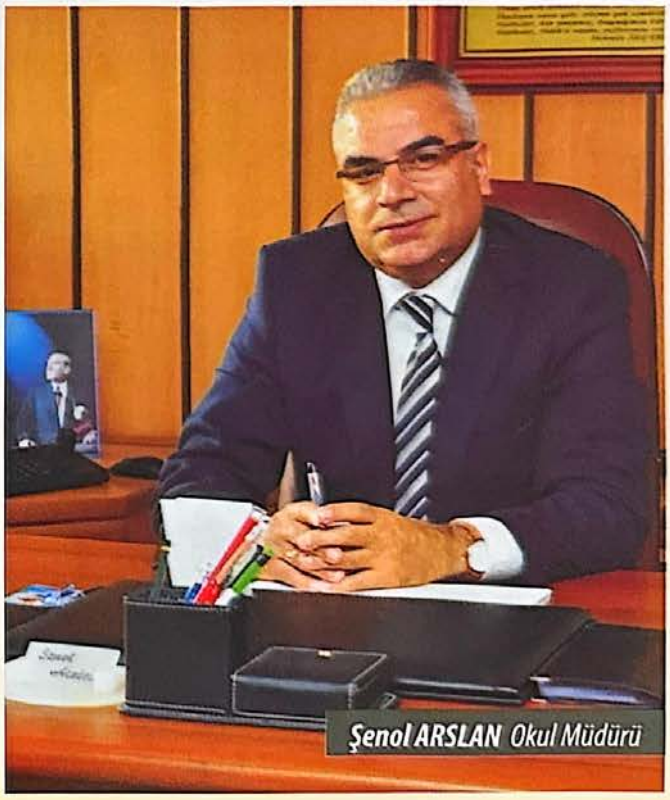
hmet Orkun ÇİTGEZ
Okul Meclisi Başkanı

Okulumuzun 15 yıllık tarihinde 2011-2012 Eğitim-Öğretim yılı başında AFL' de 3. Okul Müdürümüz olarak göreve başlayan Şenol Hoca' ya ben ve tüm okul adına hoş geldiniz diyorum. Şenol Hoca'mızın göreve başlamasıyla birlikte okulda ve yurtta değişim rüzgarları kendini hissettirmeye başladı. Yeniliklere ve değişimlere her zaman açık oldu, AFL öğrencisinin isteklerini göz ardı etmedi. Bu aynı zamanda okul içinde huzurun ve refahın da artmasını sağladı. Yeri geldiğinde sosyal faaliyetlere girmemiz için bizden çok çaba sarf etti, sporu ve sporcuyu destekledi. Okul maçlarımızda, projelerimizde,diğer tüm etkinliklerimizde yanımızda bulundu. Yurdumuza, etütlerimize ziyaretlerde bulunarak bizimle kısa zamanda kaynaştı. Sempatik tavırlarıyla kendini sevdirdi. Kısa zamanda bu kadar faaliyet gösteren ve bu kadar çalışan bir Okul Müdürümüz olduğu için çok şanslı olduğumuza inanıyorum. Daha nice senelerde tüm AFL ailesiyle birlikte olması dileğiyle tekrar hoş geldiniz diyor ve başarılarımızın devamını diliyoruz.

Aydın Fen Lisesi'nin çok değerli öğretmen ve öğrencilerinin katkılarıyla hazırlanan ve 24. Sayısı yayınlanan okul dergisinin hazırlanmasında emeği geçen tüm öğretmen ve öğrencilerimi kutluyorum.

Çağımız çok önemli teknolojik gelişmelere sahne olmaktadır. Değişen teknoloji ve yeni buluşlar, bilginin katlanarak çoğalmasına yol açmakta ve tüm gelişmeler insan yaşamını etkilemektedir. Durum böyle olunca bu değişimin eğitim-öğretim alanına yansıması hem gerekli hem de kaçınılmaz bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu gereklilik, çağı yakalama çabasında olan ülkemizde nitelikli insan gücüne duyulan ihtiyaç göz önüne alındığında daha bir anlam kazanmaktadır.

Okul çalışanları olarak; çağdaş eğitimin gereği olan öğrenci merkezli eğitim modelini uygulayarak, şartsız sevginin ve karşılıklı güven duygusunun hakim olduğu, hoşgörü, empatik anlayış ve etkili iletişim yöntemlerini kullanarak, bütün öğrencilerimizi Milli Eğitim ve okulumuzun temel amaçları doğrultusunda, insanı insan yapan değerleri benimseyen ve bunları davranış haline getirip içselleştiren, kendisiyle birlikte evreni sorgulayan,

Şenol ARSLAN *Okul Müdürü*

bilimsellik, katılımcılık ve paylaşımcılığa açık olan, çok yönlü düşünen, aktif, sorumlu ve üretken kişiler olarak geleceğe hazırlamak birinci önceliğimizdir.

Amacımız iyiyi, güzeli, yararlı olanı öğrencilerimiz ve öğretmen arkadaşlarımızla paylaşmaktır. İnanıyoruz ki bu çabamız bu dergi sayesinde kulaktan kulağa, kalpten kalbe yayılacaktır. Unutmayalım ki, hayat bizden bazı dersler almamızı bekler. Hatta bunu zorunlu kılar. Kaybetmeyi, kazanmayı, sevmeyi, sevilmeyi, mutluluğu, gücü, zayıflığı, sabrı, öfkeyi, sevinci, korkuyu, suçluluğu, huzuru, affetmeyi, vazgeçmeyi, vazgeçmemeyi, öğrenmemizi ister. Bunları öğrenmek herkes için kolay değildir. Adına olgunlaşma yolculuğu dediğimiz yaşam yolunda öğreniriz bunları.

Gücü, mutluluğu, huzuru, sevgiyi, saygıyı, sağlığı birden elde edemeyiz. Yaşadığımız dünyaya, çevremize ve kendimize bakış açımız olgunlaşma yolunda bizlere yardım eder. Kendimizi ve çevremizdeki dünyayı doğru anlamaya başladıkça kendimizle barışık olmaya başlarız. Aldığımız dersler yaşamımızı değiştirir gibi görünse de aslında değişen yaşam değil bizim ona bakış açımızdır.

Başarıya giden yol; çalışmak, çok çalışmak, bilim ve teknolojinin bütün imkanlarından yararlanmak azmi ve gayretinden geçer. 21. yüzyılda dünyanın en önde gelen ülkelerinden biri olabilmek için bıkmadan, usanmadan, inançla ve kararlılıkla çalışmamız gerekmektedir.

Okulumuzdaki tüm öğrenciler bizler için değerlidir. Öğrencilerimizin, memleketimizin gelecekte parlak ve yüksek çizgiye ulaşması için çalışacaklarına, başarı seviyemizi daima artıracaklarına, toplumsal hayatımızın gerçekleri ile bütünleşerek, Atatürk İlke ve İnkılapları ışığında yöneticilerimiz ve öğretmenlerimizden aldıkları eğitimle yüce milletimizin refah ve mutluluğuna katkıda bulunacaklarına yürekten inanıyorum.

Sevgili gençler, yaşamda bir amacınız ve hedefleriniz olmalıdır. Kendinizi tanıyın. Kendinize karşı dürüst olun. Ne istediğinizi, neden istediğinizi, gerçekten isteyip istemediğinizi bilin. Şansa değil, kendinize inanın. İhtiyacınız olan güç, umut, heyecan, coşku ve tutku sizin içinizde. Hayata, sevgiye, ilişkilere koşullar ve karşılıklar koyma-yın. Koşulsuz ve sakin yaşayın. Mutlu edilmeyi beklemeyin. Siz sizle mutlu değilseniz sizi kimse mutlu edemez. Mutluluk içten gelir. Mutlu olmak için nedenler aramayın. Nedensiz mutlu olmayı öğrenin. Korkularınızdan başka bir şeyden korkmayın. Sizi engelleyecek tek şey yine sizsiniz. Dikiz aynasına bakarak ileri yol alamazsınız. Beyniniz ve yüreğiniz, bu güne ve geleceğe odaklı olsun. Olumsuz inançlardan kurtulun. Neden olmazı değil, nasıl oluru düşünün. Her sabah güne "harika" diye başlayın. Düşleri olmayanın geleceği de olmaz. Düşlerinize sahip çıkın, öldürülmenize izin vermeyin. Başarı büyük düşünmekle gelir. Büyük düşünün fakat gerçekçiliği de elden bırakmayın. Arkanızda olumlu iz bırakın. Ne kadar yaşadığınız değil, nasıl yaşadığınız önemlidir.

Birlikte hareket ederek çok başarılı çalışmalar yapacağımıza inandığım öğrencilerimizi ve onların yetişmesinde büyük emek harcayan öğretmenlerimi kutluyor, başarılı çalışmalarının devamını diliyorum.

"Siz kendinize inanın başkaları da size inanacaktır."
Montaigne

Şenol ARSLAN
Aydın Fen Lisesi Müdürü

2011-2012
AFL GÜNDEMİNDE
NE VAR NE YOK ?

Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK - Aylin UĞURLUOĞLU - Ceren YILDIZEL - Göksu GÖKÇEN

"PROJE BİZİM İŞİMİZ" 1997'den beri....

Üretken AFL gençleri yine boş durmadı. Kimya, biyoloji, coğrafya, tarih gibi alanlarda ürettikleri projelerle çeşitli sergilere katılma hakkı kazanan arkadaşlarımız, hepimizi gururlandırdı. Okulumuz 4. Sınıf öğrencilerinden Ece ÖZCAN da 2 yıldır emek verdiği projesinin karşılığını aldı. TÜBİTAK Proje Yarışması'nda Türkiye 2.si olan arkadaşımızı can-ı gönülden kutluyoruz. Darısı başımıza!

Yarışmaya biyoloji dalından Danışman Öğretmeni Hülya OLGUN ile birlikte katılan arkadaşımız Ece Özcan"Bir şapkalı mantar olan Lepistanuda'nın insan lösemi ve meme kanseri hücre hatları üzerindeki durdurucu ve apoptotik etkileri" adlı projesiyle 31 finalist proje arasından Türkiye ikincilik ödülünü kazandı. (Arkadaşımızın sunumunu izlediğimiz gün anladık, başarılı bir proje yapmanın, en az Lepistanuda ve Apoptosis demek kadar zor olduğunu:))

Her yıl düzenlenen TÜBİTAK Ortaöğretim Öğrencileri Araştırma Projeleri Yarışması'na bu yıl Türkiye genelinden 5.574 proje başvurdu. Projelerden 1082'si ilk aşamada değerlendirilerek bölgelerde sergilendi. Laf aramızda bölgeye de dört proje gönderdik. Sergilenen projelerden 200'ü final sergisine katılmaya hak kazandı. 200 proje 04-08 Mayıs 2012 tarihleri arasında Ankara ATO Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda sergilendi. Törende bilgisayar, biyoloji, temel fizik, uygulamalı fizik, kimya, matematik, coğrafya, sosyoloji ve tarih dallarında dereceye giren 43 proje ödüllendirilirken, 40 projeye teşvik ödülü verildi.

Yarışmaya biyoloji dalından Danışman Öğretmeni Hülya OLGUN ile birlikte katılan öğrencimiz Ece Özcan "Bir şapkalı mantar olan Lepistanuda'nın insan lösemi ve meme kanseri hücre hatları üzerindeki durdurucu ve apoptotik etkileri" adlı projesiyle 31 finalist proje arasından Türkiye ikincilik ödülünü kazandı.

Ödül alan projemizde mantar özütünün lösemi üzerindeki etkisi araştırılarak meme kanserine göre daha etkili olduğu belirlenmiştir. Çalışmanın devamı olarak bu etkiyi nasıl ortaya çıkardığını ve hücre ölümünü nasıl gerçekleştirdiğini belirlemek üzere apoptosis (hücre ölümü) denemeleri yapılmıştır. Elde edilen apoptosis bulgularına göre bu mantara ait özütün kanser hücrelerinde apoptosis mekanizmasını çalıştırdığı görülmüştür. Apoptotik etki bakımından değerlendirildiğinde bu mantar özütünün lösemili hücreler üzerinde daha etkili olduğu bulunmuştur. Hücrelerin 48 saat içerisinde % 86'sı apoptosis ile ölmüştür. Bu proje kapsamında Lepistanuda isimli mantar türü ilk defa lösemi üzerinde araştırılmış ve mantar özütünün lösemi üzerinde meme kanserine göre daha etkili olduğu bulunmuştur.

BAŞARI BİZİM ALIŞKANLIĞIMIZ

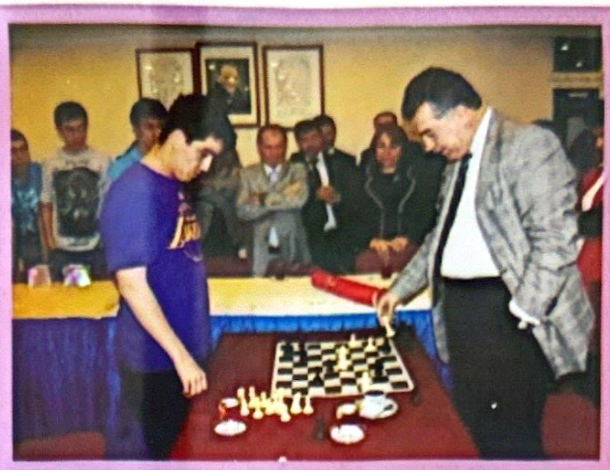
OKUL ADI	2011 MF (SAYISAL) PUAN SIRASI (Fen Lisesi)
AYDIN FEN LİSESİ	1
ANKARA FEN LİSESİ	2
İZMİR FEN LİSESİ	4
İSTANBUL ATATÜRK FEN LİSESİ	7

AFL'nin başarılı gençleri yine hepimizin göğsünü kabarttı. ÖSYM'nin verilerine göre okulumuz, 2011 sayısal puan türünde Fen Liseleri arasında Türkiye 1.'si oldu.

Gururlandığımız kadar, şaşırdık da bu yıl. Zira genelde mühendislik, tıp gibi fakülteleri tercih eden AFL'lilerin arasına başarılı üniversitelerin işletme, iktisat gibi bölümlerini tercih edenler de katıldı. Bin bir renkli bir yelpazenin birer parçası gibi AFL gençleri. 2012'de 46 kuş daha yuvadan uçtu. İdealleri doğrultusunda mutlu ve başarı dolu bir hayat diliyoruz hepsine.

İŞTE GURUR TABLOMUZ 2011-2012

ADI	SOYADI	YERLEŞTİĞİ ÜNİV. /BÖLÜM	TERCİH SIRASI	PUAN TÜRÜ
EGE	ŞENGÜN	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/Mühendislik Fakültesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği	1	MF-4
MURAT İBRAHİM	KIRBAŞ	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
SELAHADDİN	AYDEMİR	ADNAN MENDERES ÜNİVERSİTESİ (AYDIN)/Tıp Fakültesi	2	MF-3
HURŞİT OZAN	KURT	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA) Mühendislik Fakültesi/Endüstri Mühendisliği	2	MF-4
YUNUS	ÖZKAYA	PAMUKKALE ÜNİVERSİTESİ (DENİZLİ)/Tıp Fakültesi	2	MF-3
HÜSEYİN	SEZGİN	İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ/İşletme Fakültesi/Endüstri Mühendisliği	2	MF-4
ALİ ÇAĞIL	GÜLDALI	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi/İktisat	2	TM-1
SETENAY	AKSOY	TOBB EKONOMİ VE TEKNOLOJİ ÜNİVERSİTESİ (ANKARA) Mühendislik Fakültesi/Endüstri Mühendisliği	3	MF-4
ELİF ÖZGE	AKTAŞ	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)/Tıp Fakültesi/Tıp (İngilizce)	1	MF-3
AYCAN	ÖZDEN	MARMARA ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/Tıp Fakültesi (İngilizce)	1	MF-3
HAZIM BARIŞ	PINARBAŞI	ÇANAKKALE ONSEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ/Tıp Fakültesi	1	MF-3
SULTAN ECE	ÖZAYDIN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
ONUR	GÜZELDAL	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)/Diş Hekimliği Fakültesi	6	MF-3
MUSTAFA	BAYSAL	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/Mühendislik Fakültesi Makine Mühendisliği	3	MF-4
RIZA CAN	YAKIŞTIRAN	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ/Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Cerrahpaşa Tıp (İngilizce)	1	MF-3
MELTEM	GÖKTAŞ	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
ERHAN	ÇAĞIRICI	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/Mühendislik Fakültesi/Bilgisayar Mühendisliği	3	MF-4
BARIŞ	ORHAN	ULUDAĞ ÜNİVERSİTESİ (BURSA)/Tıp Fakültesi	4	MF-3
BATUHAN	SİVRİKAYA	İ. D. BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA) Mühendislik Fakültesi/Endüstri Mühendisliği (Tam Burslu)	1	MF-4
METEHAN	ÖZTÜRK	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA) Mühendislik Fakültesi/Bilgisayar Mühendisliği	2	MF-4
MUHAMMET ALİ	ŞANLITÜRK	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ/Cerrahpaşa Tıp Fakültesi/Cerrahpaşa Tıp (İngilizce)	1	MF-3
AYŞEGÜL	YILDIRIM	HACETTEPE ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)/Tıp Fakültesi/Tıp	1	MF-3
SELAHATTİN	ÇOLAKOĞLU	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	2	MF-3
PELİN	DOĞAN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
FAİK	TUTUCU	KOÇ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/Tıp Fakültesi (Tam Burslu)	1	MF-3
HATİCE	SARIYILDIZ	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
MELİH ONUR	TEMEL	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA) Mühendislik Fakültesi/Endüstri Mühendisliği	1	MF-4
ECE	DÖNMEZ	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
ÇAĞDAŞ	ÖZTEKİN	İ. D. BİLKENT ÜNİVERSİTESİ (ANKARA) /Mühendislik Fakültesi Bilgisayar Mühendisliği (Tam Burslu)	4	MF-4
MUSTAFA	KARAKULAK	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/Mühendislik Fakültesi/Endüstri Mühendisliği	1	MF-4
SEÇKİN MEHMET ALİ	DAL	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ/Cerrahpaşa Tıp Fakültesi/Cerrahpaşa Tıp	2	MF-3
ECE	ÖZCAN	AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ (ANTALYA)/Tıp Fakültesi	7	MF-3
ELİF MELİS	KILIÇ	BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİ (İSTANBUL)/İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi/İşletme	1	TM-1
TOLGA	GİRGİN	EGE ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	1	MF-3
HÜSEYİN CAN	ZENGİ	ORTA DOĞU TEKNİK ÜNİVERSİTESİ (ANKARA)/Mühendislik Fakültesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği	1	MF-4
SEDA	KARAMAN	DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİ (İZMİR)/Tıp Fakültesi	5	MF-3
LEYLA EZGİ	AÇIŞ	İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ/İstanbul Tıp Fakültesi/İstanbul Tıp	1	MF-3

Okulumuzun ses getiren başarılarının ardından, Valimiz Kerem AİL ve İl Milli Eğitim Müdürü'müz Pervin Töre okulumuzu ziyaret ettiler. Öğrenci yurdunda arkadaşlarımızla sohbet edip birlikte vakit geçirdiler. Her birimize özel hediyeler getiren Sayın Valimiz ve Milli Eğitim Müdürü'müz hepimizi mutlu etti. Valimizle yaptığı satranç maçını kaybeden arkadaşımız Osman Onur Kuzucu'yu teselli etmek de bize düştü.

24 KASIM

Öğretmen: Oğlum. Bu sefer hangisi?

Nihat Afşin: Arka bahçenin köşesindeki uzun ağaç...

Ö: Yavrum hani bir daha ağaçlara tırmanmayacaktın?

N.A: Ama--

Ö: Hani okul bahçesinden mantar toplayıp yemek, bahçede ava çıkmak da yoktu. Bir daha yapmayacağım diye söz vermedin mi kaç kez? Bir daha sınıfa kedi-köpek getirmek yok diyoruz; nereden bulduysan tuttun yılan getirdin. Hayır, kendine zarar vereceksin diye korkuyorum oğlum.

N.A: Doğadan kim zarar görmüş ki öğretmenim. Ne varsa doğada var

Ö: Kar yağdığında da igloo yaptın, zor çıkardık ama içinden seni.

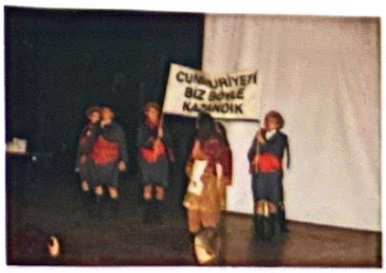
N.A: Öğretmenim buranın karı yumuşak olduğu için çökmüştü o igloo. -40 derecede falan olsa çok sağlam olurdu o. Aslında... "Askerliğimi doğuda yapacak olursam çok işime yarar benim."

Bu yıl da her yıl olduğu gibi 24 Kasım'da mutlu etmeye çalıştık öğretmenlerimizi. Van Depreminde şehit olan öğretmenlerimizi anmadan başlamadık programımıza. Ardından şiirler okuduk, Ali Rıza Binboğa'dan şarkılar söyledik org eşliğinde, TRT Türk Sanat Müziği Korosu edasıyla; öğretmenlerimizin çocukluklarını canlandırdığımız küçük bir tiyatro da sergiledik. "Öğretmeni Dinliyorum Gözlerim Kapalı" adlı şiirimiz de öğretmenlerimizin beğenisini kazandı. O gün öğretmenlerimizin günüydü. Küçük bir tebessüm dahi oluşturabildiysek yüzlerinde, ne mutlu bize.

10 KASIM
ATATÜRK'Ü ANMA PROGRAMI

Aydın Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından, il genelinde 10 Kasım ve Atatürk'ü Anma Haftası Programı'nı düzenleme şerefine bu yıl okulumuz öğrencileri erişti. Bir ay gibi kısa bir sürede hem de araya bayram tatili girmişken özellikle 11. sınıftaki arkadaşlarımız bayram tatillerini yarıda keserek bu önemli görevi büyük bir gururla yerine getirdiler. Emine Altınsoy ve Ahmet Akan Hocalarımızın önderliğinde görevli arkadaşlarımızın üstün çabalarıyla okulumuza yakışır bir program sunduk. TBMM'den gelen tebrik telefonu da hepimizin göğsünü kabarttı.

AYDIN FEN LİSESİ KOMPOZİSYON YARIŞMASINDA TÜRKİYE BİRİNCİSİ

Kırşehir Mesleki ve Teknik Eğitim Müdürlüğü tarafından, 2012 yılı Ahilik Kültür Haftası kutlamaları çerçevesinde düzenlenen kompozisyon yarışmasında, arkadaşımız Ahmet Seçkin ATILMIŞ "Pabucunu Dama Attılar" adlı eseriyle Türkiye birincisi oldu! Ödülünü almak üzere danışman öğretmenimiz Ahmet AKAN'la Kırşehir yollarına düşen arkadaşımız, 2500 TL değerindeki ödülünü bizzat Türkiye Esnaf ve Sanatkârlar Konfederasyonu Başkanı Bendevi Palandöken'den aldı.

Eins-Zwei-Drei-YILDIRAY!

Okulumuz öğretmen kadrosuna bu yıl çok renkli bir kişilik daha katıldı. Almanca öğretmenimiz Yıldıray FİDAN! Kendine has öğretim teknikleri, yüzünden hiç eksik olmayan tebessümü ve babacan tavırlarıyla hepimizin gönlünü kazandı. Sadece sabahları tüm yurdu müzikle uyandırdığı için değil; genel kültürümüze yaptığı katkılardan dolayı da kendisine minnettarız. (Almanya'yı avucumuzun içi gibi biliyoruz artık.) AFL ailesine hoş geldiniz Herr Fidan.

Oooo BİR-Kİ-ÜÇ "AFL"

AFL'mizin spor kariyeri için epey hareketli bir yılı geride bıraktık. Futsal maçları, basketbol karşılaşmaları derken; tezahüratlarla inletmediğimiz spor salonu, sarsmadığımız çember, topla delip ve geçmediğimiz ağ kalmadı. Arkadaşlarımız sahadayken biz de tribünlerde hop oturup hop kalktık. Çoğu zaman kıl payı kaçırdık zaferi. Bazen de talihsizlikler peşimizi bırakmadı. Olsun. Yensen de yenilsen de her daim seninleyiz AFL.

Geleneksel futbol turnuvamıza ise yine enteresan takım isimleri damgasını vurdu. "Vini DI Pu" "Ketenpere" "Çöm Gücü" gibi takımlarımız adeta halı saha ve okul arasında mekik dokudu.

Voleybol turnuvalarımız da en az, futbol maçlarımız kadar çekişmeliydi.24 kişinin tezahüratlarıyla desibel rekorları kırabileceğine de şahit olduk. Hocalarımızla takım olup, "baklavasına" yaptığımız voleybol maçları ise okul sonralarının en sevilen etkinliklerinden oldu.

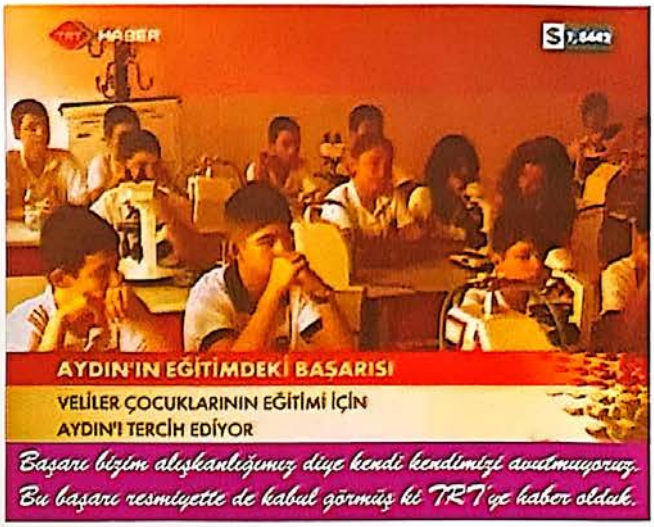

GÜLERYÜZLÜ DOSTLAR

Okulumuz öğrenci kulüpleri bu yıl da boş durmadı. Kültür, Edebiyat, Yayın, İletişim ve Tiyatro Kulübü bu yılın sosyal sorumluluk projesi olarak kardeş köy okulumuza kitaplık yaptırmak üzere bir kampanya başlattı. Daha çok okuyabilsinler, minik kalplerin de kocaman dünyaları olsun diye.

Önce bir kulüp etkinliği olarak başlayan, daha sonra gönüllü arkadaşlarımızın da başvurmasıyla sayımızı daha da katlayarak gerçekleştirdiğimiz bir etkinliğimiz daha vardı. Hacı Hüseyin Arslan Eğitim Uygulama Okulu ve İş Eğitim Merkezi'ne yaptığımız ziyaret AFL'li gençler için hiç unutulmayacak bir anı oldu. Hediyelerimizi aldık elimize, çaldık kapılarını. Özel eğitime ihtiyacı olan kardeşlerimizle sohbetler ettik, oyunlar oynadık, hatta derslerine birlikte girdik. Aklımızda bin bir soruyla geldiğimiz o yerden ayrılırken, içimizde bir parça burukluk vardı. Aklımızda o kardeşlerimizin gülümsemeleri kaldı.

Ee, eğlence lafını duydu mu coşuyor AFL'liler.Sonrasında da olaylar, olaylar...

Bu yılki bahar şenliğimiz de epey coşkulu geçti.Enerjimizi en başta Mehmet Amca ve ekibine borçluyuz elbette! Birçok ilki de bu yıl yaşadık.Bir kız, top sektirebilirim diyorsa sektirebilirmiş cidden.Arkadaşımız Cansın'ın top sektirmede erkeklere taş çıkartan performansı hepimizi etkiledi.(Okulumuz bayan panterlerinin bu gizli kalmış yeteneğini gören Dilek Hocamızın, kız futsal takımı kurma gibi bir planı olduğu şeklinde söylentiler de yok değil.) En çekişmeli oyunumuz her zamanki gibi halat çekme idi.Çekenler ayrı terledi, tezahürat edenler ayrı...

Oyunların ardından, gecesini gündüzüne katıp çalışan halk oyunu ekibimizin kısa bir gösterisini izledik.Halk oyunu ekibimizden aldığımız coşkuyla, Mert-Orkun-Çağrı-Utku dörtlüsünün müziği birleşince ufak çapta bir enerji patlaması yaşadık tabii.Arkadaşımız Bilal'in grubu Ra'asiel X de bize bir müzik ziyafeti yaşattı.

Ee, müzik var, eğlence var, oyunlar var; durmak olmazdı.Nitekim durmadık da. Adı üstünde AFL'de "ŞENLİK" vardı.

"ARADAN ON BEŞ YIL GEÇTİ"

Takvim açısından küçük ancak eğitim camiası açısından büyük bir zaman olan AFL'nin 15 yıllık tarihini gelişim sürecine uygun olarak gösterime koymak artık bir gereklilik olmuştu.İşte bu amaçla daimi öğrencimiz Emre Gezer ve öğrencilerimiz Aylin Uğurluoğlu ile Kardelen Berfin Tekin güzel bir çalışmayla "Aradan 15 Yıl Geçti" adlı fotoğraf sergisini bahar şenliğinin ikinci gününde açtılar.Büyük ilgi gören sergide, en beğenilen fotoğrafı seçmek için bir oylama yapıldı. İşte birinci olan fotoğrafımız:

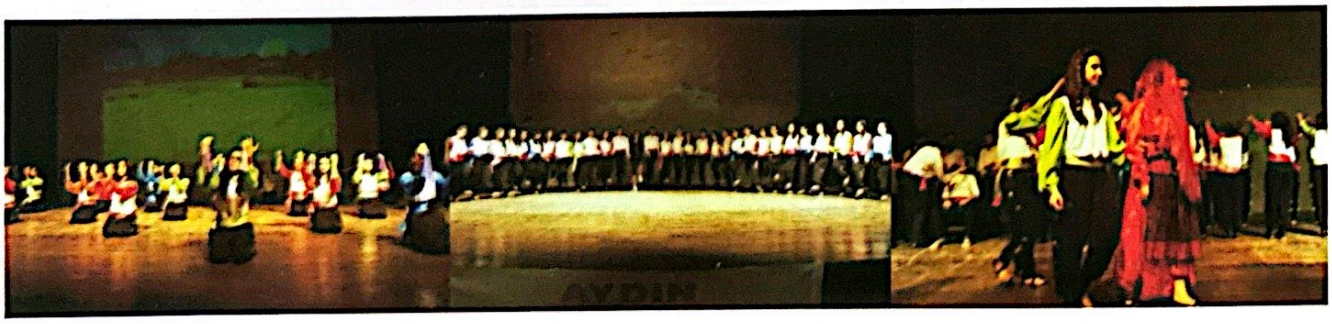
ESAS KIZLA BİZİM OĞLANIN HİKAYESİ

"İki aşığın, çeşme başı ve tarlanın, yerin ve göğün ve tüm güzel rüyaların şahit olduğu bir hikaye anlatacağız sizlere.Aslı ile Kerem değil, dağları da delen yok, Mecnun olup çöllere düşen de.Belki sağda solda, komşuda duymuşsunuzdur, zira dillere destan olmuş bu aşk, mümkün değil işitilmemesi.Adını desinler de inanmayın, bu

Esas Kızla Bizim Oğlanın Hikayesi"

Aydın Fen Lisesi'nin yıl sonu gösterisi "Esas Kızla Bizim Oğlanın Hikayesi" izleyenlerden büyük alkış aldı.Kendileri yazdılar, kendileri oynadılar.Yeri geldi kostümlerini ellerinde diktiler, yeri geldi saatlerce prova yapıp günü geceye kattılar.Tiyatro metniyle uyuyup, halk oyunu kostümüyle uyandılar. Kamerasıyla kardeş oldu Kerem, kalem kağıtsız gezmez oldu Dilşad'la Büşra... Altınsoy için her şey karıştı yine (Bilal Bellek kayboldu daha ne olsun!) Tiriç, sahaya inmediği zamanlarda da tribünlerdeydi bir teknik direktör edasıyla(sağ olsun hiç ofsayta düşmedi bizimkiler)Hiç yoktan bir çeşme var etti İsmail Hocamız!Ve Ahmet AKAN, her zaman Hızır gibi yetişti imdadımıza.Daha çok insan var ismi sayılması gereken...Sahnede ter döken, sahne arkasında koşuşturan ve bizlere harika bir gösteri sunan her bir arkadaşımız...

Ortada bu kadar emek varken sonucun ne olacağı da belliydi zaten.Bir yıl boyunca çalışan arkadaşlarımız ve öğretmenlerimiz, emeklerinin karşılığını da salonu inleten alkışlarla aldılar.

AFL Kitap Fuarında

İzmir TÜYAP Kitap Fuarı bu yıl da AFL'li gençlerle doldu. Programımızda fuardan önce Şirince'de nefis bir kahvaltı vardı.Daha sonra kitap fuarını adım adım dolaşan AFL'liler, yazarlarla görüşmeler de yaptı. Ardından kendilerini Lunapark'a atan yüksek adrenalinli arkadaşlarımız, sağnak yağışla zamanın "su gibi" geçtiğini fark etmeseler de Fuar'ın tadını çıkarmış.

AFL'liler Çanakkale'de

Haziran ayında İbrahim Demiral rehberliğindeki Çanakkale gezisine giden 9-A sınıfı, eğlenceli bir yolculuğun ardından vardıkları Çanakkale'de tarihin izlerini sürdüler.

İstanbul Gezimiz

Bu yıl birinci dönem her yıl olduğu gibi okulumuz 11. Sınıf öğrencileri İstanbul'a üniversite gezisine gittiler. Gezileri çok eğlenceli geçmiş fakat aşırı soğuklar nedeniyle donma tehlikesi atlatmışlar. İTÜ, Boğaziçi Üniversitesi, Koç Üniversitesi, Yeditepe Üniversitesi gezdiğimiz yerler arasındaydı. "Üniversite seçimimizde yararlı olmakla birlikte dönem arasında kafamızın dağılmasını ve eğlenmemizi sağladı bu gezi."

Filiz Hocamız oda denetimlerini sıklaştırınca, çoğu arkadaşımız odada evcil hayvan olarak beslediği bakterilerinden ayrılmak zorunda kaldı. Yurtta yapılan yenilikler yüzünden dağınık olmanın gittikçe zorlaştığını belirten AFL'liler, düzenli olmaya alışmakta güçlük çekiyor. Yurdun temel sorunları ile ilgili; düzgün çarşaf serme, kitaplık düzeni, mandalina kabuklarının geri dönüşümü, törene saatinde yetişme metotları gibi derslerin okulumuzda seçmeli ders olarak okutulması da idare tarafından gündeme getirildi.

Bu yıl okulumuz sadece bize değil, birçok sokak hayvanına da sıcak bir yuva oldu. Sahipsiz kediler, evinin yolunu bulamayan köpekler, sokağa bırakılmış yavru kediler aradığı şefkati AFL öğrencilerinin kollarında buldu. Özellikle mart ayından sonra okulumuz, yavru kedilerin uğrak mekânıydı. Ayhan Abimiz süt sponsoru olurken, Emine Cengiz Hoca'mız ufaklıklara tüm misafirperverliğini gösterdi (Emine Hoca'mızın kedisi Kara, bu durumdan pek hoşlanmadı tabi).
Fakat bir kedi vardı ki Fatih Hoca'mızın odasından hiç çıkmak istemedi. Uzun çabalarının ardından pes eden Fatih Hoca'mız "FOUCOULD" ismini verdiği kediyle odasını paylaşmaya razı oldu.

Vur Patlasın, Çal AFL Oynasın...

Nihat Hoca'nın meşhur Çine'sini merak etmeyen yoktur. En sonunda bazı arkadaşlarımız hocamızı ikna etti ve Çine yollarına düşüldü. Orada neler olduğunu biz bilmiyoruz ama gidenlerin diliyle tadına doyulmaz bir geziymiş: "Nihat Afşin'in o meşhur Çine'sini görmek için sabah erkenden yola çıktık. Yolda darbukacı ve klarinetçi ağabeylerimiz de bize katılınca varana kadar onlar çaldı biz oynadık. Gelin almaya gider gibi parka girdiğimizde herkes şaşkın şaşkın bizi izliyordu. Ünlü Çine peyniriyle kahvaltımızı yapıp müzenin önünde de bir tur oyun havası oynadık. Barajın üstünde göbek atan ilk topluluk da biz olduk herhalde! Çine Topçam sponsorluğundaki Çine Cumhuriyeti gezimize Kaltun Madran'da devam ettik. Dönüşte meşhur Çine köftemizi yerken her birimiz bir assolist havasındaydık; onlar çaldı biz söyledik. Gezimizi okul bahçesindeki son bir halayla ve su savaşıyla bitirdik.

Gürmat Jeotermal Elektrik Santrali Gezisi

11. sınıf Öğrencilerimiz, Müdür Başyardımcısı İsmail Üngör, Fizik Öğretmeni Sedat Özcan ve Mustafa Önal ile birlikte 19 Nisan Perşembe günü Germencik'te faaliyet gösteren GÜRMAT Jeotermal Elektrik Santrali'ne gezi düzenlediler. Gezi sırasında öğrencilerimiz santralin çalışma esasları ve jeotermal enerji hakkında yetkililerden bilgi aldılar.

Van'dan Gelen Misafirlerimiz

Türkiye'de bu yıl hepimizin içini yakan çok büyük bir felaket gerçekleşti. Van'da taş üstünde taş kalmadı. Okulları zarar gören öğrencilerden isteyenler, Türkiye'nin dört bir yanına dağıldı. Bu vesileyle okulumuzun sıcak yuvasına üç yeni arkadaşımız katıldı. Her ne kadar tanışmamıza çok büyük bir felaket sebep olsa da biz onları tanımış olmaktan gerçekten çok mutluyuz. Hayatlarının geri kalanında başarılar diliyoruz.

Bu yıl Almanya'nın ev sahipliğinde 32 ülkenin katılımıyla gerçekleştirilen Uluslararası Coğrafya Olimpiyatları'na ülkemiz ilk defa katıldı. Okulumuzdan 9 arkadaşımız ülkemizi temsil edebilmek için yarıştı. Arkadaşımız Kerem KAYA, Türkiye finaline yükselerek hepimizi gururlandırdı. (Kendisi ders, dinleti, olimpiyat, film derken fotoğraf çektirmeye vakit bulamadığından ve genellikle fotoğraf makinesi veya kameranın ardındaki isim olduğundan bu fotoğrafla idare edeceğiz artık.)

bir yıl böyle geçti

PROJELER

Betül'le benim bu projeye başlamamız bir anda gerçekleşti ve bir anda bitti. Önceleri çok sıkıcı gelse de, kitapları okumaktan çok yakınsak da, projede çok eğlendik. Okulumuzda yaşadığımız sıradan hayata biraz renk geldi bile diyebilirim. Tabii bunda pozitif düşünceleriyle bizi motive eden Emine Altınsoy hocamızın etkisi de oldukça fazla. Projenin ilk aşamasında Aydın'ın tarihini yalayıp yuttuk, bilgisayar başında uyuyup kaldık, hatta bütün okul boşalmıştı biz alarmlar yüzünden kilitli kaldık, saat 2'lere kadar Emine Hocamızın evinde proje bitirme çabalarına girdik ve herkes okulu 1 hafta önceden bitirip tatile girerken biz okul sıralarında paslandık. En sonunda projeyi gönderdik, ümidimiz var mıydı? Pek değil...

Sonuçlar açıklandığında İzmir'e sergiye çağırılmıştık. İzmir için yaptığımız birçok çalışmayla okul artık bizim için çok hareketli geçiyordu, bir o kadar da yorucu. Tanıtıcı levhayı asmak amacıyla bir direğe ihtiyacımız vardı, düşüncemiz ise bunu belediyeden temin etmekti. Çünkü projemizin içeriği Aydın'da kurtuluş mücadelesi ile ilgili yer isimlerinin tespiti ve bunun kaynaklarının belirlenmesiydi. Aydın halkına yaptığımız anket sonucunda Albay Şefik, Topyatağı, Telsiztepe gibi yer isimlerinin bilinme oranı çok düşük çıktı. Biz de projeyi bu isimlerde yoğunlaştırdık. Öncelikle Albay Şefik'in Aydın'da Milli Mücadele efeleri ve Aydın halkını örgütleyen bir komutan olduğunu gördük. Başta Yörük Ali Efe, Demirci Mehmet Efe'yi dağdan indirip Milli Mücadele'ye ikna etse de halk efeleri Albay Şefik'ten çok daha fazla tanıyor.

Telsiztepe isminin ise orada bulunan 1.Dünya Savaşı'nda Almanya'yla haberleşmeyi sağlayan 65 metre yüksekliğindeki telsiz anten direğinden geldiğini öğrendik; fakat Telsiztepe'de oturanların %100'ü ismin nereden geldiğini bilmiyor. Biz bu amaçla örnek tanıtıcı levha önerisi sunduk. Levhayı asacağımız direği almak için belediyenin yolunu tuttuk, kiminle mi? Müdür Bey'le. Yanımızda Müdür Bey olunca bize sırt çevrilen yüzler gülmeye başladı. Ve direk seçmeye gittik. Ama uygun boyutta bulamadık. Daha sonra çıkarken 'Belediye'ye Gider.' levhasını taşıyan direği görünce aradığımızın bu olduğunu anladık. Ve Müdür Bey'in önderliğinde arkamızdaki şaşkın bakışlara rağmen direği kaptık. Yolumuz sanayiye gidiyordu. Uzun uğraşlar sonucunda direğimiz istediğimiz hale geldi fakat bir eksiklik vardı; boyanması gerekliydi. Bu esnada sevgili arkadaşlarımız Sezen Ece Kayacık ve Merve Taplı kolları sıvadı ve direğimizi mükemmel bir şekilde boyadılar. Artık İzmir'e hazırdık.

Standımızın bir tarafında Nazilli Atatürk Lisesi, bir tarafında da İzmir Atatürk Lisesi vardı. Nazilli'deki çocukları tebrik etmek gerekirdi cidden. Allah'ım o ne azim o ne hırs! Standın önünden geçen her vatandaşı kolundan tutup zorla proje anlattılar desek yeridir. Bizse gayet rahat takılıyorduk.

Altınsoy'un İzmir Atatürk Lisesi'nden Atakan ile iyi anlaştığını gördük ki film zevkleri de benziyormuş. Hem sergi hem de öğretmen evinde zamanlarımız çok güzel geçti. Elimiz boş dönsek de hayatımızdaki en renkli 1 haftayı geride bırakmıştık.

Proje esnasında bize öncülük eden, evrene pozitif frekanslar gönderen Emine Altınsoy'a; bizi belediye ve sanayi yollarında yalnız bırakmayan müdür Şenol Arslan'a ve her türlü emeklerinden dolayı Fikret Abi, Sezen Ece Kayacık, Merve Taplı, belediyeden Serap Şimşek ve tabii ki hem kaynak temini hem sorduğumuz sorulara son ana kadar cevap veren ve desteğini hiç esirgemeyen Adnan Menderes Üniversitesi Tarih Bölümünden Yardımcı Doçent Doktor Günver Güneş'e sonsuz teşekkürler.

PROJELER

Cihan Berk GÜNGÖR - Enes YILDIRIM

Her şey bir Coğrafya dersinde Emine Hoca'mızın Sedir'in böcekler üzerindeki etkisinden bahsetmesiyle başladı.

İki yıllık yoğun araştırmalarımız sonucu sedirin böcekler üzerinde kovucu bir özelliği olduğunu keşfettik. Hülya Hoca'mıza bu konudan bahsettiğimizde bu etkiyi kırmızı örümcekler (nasıl örümcekse onlar) üzerinde deneyebileceğimizi söyledi ve böyle başladı proje macerası.

Sedir'in özütünü elde ederken kurutma aşamasında büyük zorluklarla (taaa.... Isparta'dan) gelen Sedir'i kurutup üniversiteden "eser" miktarda özüt alınca şaşkına döndük!(140 gr.dan yaklaşık 1gr).

Bu arada Hülya Hoca'mızın bir bitki daha kullanmalısınız önerisini konuşurken o sırada karşımızda turunç ağacını görünce Arşimet gibi havaya zıplayarak "Turunç, Turunç!"diye bağırdık ve okul bahçemizden de turunçları aşırdık.

Kırmızı Örümcekleri ve onları koyacağımız fasulyeleri elimizde bir kova ile okula getirerek zorlu deneyi bir cerrah titizliğiyle (elimizde kürdan ve fırça ile)yapmaya koyulduk (yılbaşı gecesi dahi aksatmadan). Tabi burada arkadaşlarımız da bize yardımcı oldular.

Projenin deney aşaması bittiğinde bizi yazım aşaması bekliyordu ve zorluklarla burayı da tamamladıktan sonra projemiz başvuru yapmaya hazırdı ancak...

Tübitak olsun, Mef olsun, Özel Ege Lisesi olsun bizi anlayabilen bir kurum çıkmadı ancak ümit ediyoruz ki "Yıllar sonra anlaşılacağız"

Seray TEZCAN-Tuğçe TEKERCİ

Herkese selam... Kimya projesi adı altında pek ilgi çekmeyen ancak ziraatçıların dikkatini fazlasıyla celbeden, pirinçten bizi soğutan özgün çalışmamızla karşınızdayız. Bilmeyenlere tekrar söyleyelim, biz pirinç kabuğu ve kabak lifiyle bor'u giderdik. Çok da güzel oldu. Ama sabah daha uykudan ayılamadan jürinin kanser eden sorularıyla karşılaştık. Partnerim T.T.'nin jüriye atar yapması da sanırım ters tepti. Çıkarken jüriye "iyi günler" dilememiz de bir işe yaramamış olacak ki; "Jürinin elini bir daha görüşemeyeceğiz şeklinde sallamasıyla dünyamız başımıza yıkıldı. Jür-nin şokunu üzerimizden attıktan sonra yavaştan ortama aktık. Hepimizin gözüne kestirdiği platonik proje aşklarının 10.sınıf çıkmasıyla hayallerimiz yıkıldı. Onların gözünde "abla" sıfatını aldığımız –tabii ki bizim gözümüzde daha farklı- çocukların projelerini her gün sabahtan akşama kadar defalarca dinle-yerek kendimizi fark ettirme çabalarımızdan sonuç alamadık. Şunu ilave etmeden de edemeyeceğiz: İzmir maceramız bize çok şey kattı. Proje hocalarımızla paha biçilemeyecek sohbetlerimiz, anılarımız oldu. Keşke bir hafta daha olsaydı dediğimiz o ortamın son bulmasını hala sindirebilmiş değiliz. Her türlü maddi ve manevi desteğiyle arkamızda olan okul müdürümüz Şenol Arslan'a, bizi bir saniye bile yalnız bırakmayan, rahat tavırlarıyla heyecanımızı azaltan proje öğretmenimiz Ayşegül Metin'e, projemizin teknik kısmında bize akıl veren Hülya Olgun'a, standın hazırlanmasında mekanik ve teknik destek sağlayan Fikret Abi'ye ve her ne kadar hiç kimse aramasa da (!) yürekleriyle bize destek olduğunu bildiğimiz ONBİRA'ya teşekkürü borç biliriz.

Kara bulutların üzerimizde gezdiği bir günde semender aramakla başladı proje hikâyemiz. Önceleri elimize almaya korktuğumuz semenderlerle onlar ölünceye kadar dost olmuştuk. Neyse ölenle ölünmez diyerek semenderleri okulun bahçesine gömdük.

En çok sevdiğimiz meyve olan nar (!) yerken aklımıza gelen bu proje Özel Ege'de ses getirdi. Araştırma sonunda olumlu sonuçlara ulaşmamıza rağmen. TÜBİTAK bunun değerini bilemedi. Kendimizi bu sonuca alıştırmaya çalışsak da sonuç bizi bayağı sarstı. Uğraştık didindik çabaladık edindik. Özel Ege Lisesi'ni seçtik.

Haftanın dört gününü geçirdiğimiz üniversitede birçok bakteriyle tanıştık. Aralarında yaptığımız yarışma sonucunda dört tanesini seçip önce güldürdük, sonra öldürdük. Kontrol grubu kadar etkili olmayan nar ve muz kabukları yine de yüzümüzü kara çıkarmadı. Bakterinin suçu neydi? TÜBİTAK bizi neden çağırmadı? Muzları ve narları kim yedi? Babam böyle pasta yapmayı nerden öğrendi?

Hatice KOÇYİĞİT-Çağdaş TOMBUL

Kruvazör mü o da ne?

Ceren YILDIZEL-Işıl PINARBAŞI

Kruvazör, kruvaze, kruvasan çevremizdekilere bir türlü anlatamadık "kruvaziyer"i. Biz de ilk duyduğumuzda doğru düzgün telaffuz edemedik ama İzmir'den döndüğümüzde kruvaziyeri sular seller gibi biliyorduk. Neymiş bakalım kruvaziyer? En az 100 yolcu kapasiteli, en az 2 gün su üzerinde kalan (ki projeyi anlattığımız bir üniversite öğrencisinden "2 gün sonra batıyor mu yav" tepkisini aldık ama yok öyle bir şey) 5 yıldızlı bir otelin sağladığı her türlü konforu sağlayan büyük tirajlı gemilerdendir. Yani Kuşadası'nda görüp de önünde fotoğraf çektirdiğimiz o kocaman gemiler. Biz de gelen turistlere anketler yaparak onların maddi durumlarını, eğitim seviyelerini, cinsiyetlerini, milliyetlerini inceledik ve gördük ki Amerikalılarda para varmış. (İki kişinin bir seyahat için 9000 doları gözden çıkarması gerek. Soran arkadaşlar için biz böyle bir tura çıkamadık henüz.) Projemizin İzmir yolculuğunda derdimizi jürilere mi anlatmadık (onlar da kruvaziyer diyemedi ne yazık ki) yeni insanlarla mı tanışmadık, İzmir'in altını üstüne mi getirmedik, okulumuzu mu övmedik, kısacası çok şey yaşadık. Mehmet Abi'yle, öğretmeneviyle, yaşadığımız heyecanlarla, edindiğimiz deneyimlerle, haziranıyla-temmuzuyla özledik bile seni İzmir.

Hoşgeldin Dünyalı!

Aylin DOĞAN

Merhaba. Bana ve benim boş hayatıma hoşgeldiniz. Durun terlik vereyim size. Bakın, zihnimin pencerelerini açtım, boyumun yetiştiği kadarını tabi. Olsun, yine de ne kadar havadar olmuş değil mi? Duvardaki çatlaklara hiç aldırış etmeyin, durumumuz hâlâ biraz vahim. Bu sene sıva yaptıramadık. Olsun. Zaten yağmur yağdığında çatlakların altına koymaya yetecek kadar kovamız var. Hem kuş seslerini daha iyi iletiyor bize bu ince duvarlar. Her gün onlarla uçuyorum biliyor musunuz? Şşş, bu küçük sırrımız, ben uçmayı biliyorum. İsterseniz size de öğretebilirim tabi ama biraz bu yıkıntı içinde kalmanız gerekebilir. Çünkü kuşları duydukça hayatın devam ettiğini anlayacaksın. Ve bu güç size uçma yeteneğini verecek. Tabi gizli malzemelerim de var size söyleyemeyeceğim. Lütfen ısrar etmeyin. Sadece sabredin, ben size öğreteceğim. Uçtuktan sonra nasıl uçabildiğinizi önemsemeyeceksiniz zaten.

Hah, bir de ağustos böceklerimiz var. Ancak onlar sustuğunda duyuyorum kalbimin sesini. Keşke hiç susmasalar… Onları dinleyip limonata içebilsem hep. Kendi ellerimle yaptığım limonata… Hayır, suyu ben yaptım, limonu ve şekeri de… Hepsini ben kattım birbirine, ben karıştırdım. Sonra içtim. İçtim içtim içtim… İçerken de hep o parça geldi aklıma. Hani boğazıma takılan var ya… Sonra sinsice karnımda dolaşmaya başlayan. Bir kedi misali gezinen karnımda ve kuyruğunu sürtmedik yer bırakmayan midemde… Hani bölünmüştü o parçalar, en büyüğü de kalbime takılmıştı ya. Kalbimin sessiz sakin ritmine ayak uyduruvermişti hemen. Sonra birkaç minik parça ellerimde yanmaya başlıyordu. Buz parmaklarımı bastırıyordum avucuma, sıcağı kül olup savrulmadan boğazıma çıkıyordu. Ve ölesiye nefesimi tıkıyordu. Nefes almadan yaşamayı öğretmişti oysa kuşlar bana. Yapamadım… Hani onun gözlerine her baktığımda kulaklarımda uğulduyordu ya. Zaten benim üç kulağım vardı, ikisi onun biri benim. Sonra ani-den karanlık bir boşluğa düşüve-riyordum. Parçalar beynimde her çalkalandığında gözlerim-den akıyordu. Havayla buluşunca yavaş yavaş buharlaşıyor ve o da uçuyordu. Ben de hani o bahar gözlerimi kapatıp çimenlere uzanıyordum. Aslında çimler beni kaşındırıyorlardı ama olsun. Güneş bedenimi ısıtırken bir yandan el yapımı limonatamı yudumluyor, bir yandan da ağustos böceklerini dinliyordum. Güneşli sabahlarda daha bir seviyordum onu. Daha eğlenceli, daha tutkulu…

İşte böyle başladı belki benim için bu odanın ışık dolması. Odamı düzenledim, temizledim. Bunları yaptıkça düşüncelerin hepsinden uzaklaştım. Çok uzaklara gitti onlar, ve ben sadece temizlik yaptım. Sonra misafirlerim gelmeye başladı odama, sevimli misafirler... Hepsi de birbirinden güzel... Hepsi aynı hayırlı olsun hediyesiyle geldiler kapıma: üç tane elma, biri yeşil. O yeşilleri hep başka bir kaseye koydum ben. Ve sakladım onları gün ışığından. Korktum, canlanıp kaçmalarından korktum birer birer. Giderlerse ne yapardım? Kırmızı elmalar yer miydi beni? Korkmamak için söz verdiğim biri vardı. O benim odama hiç uğramadı, bahçede oturmayı severdi. Bazense sadece köpe-ğimle oynayıp giderdi. Yine de severdik onu, köpeğimle ben…

Bazen en büyük pencereden dışarıyı seyrediyorum. Güzel bir manzarası var evimin, sade. Ama hiç gülümseyerek ayrılmıyorum o pencereden. Çünkü manzara hiç değişmiyor, ona yenilikler ekleyen biri yok. Belki de tek ihtiyacım kimseye dokundurmadığı şahane güller yetiştiren bir çirkin! Öyle birine rastlamıştım zamanında ama geri gelir mi bilmem. Yine her gün yarım saat bakacağım pencereden. Eğer gelirse kapıda kalmasın diye. Odamdan hiç ayrılmayacağım. Ya gelirse ve ben olmazsam? Tanrım, ne korkunç!

İşte böyle yeni komşum, olanlar bu. Ben size gelemem, üzgünüm. Lafa kaptırmışız, çayın da hakkını vermek lazım… Saat çok geç olmuş ben sizi uğurlayayım. Durun durun! Çikolata ve kolonyam da var, ikram edeyim. Çocuklara da alın birer, daha çok var çikolatadan. Onları da ben yaptım. Sıkıldıkça tekrar yaparım. Lütfen tekrar gelin olur mu? Hoşçakalın. Ve eğer bir de benden size uçmayı öğretmemi isteyecekseniz bir şartım var, bana bisiklet sürmeyi öğretin lütfen.

Hayatın *Mavi* İzdüşümü

Faik TUTUCU

Belirsiz düşünceler içinde boğuşmaktaydı. Ne yapacağını bir türlü kestirememenin verdiği o huzursuzluk içini kemiriyordu. Yatakta dönüp durdukça düşünceler de onu kovalıyordu. Kalktı, etrafına baktı. Aynı odadaydı. Çevreye yayılmış, odanın dağınıklığına ortak olan fotoğraflar aynı, tüm eşyalar aynıydı. Evet, beklediği o değişiklik bugün de gelmemişti. O tekdüzeliğin koyduğu kuralları uygularcasına yüzünü yıkadı, kahvesini yaptı her zamankinden.

Kaybetmekten korktuğundan çekiyordu fotoğraflarını. Biraz zamanı unutmak, çokça da her şeyi kaybettiği o günü unutmak için... Kendi ördüğü duvarlar içinde, sadece kendisi için. Hiç renkli fotoğraf çekmezdi görmediğim şeyleri yansıtmam diye. Anne babasıyla beraber aynı karede olduklarını hatırladığı tek fotoğraf siyah beyazdı. O karede hepsi mutluydu ve hep öyle kalacaklardı, şu an yanında olmasalar da... Güneş ışınlarının odanın kalın perdelerini inatla dövmesine aldırmadı. Açmadı perdeyi. Gündüzü sevmezdi zaten. Karanlık tüm kusurları örter, saklardı. İnatla kaçtığı tüm güzelliklerden, tüm gerçeklerden bir parça kurtarırdı onu.

Kahvesini yudumladı. Çektiği fotoğraflara baktı teker teker. Renklerin sakladığı kareleri inceledi. Gözlerini kapatmaktan korkarak düşündü. Gözlerini kapattığında bin bir türlü düşünceye dalıyordu beyni. Her şeyden kaçarak kendi kabuğuna saklanarak kurtulmuştu ama kendi düşünceleri yakasını bırakmıyordu. Ailesini kaybettiği dehşet gecesi geldi aklına. Her şey yerle bir olmuştu böyle bir sabah vakti. Ne olduğunu bile anlamamıştı. Enkazdan çıkarıldığında tek istediği çok sevdiği mavi bilyesine tekrar bakmaktı. Kaybettiği şeyleri fark etmeden, çocuk saflığıyla istemişti. Sahi o günden sonra bir daha çocuk olduğunu hissetmemişti. Enkazdan sağlam çıkan tek şey o mavi bilyesiydi. Sımsıkı tutmuştu elinde, yaşama tutunur gibi. Göğün mavisine dokunur gibi...

Fotoğraf makinesini alıp dışarı çıktı. Yakaladığı her kare sorunlarından uzaklaştırıyordu onu. Birkaç siyah beyaz kaçış karesi daha ekledi. Çektiği her karede kendine itiraf etmek istemediği o gerçekle yüzleşiyordu. Tüm o mutluluktan, hayatın renklerinden inatla kaçıyordu. Sokakta etrafa cıvıl cıvıl sesler saçarak oynayan çocukları gördüğünde düşüncelerinden biraz sıyrıldığını düşündü. Çocuklar o kadar mutluydu ki.. Sahi kendini en son ne zaman bu kadar mutlu hissetmişti? Hayata her zaman siyah beyaz gözlükleriyle bakmıştı. Çocuklar hiç mutsuz olmayacakmış gibi oyunlarına devam ettiler onu fark etmeden. O ise sadece bir kare çekip onlardan uzaklaşmıştı huzurla.

Akşam resimleri tekrar gözden geçirdi. Bugün o beklediği değişim hiç ummadığı bir anda onu yakalamıştı. Onca siyah beyaz resmin arasında hemen fark ediliyordu;çocukların elindeki mavi, gök mavisi bilyelerin ışıltısı.

Bilmek En Büyük Cahilliktir Bazen

İrem ŞAHİN

Babam köyümüzün bakkalıydı, iyi iş yapardı ve işten değil dişten arttırır, en ufak kârda inek alır, sütlerini Sütaş'a satardı. O kocaman kamyon kapıya her geldiğinde hepimiz bir farklı mutlu olurduk. Elbet zengin etmezdi bizi beş on kuruş; ama babamızın bu haline, bize akşam çikolatalar getireceğine çok sevinirdik.

İşte böyle bir günde babam akşam evden içeri girdiğinde elinde iki koca poşet vardı. Bunların çikolata olmadığını, ben tabi ki anlamıştım; ama ne olduğunu da çözemiyordum. Babam "Gelin çocuklar bunlar size yeni kıyafet, üzerinizde paralansın." diyene dek ellerine baktım. Neler düşünürüm şimdi o kareyi gözümün önüne getirince. Her işe koşmaya çalışan ufak, zayıf, çakır gözlü sarışın bir adam... Elleri ağaçlarla bütünleşmiş, kahverengiye çalan nasırlı, iki parmağından birinde tırnakların çatladığı o emektar, tapılası eller...

Ağabeyim poşetlere doğru fırladığı sırada ben hala babamı izliyordum. Poşet hışırtısı dikkatimi çekti, döndüm. Babam bize kapkalın, lacivert yeni montlar almıştı. İkimizinki de aynıydı, her zamanki gibi, babam asla ayrım yapmazdı. Ağabeyim montunu heyecanla giyerken onu mutlulukla izledim ve koştum montumu almaya, hemen üzerime geçirdim ve ağabeyime manalıca göz kırptım. Babam iki adım geri gitti, kasketini geriye attı ve gülümsedi. Bu, gururlandığının işaretiydi. Montumdan çok buna sevindim; babam bizimle gurur duyuyordu. Ellerini birbirine vurdu ve "Hele gelin yanıma şöyle, aşağıda Mehmet Ağabeyiniz bekliyor. Bi'yol fotoğrafınızı çeksin."Ağabeyimle koşa koşa çıktık evden.

Mehmet Ağabey pek garip adamdı. Köyde yaşamasına rağmen şehir ruhuna sahip olduğunu iddia eder, bizim konuşmamıza güler ve bizleri hor görürdü. Pek de terbiyesizdi, öyle derlerdi. Bize de en ağır lafları söylercesine tiksintiyle baktı ve belli ki bize onları bile lâyık görmedi. Karşı komşumuz Emir'in de gelmesiyle fotoğrafımızı çekti. Fotoğraf kameranın altından ritmik bir salınımla çıktı, Mehmet Ağabey kâğıdı beş dakika salladı ve ardından güldü. Bana bakarak "Pek tatlı bir beyefendi olacaksınız; ancak yanınızdaki parantez ne yapar bilemem!"dedikten sonra bir kahkaha daha atıp fotoğrafı bana uzattı. Ağabeyimin gözleri dolmuştu ve bu beni deli gibi üzdü. Mehmet Ağabeye dönüp "Ne yaptın sen be, kötü çekmişsin işte!" Mehmet Ağabey bana doğru eğilip "Oğlum bu çocuk raşitik, ne suçum var yahu benim?" dedi.

Bilmek, büyümek ne fena şeydi. Her şeye karşı yıkılmaz ağabeyim, savunucum, kahramanım..."RAŞİTİK" kelimesi onu nasıl da yıkmıştı. En çok da gerçekler acıtıyordu herhalde, ağabeyim hüngür hüngür ağlıyordu. Ağabeylik karakterini bir kenara bırakmış, yine yedi yaşında masum bir çocuk olmuş, burnunu çekiyordu. Dayanamadım bildiğim tüm kötü lafları sıraladıktan sonra ağabeyimin kolundan tuttum ve yukarı çıktık, çıkarken aklıma gelen tüm kötü özelliklerini saydım Mehmet Ağabeyin. Ne evde kalmışlığı kaldı, ne beş parasızlığı; ama ağabeyim bir kez bile gülmedi.

Eve girer girmez tüm ayıp laflarımla beraber kötülemeleri birleştirip Mehmet Ağabeyi yerden yere vurdum. Babama baktım, ardından ağabeyime, ağabeyim annemin dizine başını koymuş bacaklarına ve bacaklarının arasındaki boşluğa bakıyordu. Çıldıracak gibiydim ve babama bağırdım: "O kaygısız, terbiyesiz adam ağabeyime raşitik dedi baba!". Babamın suratı iyice gerildi. Beni yanına çağırdı, oturttu."Ağabeyin hasta." dedi."Ameliyat olacak. Son belirsiz... Bir anınız kalsın istedik." Annem feryat etti "Yoo, yoo deme öyle bey... Deme, deme!". Ne yapacağımı bilemez hâlde ağabeyime baktım. Acımıyordum ona; biliyordum atlatırdı, ağabeydi o. Benim ağabeyim. Ama neydi bu boğazımda düğümlenen? "Bilmesek baba?" dedim." Fotoğrafı yakalım, Mehmet Ağabey de gitti bile. Al bak, montumu da geri götür ve her zamanki çikolatalardan getir. O zaman ağabeyim iyi olur, yine güler ha baba?"

Babam kasketini indirdi, yere baktı."Değil mi ki bilmek en büyük cahillik bazen... Bilmeyiversek keşke. "Anlamıştım, bu yüzdendi büyümüş insanların gülümsememesi. Her şeyi çok bilirlerdi ve çok, çok cahillerdi.

Kızıl Yuvarlak

Furkan ADANAŞ

Saat dokuzu gösteriyordu ve yaşanan kayıp giderek artıyordu. Dünya nüfusunun üçte ikisi ölmüştü. Homosapienlerin nesli tükenebilirdi. Tek çıkış yolu vardı. İstilanın üçüncü günündeydik ve güneş ışığı alan hiçbir yer yoktu. Her yer tozdu ve güneş ışığı dünyaya yansımıyordu. Mars'tan gelen Trioksaitler Dünya'yı inanılmaz şekilde berbat bir hale getirmişlerdi.

Ben, Jack, Alice ve iki milyar insan okyanusların taşması yüzünden Himalayalar'ın doruklarında yaşıyorduk. Trioksaitler her saniye şekil değiştiriyordu ve korkumuz, son on sekiz saat içinde geriye kalan halkın ve bizim de öleceğimizdi. Ben, Jack ve Alice kısa sürede bir baraka kurduk ve çalışmalara başladık. Alice'in raporunda 1998-2005 yıllarında halkın farklı yaratıklar gördükleri yazıyordu. Jack ise bu yaratıkların bir sikloanalizini yapmış ve yaratıkların bir SN82 4. sektör tarafından üretilen Cliefritain adı verilen bir madde kullanarak şekil değiştirdiklerini söylüyordu. Sayıları 4000 civarı olan Trioksaitler savaş teknolojisi gelişmiş varlıklardı.

Geçmişle ilgili gazete yayınlarını ve çarpıcı haberleri incelediğimde (özellikle de 1998-2005 tarihleri arasındakileri) çarpıcı sonuçlar buldum. Bu yaratıklar Exeletion bir yapıya sahiptiler ve vücutlarına gümüş iyodür sıkılması halinde katılaşıp taşlaşıyorlardı. Hemen Jack ve Alice'i çağırdım ve öğrendiklerimi anlattım. Jack de bu canlıların dünyaya 7 yılda bir geldiklerini saptamıştı. Ben hemen görüşlerimi dile getirdim. Trioksaitleri gümüş iyodürle katılaştırmalıydık ve bunun için de bol miktarda gümüş iyodüre ihtiyacımız vardı. Yeraltında kristalleşmiş halde gümüş iyodür bulunuyordu ve bu nedenle hemen kazı işlemlerine başladık. Bu arada Jack de korku içindeki halkı bilinçlendirme çalışmalarına başlamıştı.10 saatimiz vardı. Jack'in halkı bilinçlendirmesiyle ve halkın da yardım etmesiyle Himalaya'daki is ve tozla siyahlaşmış karın altındaki gümüş iyodürü çıkarmaya başlamıştık. Bu arada 6 saat kalmıştı.

Trioksaitler çabuk çoğaldığından yaklaşık on bin kişi olmuşlardı ve herhalde Himalayalar'ı da istilaya başlıyorlardı. Devlet başkanımız Nakiema Predik büyük bir azimle halkını korumaya çalışıyordu. Nihayetinde istila başlamıştı. Gümüş iyodürü yaratıkların üzerine serpme konusunda iyi gidiyorduk ama bir süre sonra gümüş iyodürümüz bitmişti. Devlet başkanımız Nakiema Predik bir çözüm yolu bulmuştu. Onları kendi silahıyla vuracaktık. Alev kumuyla (mars kumuyla). Bunu da başarabilmemiz için bir uzay mekiği gerekiyordu ve Alice bir yolunu bulmuştu. Trioksaitlerin Krediokmistlerini [uzay mekiklerini] çalacaktık. Bunu kolay başardık. Himalaya eteklerinde yeni oluşan okyanusun kenarında boşta duran uzay mekiğini aldık ve Mars yolculuğuna çıktık.

Ambar kapasitemiz genişti. Trioksaitler Mars'ta yaşıyordu ve Mars kumundan etkilenmesi lazımdı normalde. Ama nasıl olmuştu bu, nasıl yaşayabiliyorlardı Marsta? Bu gizi nasıl çözecektik? Başkanımız Nakiema Predik hemen atıldı. Bence trioksaitler beden değişim formlarını yaklaşık bir gün gibi uzun bir sürede tamamlıyorlar. Yani biz üç saatlik Mars yolculuğumuzda alev kumu alıp gelirsek trioksaitleri katılaştırabiliriz. Bu arada nihayet Mars'a gelmiştik. Alev kumunu Krediokmist'e yükledik ve yolculuktan geri dönüyorken ilginç bir şeyle karşılaştık. Bu yaratıklar cinsiyet özelliğine sahiplerdi. Orada dişi ve yavru trioksaitleri gördük. Ama onlar zararsızdı ve bizden korkup kaçtılar.

Döndüğümüzde dünya nüfusu yaklaşık beş yüz bine düşmüştü. Trioksaitlere saldırmaya başladık ve kısa bir süre içinde halkımızın da desteğiyle Trioksaitlerin hepsini katılaştırmıştık. Dünya herhalde hidrobiyojen çağına girmişti. Buna ayak uydurmakta zorlanıyorduk. Resmen dünya resetlenmiş bir bilgisayar gibi yeniden başlıyordu. Buna yavaş yavaş alıştık. Trioksaitlerin tamamen yok olmadıklarını biliyorduk. Aklımızda bir soru işareti kalmıştı. Ya geriye kalanlar?

DUVAR

Büşra Er

"Yeter, yeter! Dayanamıyorum artık! Sıkıldım. Daha ne yapabilirim bilmiyorum."diye bağırdı kadın var gücüyle. Ama adam çoktan kapıyı çarpıp gitmişti evden. Kapının kolu duvara çarpmış; duvarda belli belirsiz bir iz oluşmuştu. Daha iki ay olmuştu evi tutalı. İlk kavgalarıyla birlikte ilk zararı da vermişlerdi evlerine. Kadın bu son olmayacak diye düşündü.

"Yeter artık, bıktım! Beni anlamıyorsun!" Yaklaşık iki saattir birbirlerine anlamsızca bağırıyorlardı. Sorun ne diye düşündü kadın, ama bir cevap bulamadı. Bağırma sırası eşindeydi şimdi. Ama o bağırmadı. Yerinden kalktı, kapıyı çarpıp çıktı. Duvardaki iz daha da belirginleşmişti. Kadın kendi kendine sordu: "Neden böyle oluyor?"

"Beni dinlemiyorsun bile! Defne, Defne!" Evet, onu dinlemiyordu. Uzun zaman önce bırakmıştı dinlemeyi. Gözü duvardaki ize takılmıştı. Ne kadar derinleşmiş diye düşündü. Eşi, usanmadan Defne demeyi sürdürüyordu. "Git." diyebildi sadece."Git." "Sen bilirsin!" Kapı tekrar çarpıldı. Duvar nihayet içine göçmüştü. Duvarla birlikte kalbine de bir şey olmuştu sanki. Tarif edilemez bir acı hissetti. İşte o zaman anladı bittiğini. Bitmişti! Üzüleceğine rahatlamıştı. Elimden geleni yaptım diye düşündü. Yarın ilk iş boyacıyı arayıp duvarını yaptıracak, sonra da avukatla konuşmaya gidecekti.

Başarılı bir yıl olmuştu. En sevdiği koltuğuna oturmuş duvara bakıyordu. İz bundan bir yıl önce yok olmuştu. Ama kalbindeki iz aynıydı. Hiç değişmemişti. Kocaman bir boşluk. Başka boşluklar da vardı kalbinde ama eşinin, eski eşinin bıraktığı boşluk kadar acıtmıyordu. Ancak anlamıştı, bir yıl sonra, onu çok sevdiğini.

TİK TAK

Nazlı Yağmur Hasret

Saatin tik taklarını duyuyorum
Saatin tik taklarını...
Acıtıyor zaman.
Ve görüyorum ki
Zaman da memnun değil
İnsanları ağlatmaktan...

Saatin tik taklarını duyuyorum
Saatin tik taklarını...
Sevgilinin kalbinden
Mezar taşlarından
Dilencinin boş avuçlarından
Ve donuk fotoğraflardan
Geliyor sesler...
Ve görüyorum ki
Zaman da memnun değil
İnsanların canını yakmaktan...

Saatin tik taklarını duyuyorum işte
Tik taklarını...
Biliyorum.
Zaman da memnun değil
Ama elinde de değil olup bitenler.
Bir adım geri gidemez.
Dur da diyemez kendine.
İleri gitmek zorunda gidebildiğince...

Saatin tik taklarını...
Tik takları...
Tik tak...
Duyuyorum işte bu hengâmede bile.
Biliyorum.
Zaman da memnun değil
Ama elinde de değil.

Zaman da yorgun.
Zaman da yıpranmış ve hırpalanmış.
Kimse görmez zamanın ağladığını
Ben gördüm bir gece yarısı
Akrepten bir damlanın yelkovana düştüğünü...

Saatin tik takları...
Tik tak...
Tik...
Tak...

İz

Mehmet Ali ÖZTÜRK

Ruhu zorla bedenden çıkardılar.
Bedenlere baktıklarında savaşı hatırladılar.
Her günümüze onu işlediler.
Unutulamaz bir şey yaptılar.

Filmlerle oyunlarla özendirdiler savaşı.
Masum askerin bacağını çaldılar.
Ona savaşın izini çaktılar.
Ve biz engel olamadık.

Şarkılarımızı unuttuk.
Türkülerimizi unuttuk.
Aşkı unuttuk.
Sadece izleri kaldı.

Böyle görmüştük biz.
Hep bir kahraman olurdu.
Ama gün geldiğinde.
O kahramanlar kayboldu.

Zihinlerimizde yer edindi.
Kalplerimizin tahtına oturdu.
Doğada dahi izi kaldı.
Görülmesin kötü savaş.

Artık o zaman yaklaşıyor.
Vakit geldiğinde ne olacak?
Bu ateş bizi yakacak.
Kalk artık kötü rüyadan.

TRAVMA TROPIZMA

Elif Melis KILIÇ

İnsan ruhu bir kere yara aldı mı geri dönüşü yoktur, onaramazsınız. Tıpkı bir bitkinin mantarlaşan dokularını onaramayacağınız gibi... İçinizden bir yan uzaklaşmak, unutmak ister ama hiçbir zaman yapamazsınız. Hele de bu yara aileden gelmişse... Bitki kökündeki yarayı onaramaz. Kökünden bir parça kopardığınızda orası öyle kalır, kökler büyür büyümesine ama o yan hep eksik kalır. Kökler yaşam mücadelesine ters yönde büyüyerek devam eder. Buna travmatropizma denir. İnsanın travmatropizması daha trajiktir bence. Bitki suyunu, besinini alır büyür bir şekilde; ama kalbi yara alan çocuk, susuzluğa mahkumdur, cüce kalır.

Derininde yara alan çocuklar, gövdelerini toprağın üstüne çıkarıp çiçek açtıklarından köklerinden gelen şefkat eksikliğinden dolayı eş seçiminde yanlış yönlere sapmaya daha meyilli olurlar. Yakınlık gösteren herkesi, iyi veya kötü, aileleri yerine koyup hayatlarının merkezine oturturlar. Hayatlarında o insan varken başka bir şey düşünemez, onu çıkış yolu bilip ona sarılırlar. Ayçiçeği kendi isteğiyle döner güneşe, fototropizması kendi iradesindedir. Sarmaşığın tigmonastisi de öyle; ama insanoğlunun köklerinde travmatropizma varsa, fotonasti kaçınılmazdır, o insan nereye gitse esir kalacaktır.

tek bir şey

Nazlı Yağmur HASRET

Pencereden içeri sızan yaşam... Güneş tüm içtenliğiyle selamladı yeryüzünü gökyüzünden... Tabiat, her sabah olduğu gibi o sabah da gözlerini ovuşturarak uyandı. Bir rüzgâr esti, pencere açıldı, perde havalandı... Kuş cıvıltıları odanın tamamını kapladı. İşte böyle bir sabaha gülümseyerek açtı gözlerini genç kız. Ve mutfaktaki musluktan bir damla düştü.

Kız yataktan kalktı, banyoya gitti, yüzünü yıkadıktan sonra gözlerini aynadaki gözlere çevirdi. Baktı, baktı... Aynadaki kız büyüdü artık. Bir oyuncu... Ertesi gün büyük bir kalabalığın karşısına çıkacak kadar büyüdü. "Bugün iyice dinlenmeliyim, yarın büyük gün." derken mutfağa doğru gidiyordu. Bir fincan kahve aldı, salona geçti, koltuğa oturdu. Perde tekrar havalandı, kuş cıvıltıları yeniden duyulmaya başladı. Kahvesinden bir yudum aldı.

Kız kahvesini yudumlarken şehrin diğer tarafındaki bir okulda ders veren bir matematik öğretmeni aniden durdu. "3." dedi. "3 ne güzel rakam öyle..." Öğrenciler tahtadaki soruyu çözmeye çalışıyordu. Matematik öğretmeni sandalyesine oturdu. Elini şakaklarına dayayarak düşünmeye başladı. "3" dedi. "3 ne güzel, ne asil, ne can alıcı bir rakam..." 3 rakamı çekiciydi, severdi. Fakat uğurlu rakamı mıydı? Pek sayılmaz. Âşık olduğu kadın bir yazardı. Ona evlenme teklif edeceği zaman gözlerinin içine bakıp "Rakamların sihrine inanır mısın?" dediğinde kadın gülümseyerek "Kelimelerin sihrine inandığım kadar..." demişti ve böylelikle evlenmişlerdi. Mutluydular. Bir kız çocukları dünyaya gelince mutluluklarının ebedi olacağını sandılar. Yanıldılar. Bir gün kızlarının ellerinden tutmuş parka giderlerken bir şey oldu. Ne olduğunu anlayamadılar bile. Bir anda oldu ve bitti. Belki bir kurşundu, belki biri bıçakladı. Kim bilir? Kızlarını yerde kanlar içerisinde buldular. Kan, kızlarının bembeyaz elbisesinin rengini beğenmemiş olacak ki bir anda o elbiseyi kırmızıya boyadı. Kadın çığlıklar içerisinde kızına sarıldı. Bildiği bütün kelimeleri gözyaşlarıyla boğmuştu. Geriye sadece rakamlar kalmıştı. "3" dedi hıçkırarak. Küçük kız 3 yaşındaydı. Nasıl, neden? Bunların bir önemi yoktu artık. Çünkü küçük kız ölmüştü. Öğrencilerden biri parmak kaldırdı. "Soruyu çözdüm, tahtaya kalkabilir miyim?"

Matematik öğretmeni düşüncelerinden sıyrılıp derse dönerken şehir merkezinde olan taksi durağındaki bir taksici taksisinin camlarını siliyordu. "Sarı." dedi. "Sarı, benim hayatımı özetleyen bir renk." Küçükken hep annesine sarılarak uyurdu. Her sabah gözünü açtığında gördüğü ilk şey annesinin sarı saçları ve gülümseyen yüzü olurdu. Güneş annesini çok kıskanırdı. Belki de bu yüzden yanına aldı. Bir gün yine annesinin sarı saçlarıyla uyanmayı beklerken gözünü açtığında annesini göremedi. Onun yerine etrafında bir sürü insan, ellerinde bir tabak, tabağın içinde sarı bir helva... Helva, annesinin saçlarından yapılmış gibiydi. Sarıydı. Fakirdi. Ekmek parası kazanabilecek yaşa geldiğinde ekmek sarısında bir taksisi oldu. Ekmek sarısı ise annesinin saçları kadar güzel, onlar kadar sarı... "Müşteri geldi anne."

Taksici müşterisiyle ilgilenirken sanat okullarından birinde bir kız küçük kız kardeşiyle beraber sınavlarına hazırlanıyordu. Kız elini piyanonun tuşlarında şöyle bir gezdirdi. Şefkatle, sevgiyle... Piyanoya gülümsedi. Bütün duyguları, rüyaları, hayalleri, hayatı bu notalarda saklıydı. Tek bir nota evrenin tüm kahkahalarını yüreğine taşıyabilirdi ya da tüm gözyaşlarını... Notaların kalbi vardı. Ve o kalpler attıkça atıyordu kızın kalbi ancak. Oturdu. Gözlerini kapattı. Ve parmaklarını müziğin bu büyülü dünyasında serbest bıraktı. Notalar piyanodan çıkıyor, dans ede ede küçük kızın ayaklarına dolanıyordu yavru kediler gibi. Ayaklar birden havalandı, parmak ucuna yükseldi. Derken küçük kız da serbest bıraktı tüm bedenini. Zarif, narin... Bir balenin ortasında buldu kendini. Parmakları yerle buluşmayı hiç istemiyor gibiydi. Ablasının parmaklarıysa piyanodan ayrılmak istemiyordu.

Şehrin farklı farklı insanları farklı farklı hayatlarını yaşamaya devam ederken genç kız kahvesini bitirmişti. Koltuğun tam karşısındaki sehpaya fincanı koydu. Koltuğa sırtüstü uzandı ve sağ

elini sol göğsüne dayayarak aşkı düşünmeye başladı. Gözlerini kapattı. Kalbinin hızlı hızlı çarptığını hissediyordu. Çok hızlıydı. Bir süre sonra o kadar hızlı atmaya başladı ki kalbinden başka hiçbir şey hissedemez oldu. Kalp atışları tüm bedenine yayıldı ve en sonunda kız bir kalp oldu tepeden tırnağa... Gözlerini açtı. Bileğindeki kırmızı bilekliğe baktı. Sevgilisinin hediyesiydi bu. Bilekliğe gülümsedi, hafifçe göz kırptı. O gün bütün zamanını ertesi günkü tiyatroya hayal ederek geçirdi. Yarın sabah erkenden kalkıp hazırlanacak sevgilisiyle beraber tiyatronun yapılacağı yere gidecekti. Güneş sahneden çekilip yerini aya bıraktığında kız yastığına sarılarak uyuyakalmıştı. Ve mutfaktaki musluktan bir damla daha düştü.

Yelkovanla akrep hiç durmadı yine. Durup dinlenmeden, arkalarına bakmadan hızla ilerliyorlardı. Gecenin sessizliği ve sakinliği zamanın yorgunluğuna karıştı. Zaman bitkin, gece yıpranmış... Zaman halsiz, gece hırpalanmış... Gece yarısı şehrin tüm hayal kırıklıkları gecenin karanlığında ve zamanın tiktaklarında insanların kalplerine batar. Canlarını yakar. Ve gece, gündüz kadar merhametli değildir şüphesiz. Gündüz şehir bütün insanlarındır. Herkesin hayalleri göğe yükselir, güneşin sıcaklığında harmanlanır tüm dilekler. Ama gece sadece senindir. Bu yüzden merhametli değildir işte. Geçmişin gelir aklına, geleceğin gelir... Durmadan düşünürsün, düşünürsün, düşünürsün... Gece baş başa bırakır seni yalnızlığınla. Dedik ya, gündüz gibi değildir gece. Renkli değildir onun gibi, canlı değildir onun kadar... Gündüzler hayalleri besler, geceler hayal kırıklıklarını... Matematik öğretmeninin kızını, taksicinin annesini, piyanonun notalarını, dansın bale ayakkabılarını ve genç kızın aşkını... Gecelerin sonu hüsran, acı, keder... Ve gün ağarır yeni umutlarla beraber...

Kız her sabah olduğu gibi o sabah da güneşin, kuşların, rüzgârın odayı dolduran neşesiyle uyandı. Yataktan kalktı. Banyoya gitti. Yüzünü yıkadı. Mutfağa gitti. Buzdolabını açtı. Kahvaltılık bir şeyler çıkarmaya başladı. Bu sırada matematik öğretmeni aynaya bakıyor, kravatını düzeltiyordu. Kız bir yumurta kırdı. Çay demlenmişti. Çayı bardağa koydu. Bir yudum aldı. O anda taksici de çay içiyordu. Kız odasına gitti. Gardırobunu açtı. Hangi elbisesini giyeceğine karar veremiyordu. Abla kardeş ise geç kalkmışlardı. Ellerine ne geçtiyse giydiler. Matematik öğretmeni sınav kâğıtlarını çantasına koydu. Evdeki işi bitmişti. Arabası bozulduğu için bugün okula taksiyle gidecekti. Dışarı çıktı. Taksiyi beklemeye başladı. Taksici çayını bitirmişti. Müşterisini alacağı yere doğru gidiyordu. Abla kardeş ayaküstü kahvaltı ediyorlardı. Gerçekten çok geç kalmışlardı. Bu arada genç kız ne giyeceğine karar vermişti. Saçını ve makyajını yapmakla meşguldü. Taksici müşterisinin yani matematik öğretmeninin yanına gelmişti. Matematik öğretmeni taksiye bineceği sırada çantasını düşürdü. Sınav kâğıtları etrafa saçıldı. Dağılan kâğıtları aceleyle toplamaya başladılar. Abla kardeş de evden çıkabilmişti sonunda. Tam apartmandan çıkmışlardı ki küçük kız "Abla!" dedi. Bale ayakkabılarını unutmuştu. Ayakkabıları almak için eve geri döndüler. Sınav kâğıtlarının tamamı toplanmıştı. Taksiye bindiler. Yolda pek fazla araba olmadığı için taksici normalden biraz daha hızlı gidiyordu. Ablası kardeşinin bale ayakkabılarını almıştı. El ele tutuşup karşıya geçeceklerdi ki taksici aniden fren yaptı. Matematik öğretmeninin gözlüğü aşağıya kaydı. İki kız özürlerini iletirken koşarak gözden kayboldular. Derken taksici biraz daha hızlandı. Tüm bunlar olup biterken genç kız hazırlanmış, çayını içmiş, yumurtasını yemiş, kahvaltılıkları toplamıştı. Anahtarını aldı. Evden çıktı. Ve mutfaktaki musluktan son bir damla daha düştü.

Sadece tek bir şey farklı olsaydı... Taksici çay içmeseydi ve müşterisini almaya erkenden gitseydi, kızlar vaktinde uyansaydı, matematik öğretmeni çantasını düşürmeseydi ve kâğıtları toplamakla uğraşmasalardı, küçük kız bale ayakkabılarını unutmasaydı, kızlar karşıdan karşıya biraz daha erken geçseydi ve taksici durmak zorunda kalmasaydı o taksi genç kıza çarpmayacaktı. Genç kız karşı kaldırımdaki sevgilisine sarılabilecekti ve o an orada hayatının son perdesini oynamak yerine akşam tiyatroda canlandıracağı karakteri oynayabilecekti. Ama olmadı... Şoförün bir an dikkati dağıldı, fren yapamadı, genç kıza çarptı. Çarpma anından geriye şehrin bütün sokaklarını dolduran bir çığlık ve bir sevgilinin gözyaşları kaldı.

Kızın önce bileğindeki kırmızı bileklik koptu sonra hayatla olan bağları... Ruhu akıp gitti sonsuzluğa. Sadece tek bir şey farklı olsaydı... Mutfaktaki musluktan damlayan o son damla daha erken düşseydi mesela. Şimdi o genç kız yaşıyor olur muydu?

Toplumsal Hapishane

Dide Almira ŞAHİN

Bize yıllarca öğretilen öncül şeyler, özgür olmamız ve boyun eğmememiz gerektiği idi. Bir de dürüst olmak gerekliliği var tabi. Öyle ki bu yalancı dünyada dürüst olursak her şeyden aklanabileceğimizi sanırdık. Benliğimizi uyuşturan bu müzik olmasaydı belki, bunu bir yanılsama olmaktan kurtarabilirdik ama biz sadece çaresiz, zavallı insanlardık. İnsan olmak dışında, her kalıba girmekten rahatlık duyan insanlar üstelik.

Toplum bize, dürüst olmamız gerektiğini öğütler. Ve akabinde ekler, "Dürüst ol ama patavatsız olma." İşte toplum kendini engellemeye, sansürlemeye buradan başlar. Çünkü gerçekler, ses dalgalarından daha hızlı bir şekilde hayat bulurlar kendilerine ve herkes onları bilir. O yüzden dürüst olmak marifet değildir aslında. Esas olan gerçekleri mekân, zaman ayırt etmeden dile getirebilmektir. Zira herkes dürüst olabilir ama herkes nefretleri kazanmak uğruna gerçeklerin peşinden gitmez, gidemez. Çünkü toplumdan korkar, toplum kurallarından. Toplumun doğru söyleyeni dokuz köyden kovduğu bir efsane değildir aslında, yaşanmışlıktır, sonu değiştirilemeyecek başka bir hikâyedir. Aslında toplum ikiyüzlüdür, asla sahip olamayacağı değerlerle ahkâm keser ve yargılar. O yüzden biz zavallı insanlar toplumdan, toplumu oluşturanlardan korkarız. Çünkü bir birey olmak için önce topluma ait olmak gerektiğini biliriz, bir evimiz bir ailemiz dostlarımız olsun isteriz. Bunun için toplumun parçası olmaya mahkûm sanırız kendimizi. Tüm bunlardan vazgeçtiğimizde ise, işte o zaman savaşlar başlar.

Sürüden ayrılanı kurt kapar mı bilemiyorum ama sürüden ayrılanın hiçbir şekilde var olmaması gerektiği aşikârdır onlara göre. Özgür olmak ve boyun eğmemek tam da toplumun istediği şeyler olsa da, bu değerler her bedende farklı bir şekilde vücut buluyor. Aslında kastedilen, karşı tarafa boyun eğmemek ve özgür olmak sadece karşı tarafa geçtiğin zaman kazanılan bir hak, elbette ki geçici bir süreliğine...

Aslında hepimiz birer piyonuz, kendi doğrularının var olduğuna inanan ama çobanlarına sadık olan ve o kadar komiğiz ki başkalarını kendi doğrularımız, inandıklarımız yüzünden yargılarken, yalnız bırakırken... Yazık bize, bizim gibi olmayanı darağacına astığımız için. Ve en acısı, sevdiğimiz halde bizim gibi değil diye birinden vazgeçebilecek kadar korkak olmamız gerçeği.

Geriye kalan gerçek şu ki insanlığı "insan" lügatinden çıkarmış tüm insanlar: hırslarınızın öyle bir esirisiniz ki... Gözleri olmasına rağmen görememek, kurallara göre oynamayı kafasına kazıttığından piyonluğunun farkına bile varamamak teninizde karakterize olmuş; ama bihabersiniz ki kaybolup gideceksiniz rüzgar estiği vakit, var olmayanların bulunduğu matruşkalara doğru...

Zeminde kullanılan çizim:
Cansu AKSEKİLİ

Sesler, Renkler ve Siyah

Zeynep Gülsüm DİLEK

Ilık bahar havasını hissetmek için balkona çıktı. Aslında canı resim yapmak istemişti. Ve tabii özlemişti baharı. En çok da güneşi görmeyi özlemişti. Işığın onun üzerine bıraktığı tek iz sıcaklıktı. Isındığını hissederdi bedeni ama ısınan göz kapaklarını kaldırıp da ışığı görememek bildiği en kötü duyguydu. Sarıyı öyle özlemişti ki onu bir kez daha görmek için hayatının kalanını vermesi gerekse bunu hiç düşünmeden yapardı. Ama böyle pazarlıklar hiç olmamıştı. Olmayacağını biliyordu. Yine de güneşi özlemekten vazgeçemiyordu. O korkunç kaza olduğunda sadece 7 yaşındaydı ve o zamandan beri karanlıktaydı. En önemli meselesi oyun olduğu için böyle kötü şeyler gelmezdi hiç aklına. Okula bile başlamamıştı daha. Ama eğer bilseydi yani tahmin etmesinin bir yolu olsaydı, imkânı olan her zamanı güneş ışığıyla birlikte geçirirdi. Yapabildiği kadar açık tutardı göz kapaklarını. Ve gözlerinde izi kalan son rengin siyah olmaması için her şeyini verirdi. Ama arabanın rengi de siyahtı işte. Şimdi böyle karanlıktayken yeni keşfedilen renk tonlarını göremezdi belki ama notaların kafasının içindeki dansını izleyebiliyordu. Her notayı bir renkle eşleştirmişti. Ve keman çalarken kendini resim yapıyormuş gibi hissederdi. Küçük bir kızken de resim yapmak en sevdiği oyundu zaten. Geçmiş aklına gelince birden kemanını kaldırdı ve beyaz bir sayfa belirdi. Arşeyi eline aldı ve fırçasını hissetti. Ve çalmaya ve boyamaya başladı. Bir sokak çiziyordu. Apartmanlarla dolu bir sokak. Çocukların oyun oynamak için kaldırım kenarlarındaki kumları seçtiği bir sokak. Sonra ağaçlara geldi sıra. Yine aynı şeyi hissetti. Sanki bütün kuşlar susmuş da onun yuva yapacakları ağacı çizmesini bekliyormuş gibi. Ve ağaçlar bitince kuşlar dallarına konuverdi. Sonra bir kız çocuğu belirmeye başladı kaldırımın kenarında tek başına. Çamurdan pasta yapıyordu her zamanki gibi. Üstünde sarı bir elbise vardı ve saçları örgülüydü. Ayağındaki kırmızı ayakkabıları görünce tanıdı onu. 7 yaşındaki halini. O korkunç günü çizdiğini anlayınca dehşete düştü ve müzik yavaşladı. Sonra bu resmi bitirmesi gerektiğini hissetti. Ve sokağın başında bir araba belirdi sürücüsü sarhoş olan. Küçük kız hala habersizdi olacaklardan. Bağırmak istedi geçmişine, bu kötü izleri silmek, çekil oradan demek. Ama kemanının sesi kendi sesini bastırdı. Ve küçük kız arabayı gördü. Tam üstüne doğru gelen siyah arabayı. Bir an ne yapacağını bilemedi. Kaçmak, seslenmek, ağlamak ya da başka herhangi bir şey yapmak için çok geçti. O da yüzünü ellerine gömdü. 3 saniye sürdü ve sonra her şey bitmişti. Kaza da, resim de, müzik de... Çizilecek 10 yıl vardı belki ama boyamak için renk kalmamıştı işte. O kız 7 yaşına geldi ve o yaz gününde bütün renkleri tükendi. Bundan sonrası sonsuz karanlıktı. Sonsuzu hayal edemeyenlerin aksine o her karışını ezberlemişti. Merak edecek bir şeyin kalmadığı yerde sonsuzluk başlardı. Aradan 10 yıl geçerdi ve siyahın her tonu ezberlenirdi. Diğerleri yani renkleri duyamayanlar sonsuzluğun o en küçük izlerini görürlerdi gölgelerinde. Gölgeler şimdi öyle küçülmüştü ki kemanın sesinde biraz daha devam ederse sonsuz aydınlıkta boğulacaktı bu kez de. Ve durdu. Bir an için ne bir kuş öttü ne de bir köpek havladı. Sadece kalp atışları. Ve sonra yine karanlıktaydı...

SONU OLMAYAN NEHİR

Ali Alperen BOĞA

Ben bir su damlasıyım. Arkadaşlarımla beraber gökyüzünden aşağıya dökülürken özgürlüğü hissetmiştim. Yanaklarımı okşayan, bana gençliğimi hatırlatan su buharlarının verdiği huzur... Bir pazar sabahı kahveni içerken temiz havanın verdiği rahatlık ve yeni basım gazete kokusu gibi rahatlatıyordu beni ve alçaldıkça artan özgürlüğün tadıyla birlikte yere düşme korkusunun ağzımda bıraktığı kekremsi bir tat. Sonra yeri gördüm. Yüzümün ölesiye acıyacağını hissettim. Sonra bir an her ne kadar çırpınırsam çırpınayım, her ne kadar sıksam da canımı ben o yere çarpacağım ve yaşadığım o mutlu anların bedelini yüzümde bir tokadın bıraktığı iz gibi hissedip yaşayacağım.

Bıraktım kendimi, semaya karşı süzüldüm. İçim o kadar rahattı ki sanki o kadar yolu almamışım ve yere hiç çarpmayacak gibiydim. Saniyeler geçtikçe içimdeki huzur ve mutluluk yerini amansız bir korku, HIV(+) virüsü kapmış bir insanın hissettiği gibi çaresizlik ve yaşama isteği kaplamıştı. Ben yere, yer bana yaklaşıyordu. Korkum gerçek oluyordu derken bir sızı yüzümden başlayıp bütün vücudumu ele geçirdi.

Ben toprağın üzerinde çaresiz, yorgun ve kendimden umutsuz bir şekilde uzanırken toprak dede tuttu elimden ve 'gel' dedi. Ben hayatla ölüm arasında sıkışmışken aldı beni ve yerin altındaki evine götürdü.

Bana nedensiz yere bakıyor, yaralarımı sarmama yardımcı oluyordu. Onda sıcaklığı hissettim. Her ne kadar tanımlayamasam da insanların birbirine anlattığı baba sıcaklığıydı herhalde.

Ben hiç babamı tanımadım. Ben okyanusta nedensiz, avare dolanırken buldum kendimi. Bir amacım, bir hayatım, bir evim yoktu. Her gün sokaklarda dolaşır, insanların inandıkları uğurlara inanmak isterdim. Ama ne kadar uğraşsam da düşüncelerini oturttukları saçma tabulara inanamaz ve her gece kendimi boşluğa satardım. Böyle böyle hayatımı sürdürüp belki bir gün ben de inanacağım bir yol bulurum ümidiyle içimdeki ateşi ayakta tutardım.

Her ne kadar ayağa kalkma gücüm olmadığı için o evde bulunsam da toprak dedenin yaptıkları bende kalıcı bir iz bırakmış ve hepsini kendisine bir gün ödeyeceğim inancını yerleştirmişti. İlk duygumdu bu hissettiğim. Sonradan bu duygunun adının "VEFA" olduğunu ve o günlerde kenarda köşede her gece şarap şişesinde kaybolan bir amca olduğunu öğrendim. Yaralarım gün geçtikçe iyileşiyor ve yavaş yavaş yaşama ateşim tutuşuyordu.

Bir gün toprak dede çaresizliğimin yerini umut kapladığını görünce kaldırdı beni ayağa ve:

"Evlat, yaşamak, ayakta kalmak her ne kadar zor olsa da bizler düşmekten korkmayıp sürekli önümüze bakmalıyız. Çünkü bilmeliyiz ki biz

düşersek onlar kalkmamamız için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Şimdi sen söyle dedelerimiz güçsüz, zayıf ve eğilmemiş kimseler olduğu için ve bizi buraya attıkları için bir ömür hayıflanmalı mı, yoksa nasıl güçlü olunur, nasıl kalkılır onu mu öğrenmeli?" dedi.

Kaptanın da şalterler atmış, ampuller patlamış... Kendime bir dayanak bulmuştum; yıkılmayacağına inandığım, asla vazgeçmeyeceğini sandığım...

Ufak minicik bir hareketle kafamı salladım. Bana yolu gösterdi. Evimin yakınında benim gibilerin aktığı bir oluk varmış. Ben de girdim. O karanlık, sonu görünmeyen, soğuk tünellerden birine... Gece gündüz yol alıyor, hiçbir şey görmeden çemberler çizerek ilerliyorduk. Ne konuşan vardı ne de bir şeyler anlatmaya çalışan; ama bir Ali Bey vardı. Onun sesini de kimse duymaz, duyanlar da saçma bulup dinlemezdi.

Tam yorgunluktan kendimi bırakacağım an bir ışık aldı gözlerimi ve beni kendine çekiyordu. İlerledikçe ışık büyüyor ve gözlerimi iyiden iyiye kamaştırıyordu. İçimdeki görme isteği gerçeğin kendisi tarafından köreltiliyordu ve sonunda gözlerimi feda etme pahasına gördüm gerçeği. O kadar güzel, o kadar kusursuzdu ki baktıkça bakasım geliyordu.

Bir anda nasıl olduğunu anlayamadım; ama bakışlarımız kesişti ve gerçeğin tam kendisinin büyük ve keskin bakışını gördüm. Bir anda titredi içim. Herkesin başına geliyor mu, bilmiyordum; ama içim içime sığmıyordu. Ona ulaşmak için elimden geleni yapacağıma inandım. Vazgeçmeyeceğim konusunda emindim.

Sonradan öğrendim, herkesin başına geliyormuş. Kimisi umursamadan önünden geçer, kimisi sadece onun güzelliğini görür, kimi de benim gibi donakalırmış o muhteşem ateşinin altında. Ve aldı beni arkamdan ağlayan olmadı. Ama ayrıldım o tekdüzelikten, o koskoca okyanustan. Yükseldikçe huzuru buluyordum. Uçma hissinin garipliği karşısında bir lale gibi başı eğiktim.

Bir hikâye vardı, bilmem bilir misiniz? Bir düzine dağcı bir gün bir yarışmaya katılmış ve dağın zirvesine ilk ulaşan kazanacak demişler kendi aralarında. Herkes kendince yol boyunca ihtiyacı olabilecek şeyler almış yanına. Ve başlamışlar tırmanmaya. Kimisi bir patika bulmuş işine yarar diye düşündüğü çekici, ipi bırakmış. Kimisi düşündüğü kadar susamamış ve suyunu bırakmış. En nihayetinde bir dağcı ulaşmış zirveye ve fark etmiş ki en tepede ihtiyacı olan her şeyi yolda bırakmış.

Aynı o birinci gelen dağcı gibi ben de yükseldikçe, yalnızlığın soğukluğunu hissettikçe önce mutluluğu, sonra ona ulaşma isteğini ve umudumu teker teker kaybettim. Ve aynı uğurda kendini feda etmiş arkadaşlarla birlikte tek sıra aşağı süzüldük.

Şimdi diyeceksin sen şimdi neredesin? Ben tüm çaresizliğimle toprak üstünde uzanan ve toprak dedeyi bekleyen bir damla suyum. Ben bir hidrojen ve iki oksijen (!) tarafından oluştuğuma inanıyorum. Ve sistemin en dibinden başardıklarını sananlara sesleniyorum. Sonum Ali Bey olacak ama şunu biliyorum ki zincirin neresinde olursan ol, her sabah her akşam aynı yolu alıyorsun. Sen de bir halkasın bu zincirde. İstesen de çıkamazsın!

Yorgundu

BUSE YAZAR

Tan yeri ağarınca
düşmüştü tozlu yollara
Yine çok çalışacağını biliyordu.
Vardığında bekliyordu aç bir tarla
Yorgundu.

Eteğinin her yerine tarlanın tozu toprağı sinmişti
Elindeki çatlakların arasında gerçek emek gizliydi
Yüzündeki çizgiler yaşanmışlıkların iziydi
Yorgundu.
Yüzü toprağa yaşam vermenin huzuruyla doluydu
Çünkü biliyordu
Yaptığının insan hayatı için ne kadar önemli olduğunu,
Yorgundu.
Yaşamış olduğu zorluklar bakışlarında gizliydi
Çok geçmeden yenileri eklenecekti
Tıpkı tarlasındaki otlar gibi...

Dışarıda Yağmur Var

İrem DURANOĞLU

Dışarıda yağmur var.
Yağıyor ince ince içimdeki sızı gibi.
Daktilonun sesine karışıyor sesi.
Bir yavaşlıyor bir hızlanıyor.
Hızlandıkça heyecanlanıyorum.
Daktilonun harfleri daha hızlı çarpıyor şeride,
Sonra yağmur gibi daktilo da yavaşlıyor.
Dalıyorum hayallere.
Masamın kenarındaki pencereden,
Gökyüzünü izliyorum.
Kara bulutlar özlemim gibi.
Ardında masmavi bir gökyüzü olduğunu biliyorum.
Kavuşma vaktinin o kadar berrak,
O kadar sonsuz olacağını hissediyorum.
Ama neye yarıyor bilmek?
Kara bulutları dağıtabiliyor mu?
Umut kırıntıları hafifletmiyor ki hasreti.
Acımı bembeyaz kâğıttan çıkarıyorum.
Daktilonun tuşlarıyla acıtıyorum canımı.
Üzerine kara mürekkepler saçıyorum.
Şuan acı veriyor ona;
Ama bilmiyor ki o siyah harflerin içinde,
Saklı bir sevginin olduğunu.
Nefes alır gibi şaryoyu ittiriyorum.
Devam ediyorum özlem kokan,
Sevgi kokan mektubuma.
Biraz merak da var tabii.
Acaba bensiz ne yapıyorlar orada?
Biriktirebildiğim kadar para biriktiriyorum.
Minik bir zarfla yolluyorum onu da geçen hafta.
Ekliyorum "Parayı aldınız mı?" diye mektubuma.
"Çok özledim" diye bitiriyorum.
Ne kadar basit geliyor özledim kelimesi,
Duygularımın yanında.
Kağıdı daktilodan çekmek ayrılık gibi.
Zarfa koymadan önce tekrar okuyorum onu,
Vedalaşıyorum.
Vedalaşırken gözümden bir damla yaş düşüyor.
Islatıyor mektubumu, hafif dağıtıyor mürekkebi.
Nazar boncuğu olsun diyorum.
Zarfın içine koyuyorum.
Askeri posta görevlisine teslim ediyorum.
Dönüyorum oturuyorum yine,
Küçük masamın yanındaki sandalyeye.
Yakıyorum sigaramı,
Pencereyi açıyorum.
Duman yağmura karışıyor.
Yüreğimin sıkıntısı geçiyor gibi hissediyorum.
Bir nefes çekiyorum sigaramdan,
Sonra bir nefes daha.
Rahatlıyorum.
Sigara dumanı duman gibi gözükmüyor gözüme.
İlk önce annemin, sonra kız kardeşimin yüzüne dönüyor.
Nişanlımın gözlerini de görüyorum.
Tam gözlerimin içine bakıyor.
Usulca bir öpücük konduruyor yanağıma her zamanki gibi
"Sabret, az kaldı." diyor
Dizlerinde uyuyakalıyorum.

SİYAH BEYAZ BİR FOTOĞRAFTAN HAYAT

Ece KAVUKÇU

İnsanlar... Bu aralar ihtiyacım olan tek şey. Kendimi dinlemeliyim. Kumsalın bana verdiği sessizlikte dinlemeliyim. Dalgalar bile çıt çıkarmıyorlar; beni izliyorlar. Atacağım adımları önceden biliyorlar sanki. Kaçıyorlar benden aynı zamanda. Kumsaldaki her karede kendimden parçalar var. Kıpkırmızı gözlerimi görüyorum dalgalarda. Binlerce darbe almış kalbimi görüyorum. Başka kimse yok ama; "Nerede diğer insanlar?" diyorum. Yanımda olması gerekenler... Sözde arkadaşlarım, tanıdıklarım, tanımadıklarım nerede? Kimse mi kalmadı sesimi duyacak? Yaşamsal faaliyet gösteren tek bir şey bekliyorum kendimde. Geriye kalan, yaşadığımı anımsatacak tek bir iz. Siyah beyaz bir fotoğraftayım sanki. Renklerimi arıyorum, her tarafı karıştırıyorum.

Gökyüzünde arıyorum ilkin. Bulutlara gidiyorum. Belki bende bana ağır gelen yükleri teker teker bırakarak tıpkı su damlaları gibi bulutları oluşturmuşumdur. Hayır, bulamadım. Hiçbir şey yok. Dağlara, taşlara baktım sonra. Korkudan oralara saklanmıştır anılarım diye. Buldukları her boşluğa sığınmışlardır diye. Ama yoklar.

Yine kumsala gidiyorum. Bir farklılık var bu sefer. Birini görüyorum. İnanmıyorum gözlerime. Oyundur sanıyorum; ama orada duruyor işte bana bakıyor. Gittikçe yaklaşıyor; ama bana attığı her adımda yeni izler bırakıyor kumsala. Oysaki benimkini siliyordu dalgalar. Yaklaşıyor, bağırmak istiyorum. Sevinçten çığlık atmak istiyorum. Tüm dünya duysun istiyorum beni. Ama çıkmıyor sesim. Hareket de edemiyorum.

Geliyor. Fısıldıyor kulağıma. "Bırak artık bunu yapmayı. Kendine acımayı, zarar vermeyi bırak! Anlamıyorsun değil mi? Sen yoksun dünyada; diğer insanlar değil. Her geçen gün siliyorsun kendini. Kaçırıyorsun insanları. Topla artık kendini. Son ver buna. Hiçbir şeyi düşünmüyorsan beni düşün. Beni yaşatan sendin ve şimdi öldüren de sensin!"

Meğer renklerimi yok ediyormuşum ben. Kalktım. Küçük bir tebessüm belirdi yüzümde. Uzun zamandır gülümsemeyen bir insan için ne büyük bir mutluluktu bu. Tıpkı kelebek olup uçması gibiydi ipek böceğinin. Kalktım ayağa. Yavaş yavaş siluetler belirdi. Tanıdık, tanımadık... Şimdi fark ettim benmişim kaybolan. Tüm dünya değil. Benmişim insanları terk eden. İnsanlar değilmiş beni yalnız bırakan. Koşmaya başladım sevdiklerime doğru. Unutmuştum ben sevmeyi, sevilmeyi. Mutlu olmayı unutmuştum. İçimde ne fırtınalar koparmışım. Hatırladım yaşamayı. Minicik bir tebessümün bıraktığı izle yaşıyorum artık...

SAKLANAN HAYALLER

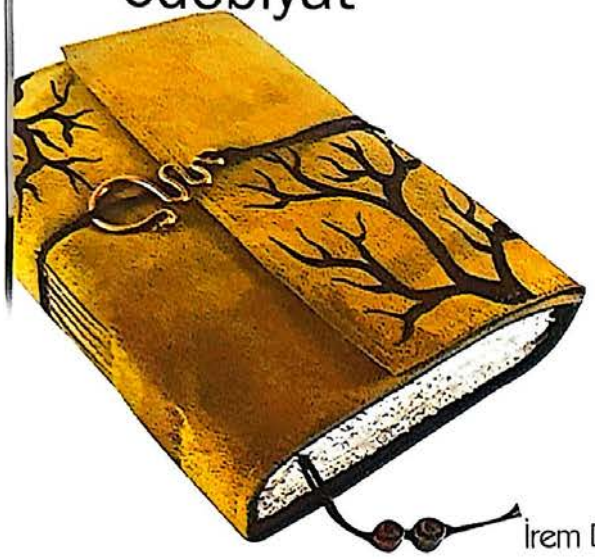
Cansu AKSEKİLİ

Ilık bir bahar sabahıydı. Güneş, insanın içini ısıtıyordu. Kuşlar cıvıl cıvıldı. Kızımla birlikte ağacımın altında oturmuş, çaylarımızı yudumluyorduk. Belki de o, yıllardır bu günü bekliyordu. Bu ağacın ne kadar önemli olduğunu... Yine, onun sormasını bekledim. Bu kez anlatacaktım. Çaylarımız bittikten sonra nihayet sordu: "Anneciğim, biliyorum yine anlatmayacaksın; ama ben yine soracağım. Bu ağaç neden senin için bu kadar değerli?" Yanımda getirdiğim kumaş parçasını çıkardım. Ağacın dalına bağladım. O, dikkatle beni izliyordu. Tekrar yanına oturduktan sonra anlatmaya başladım.

"Ben doğduğumda, annem bu ağacı dikmiş. Ben buradan gittikten sonra da benden geriye bir şeyler kalsın, anılarım hatırlansın diye. Bunu, yedi yaşındayken öğrendim. O zamanlar değerini anlayamamıştım. Öğrendikten üç yıl sonra ağacın altında, tam oturduğumuz yerde, ip atlıyordum. İp, ağacın dalına takıldı. Ben de düştüm. Burnumdaki iz işte o günden kalma. Okulda, arkadaşlarım benle dalga geçmişlerdi. Ben de eve geldiğimde ağaca kızıp ona bir çentik atmıştım. Ama üzerinden iki gün, üç gün, hatta bir hafta geçmesine rağmen, arkadaşlarım hala benle alay etmeye devam ediyorlardı. Ben, bu kadar üzülüyorken, ağacın büyümesine, yapraklarının yemyeşil olmasına, içten içte kızıyordum. Onu sulamamaya karar vermiştim. Bir hafta sonra ağacın yaprakları sararmaya başlamıştı. Ben de tam o zaman hastalandım. Ağacın düşen her yaprağıyla birlikte sanki benim de ağrılarım artıyordu. Ağacın tekrar yeşermesiyle, iyileşeceğime inanmaya başladım. Bu yüzden ağacı tekrar sulamam gerekiyordu. Yaklaşık beş gün sonra, o yeşermeye başladı, ben iyileşmeye. O günden sonra, ona hep iyi davranmam gerektiğini anladım. Artık, her şeyimi onunla paylaşmaya başlamıştım. O, benim için gerçek bir dost olmuştu. Bak yukarıya, işte o turuncu atkı, o günün anısına, o beyaz tül, evlendiğim güne, o pembe patik, senin doğumuna, o siyah tülbent ise annemin ölümüne ait. Sadece görünen bu kadar... Daha çok anım var aslında. Babamın yaptığı kuş yuvası, kuşların bana mutluluğu çağrıştırmasından dolayı pembe. Altındaki bölme ise mavi. Çünkü o bölmede hayallerimin yazılı olduğu küçük kâğıtlar var. Bence mavi, umudun rengi... Biliyorsun, bu ağaç elbet bir gün kuruyacak. İşte o gün, o bölmeyi aç ve gerçekleştirdiğim her hayal için renkli kumaşlar bağla ağacıma. Ağaç, ne kadar renkli olursa, bil ki annen o kadar mutluydu. Şimdi istersen az önce astığım kumaşa bir bak."

Kızı kalktı. Ağaca zarar vermekten korkarak kumaşı araladı. Şunlar yazılıydı: "Yıllar sonra ikimizin sırrını, kızım da öğrendi. Şimdi, düşünüyorum da; iyi ki o pembe patik orada. Gözleri dolmuştu. Tam o anda, annesinin elini hissetti omzunda. Ağaçtaki çentiği gösteriyordu. "Artık, bu ağaç bendeki her izi taşıyor. Burnumdakini bile."

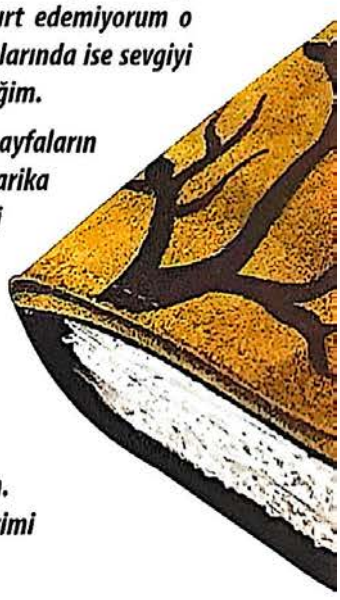
bende bıraktığın izler

İrem Duranoğlu

Az önceye kadar eski albümleri karıştırıyordum. Aile fotoğrafları, düğünlerde çekilenler, bayramdakiler... Her fotoğraf diğerleri gibi hatıraları anımsatıyordu ve minik bir tebessüm oluşturuyordu. Sonra birden yüzüm asıldı. Albümlerin olduğu dolabı buğulu görmeye başladım. Dışarıdaki yağmur muydu görmeme mani olan, yoksa gözlerimin dolması mı bilmiyorum. Gözlerimin dolmasına sebep olan elimdeki küçük defterin eskiliği mi, yoksa hatırımda canlandırdıkları mıydı? Bir yandan öğrenmek, diğer yandan ise öğrenmemek istiyordum sebebini. Elim bile şaşırdı bu duruma, bir defterin kapağını tutuyor, bir defteri dolaba koymaya yelteniyordu.

Sanırım birincisi ağır bastı ve defter açıldı. İlk sayfa boştu. Eskiden ilk sayfaları hep boş bırakırdım. Çünkü o deftere birikimlerle değil, yeni tecrübelerle başlamayı isterdim. Boş sayfayı çevirdim. Tarih 15 Haziran 1949. Büyük büyük harflerle yazılmış yazıyı okumaya başladım. Ne kadar da hayat doluymuşum. Her şey tozpembeymiş gözümde. Deftere çok güzel bir başlangıç olmuş bu. Keşke her güzel başlangıç güzel bir son bulsaydı hayatta. Bunu o yıllarda gencecik bir kız çocuğuyken bilemezdim değil mi? Birkaç sayfa atladım. Sonra senin isminin ilk defa geçtiği sayfa çıktı karşıma. Okumaya başladım. Temiz duygularım yine gözlerimi yaşartmıştı. Yaprakları çevirdikçe ismin daha çok geçer oldu. Hatta bir sayfayı sırf senin isminle doldurmuşum. O zamanlar sana bunları anlatamadım; ama şimdi içimde kalan duyguları bıraktığı izlerle önüne seriyorum. Mesela ismini yazdıkça güzelleşmiş yazım. Sanırım tek senin isminde el yazım bu kadar güzeldi. Senin adınla yarılamışken defteri birden ezilmiş, korkmuş, solgun harfler kapladı. Senin benden habersiz evlendiğin yazıyordu. Ayırt edemiyorum o zamanlar nefret edip etmediğimi. İlk bakışta nefret gibi duruyor, satır aralarında ise sevgiyi yakalıyorum. Üzülüyorum bu halime, taptaze bir kızken ne çok acı çekmiş yüreğim.

Seni unutmak için kalbimle boğuşurken son buluyor defter. Tükenmiş sayfaların devamını şimdi getiriyorum sana. Çok güzel bir evliliğim ve birbirinden harika torunlarım oldu. O kadar harikalar ki yüzlerine baktığımda gençlik halini görüyorum senin ve itiraf ediyorum sana, onca seneye rağmen hala unutamadım seni. Ömrümü benden çok yaşayan birini unutmak mümkün mü? O zamanlar söyleyemedim seni sevdiğimi, senden sonra diye bir yaşamım da olmadı. Her anımın içinde sen vardın, yitirdim yıllarımı. Şimdi her şeye, her engele inat haykırıyorum seni sevdiğimi! Sesimi duyan olur mu bilmem; ama sen duyuyorsun ya beni. Üstündeki toprak engel olabilir mi sesime? Gitgide sana yaklaşıyorum ben. Özlemimin son bulacağı anı dört gözle bekliyorum. Yatağıma uzanıp gözlerimi kapattığım an, bende bıraktığın izlerle yanına geliyorum.

Gelsen Bir Pazar Sabahı

Dilşan ÖZCANOĞLU

"Bana gitme de, gitmeyeyim" dedin
Bir pazar sabahı
Güzel bir sabaha benziyorda halbuki
Kuşlar cıvıldıyordu
Pastel bir mavi vardı
Vanilya kokan bulutların arasında
Gitme diyemedim

Ayakların alışmıştı da gidişine
Kalbim alışamadı bir türlü
Sen her seferinde döndün bana
Kalbimde açtığın dönülmez yaralarla

Ezberlemiştim ceketinin sırtını
Sağ kolunda bir çizik vardı
Boşluklarını tamamlamayı severdim senin
Sarılırken parmağımı getirirdim çiziğe.

Gittin..
Gözün bile takılmazken kalbimdeki çiziğe
Sırtındaki yamaya bakakaldım.

"Bana gitme de, gitmeyeyim" dedin
Bir pazar sabahı
Gözlerin boş, anlamsızdı bakışların.

Gittin.
Bu sefer dönmedin.
Gitme diyemedim.

Sayfamdaki İzin

Dilek KIZILTAŞ

Bembeyaz bir sayfa var yine elimde..
Hani şu her yeni başlangıçta açtıklarımdan
Önceki sayfanın yaşamışlıkları var yine de
İzlerini silebilmişim gibi hayatımdan
Batırıyorum kalemin ucunu mürekkebe
Rengârenk senaryolar yazmak var içimde ama…
İzin vermiyor şartlar buna
Siyah, simsiyah
Büyüyor nokta tertemiz sayfamda
İçiniz alıverecek bütün izleri.
Yok edecek hüzünleri.
Ama ne farkı kalacak diğer sayfalardan
İzleri, başka izler mi yok eder hep?
Silinmez mi hayatımdan bu yaşanmışlıklar?
Satır aralarında saklı "sen"ler
Biraz da kalemimin ucunda
Seni yazıyorsam her sayfamda
Ne gerek var unutmak için boşuna uğraşmaya…

Pabucunu Dama Attılar

Ahmet Seçkin Atılmış

İnsan, kıyıdan sonu görülemeyen denizde yüzen bir gemi gibi. Rotasını da vicdanı ve inançları belirliyor. Ömür başlayınca yolculuk da başlıyor. Denizin fırtınasında mücadele ederken duygularımız da ellerimizin derisi gibi kalınlaşıp sertleşiyor. Özümüzdeki değerlerimiz bedenimizle sürüklenirken kayalıklar gibi aşınıyor.

İnsanı ayakta tutan maddi ve manevi yönü var. Biri zayıfladıkça diğeri güçleniyor. Zorluklar harami gibi yolumuzu kestiğinde Yaradan'a sığınıyoruz. Dünya zenginliği arttıkça sığınağımızdan uzaklaşıyoruz. Bencillik ve hırsla gözlerini bürüyenler kibrin, gammazlığın ağlarına takılıyor. Yapılan iyilikler, acizin önüne dökülüp hataları tokat gibi yüzüne çarpılıyor. Başını derde sokan yalana sarılınca kardeşlik bozuluyor. Ahilerin neslinin belinden peştamal çözülüyor işte.

"Giderdüm gönlümden kini
Kin dutanın yoktur dini
İyyarenler ben sözi
Ulu'dan işütdüm Ahi"
Yunus Emre

"Yirmi yedinci hafta işler yine kesik
Hani doğru idi, meslek; altın bilezik!
Sorma esnafa bugün işler nasıl?
Bir anlatır ki derdini sanki fasıl."
Günümüz Esnafı

Geçmişteki Yunus Emre, Günümüzdeki Esnaf şiirlerinden esnafın Ahilik öğretisinden ne kadar uzaklaştığı görülüyor. Ahiliğin ahlak terbiyesi, yaşam biçimi olmaktan çıkmış, yerini geçinme derdi sarmış. Adap öğrenmek için ustalara emanet edilen çocukların elleri bırakılmış. Dün dost meclislerinde yoğrulan "teta"ların bugün "şeyh" olma gayreti kalmamıştır. Şimdi yalnız büyüyen, sevgiye doymayan, edep yerine kurnazlık öğrenenler yarın ruhunu doyuramaz olmuştur.

Günümüzde zanaatkâr yetiştiren ocaklar sönmüş, esnaflık işinin ehli olmayan kişilerin eline kalmıştır. Sanatkârlar da hak ettiği ilgiyi göremeden göçerken yerini sabun köpüğü gibi sönen renkli şöhretler almıştır.

Kalabalıklar arttıkça insanlar yalnızlaşıyor. Doğal yaşamdaki gibi güçsüzler eziliyor. Kimse ezilmek ve üzülmek istemediği için acımasızlık artıyor. Büyüğe hürmet, küçüğe merhamet, lütuf kapısını açmak, zulüm kapısını kapatmak dün görülen düş gibi unutuluyor. Değişen ve hızla gelişen Dünya'da ekmek kavgası kardeş (Ahi) kavgasına dönüşüyor. Dayanışma, iyi insan olma meziyeti yok oluyor.

Ahisinin sözünden çıkmayan tetalar gibi doğruluk yolundan ayrılmayanların yüzü suyu hürmetine dönüyor Dünya. Güçlendikçe güvenilir kişilere ne çok ihtiyacı var insanlığın. Teknoloji arttıkça gelişen insanlar mekanikleşiyor. Ruhsuz büyüyoruz çoğumuz... Yunus Emre şiirlerini yazılı kâğıtlarından okuyoruz, Mevlana'nın felsefesini Şeb-i Aruz kutlamalarında duyuyoruz. İçi boş başaklar gibi boy atıyoruz.

Özü doğru, sözü yumuşak, eli açık, gözü tok esnaf olmak için feragat ve fedakârlığı kendi nefsimizden yapmalıyız. Sır tutan, aza kanaat eden, Allah'a güvenen, içinde kini, öfkeyi biriktirmeyen Ahi Evranlar, onları yetiştiren Hacı Bektaşi Veliler bizim değil miydi?

Nasıl ki Ahilik 13. yüzyılın 2. yarısında Anadolu'nun köylerine kadar Türkleşip İslamlaşmasını sağladı, Türk esnaf ve zanaatkârları arasında dayanışmayı arttırdı, Moğol istilalarında asayişin bozulmasını önledi. Dini ve ahlaki yapıyı toplum, bugün de içinde barındırsa... Attığımız her adımda vicdanımızın sesini dinleyen, duyamadığımızda dürüstlüğe inancımızı, yoldaşlık ve kardeşliğe inancımızı yitirmeden yürüdüğümüz yol bizimdir.

Buğu

Dilşan ÖZCANOĞLU

Minik parmaklarıyla pencereye vuran küçük bir çocuğa benzetiyordu yağmurun sesini. Küçük bir kız çocuğu. Perdeyi araladı yavaşça. Hiç anlamazdı yağmuru sevmeyenleri. Kaçarlardı yağmur başlayınca, ıslanmamak için sağa sola koşuştururlardı. O ise bakardı yalnızca gökyüzüne. Her bir yağmur damlasını hissederdi. Saçlarında, ellerinde, gözlerinde… Sonra sırılsıklam eve gelirdi. Pencerenin karşısına geçerdi hemen. Bazen yalnızca buğulu bir cama yaptığı resimden ibaretti hayatı. Kimselere fark ettirmeden yapardı gizli gizli. Önce bakardı cama; göremezdi arkasını, gerçekliğini. Ama her şeyden önce özgürlüğünü isterdi. Onun özgürlüğü cama parmağını değdirdiği zaman başlardı. Parmağında o ıslaklığı hissettiği zaman. Kimsenin anlamadığı, zaten anlamayacağı hislerini bir telaşla çiziverirdi. Her değdirdiğinde parmağını gerçeklik biraz daha açılırdı. Zaten bu yüzden ihtiyacı vardı hayallerine, buğunun arkasını görebilmek için.

Yağmur yağdırırdı bazen, uzun uzun çizgiler çizerdi cama. Belki de gözyaşlarıydı onlar, kim bilebilir ki. Ona aitti bu dünya. Yalnızca buğulara dökebilirdi içini. Vefalıydı cam. Ömür boyu saklamak isterdi parmağının sıcaklığını. Hayallerinden bir iz taşırdı mutlaka saydamlığında. İşte bu yüzdendi kırıldığında bin bir çeşit renk saçması!

Aniden bir adam belirdi camın önünde. Kocaman elleriyle siliverdi camı. Kız, hiç bir şey söyleyemeden kalktı yerinden. Hala ıslak olan saçlarını bir omzunda topladı. Ne de çabuk yıkmıştı adam hayallerini! Buz gibiydi cam. İşte şimdi sadece bir 'cam'dı. Oysaki bilmiyordu kız; gerçeği görmek istemişti adam. Tek amacı yağmurunu dindirmekti kızın ya da gözyaşlarını silmek.

SADECE İZİ

Dide Almira ŞAHİN

Biliyor musun sevgili,
Sen gittin gideli
Bir kalp üşüdü;
Kapadı kapılarını.
Bir gelecek yitti ebediyette.
Hani var ya elinden kayıp giden uçurtma,
Evren saklıydı onda.
Gözlerimden akanlarla,
Kara deliğe gömülüp gitti.
Hepsinin izi kaldı sevgili;
Sadece izi.

Geçenlerde yüreğim düştü,
Her gıcırdayışında seni hatırlatan o tahtaya.
Paramparça oldu bir anda.
Korkmamıştı damarlarım,
Ürpermemişti tüylerim,
Onarırım sanmıştım.
Olmadı sevgilim; olmadı.

Sen gittin gideli,
İçime bir korku düştü.
Ölüm korkusu sevgili, ölüm korkusu…
Anladım ki,
Ölümü düşünmek yenilmekmiş.
Sevmek ölümü yenmekti sevgili,
Yüreklerin düşmediği yerdeydi.
Buralarda onarmak zor,
Düşenin de gidenin de sadece izi kalıyor.
Sadece İzi…

ÖYLESİNE BİR ADAM

Ceyda Gül Selcen ŞENTÜRK

Öfkeleri kendilerinden önce uyanan insanların şehrinde yine gün doğdu; korkarak. Adam –hani okumak bir yana, önsözüne bile bakmadan geçtiğimiz adamlar vardır ya işte öyle bir adam- göz kapaklarını kaldırdı bir anda. Her gün yüzlerce insanın bir koşuşturmaca içinde gelip geçtiği –sadece gelip geçtiği- büyük parkın yegâne kiracısıydı o.Küçük yatağının; sert, nemli bankın üstünde doğruldu. Çıplak ayakları yere değdiğinde ürperdi biraz ama umursamadı. Kızgındı kendine. Becerememişti. Yine uyuyamamıştı. Şu kâbuslar… Bir kurtulabilse… "Uyku ölüm gibi." derdi annesi. Onunkiyse küçük intiharlar gibiydi, her biri başarısız... Ellerini bankın iki yanına koyup, artık taşıyamadığı başını öne eğdi. Göz kapakları ağırdı, düşünceleri daha ağır...

"Ruhumun arka odalarında kilitli çocukluğum
Özgürlük dilekleri tutar, iki kabus ortasında."

Sağ elinin hemen yanında, bankın üzerine kazınmış iki satır, selamladı onu. Dikkatli baktığınızda görürdünüz. Bankın her yanına kazınmış satırlar vardı. Eline sivrice bir şey geçsin yeter, tüm derdini bu koyu kahverengi banka anlatırdı. Canı yansa da ses etmezdi bank. Susardı, kahverengi; dinlerdi, koyu kahverengi. Adamın unutulmama çabasıydı belki bu. Yok olacağını anladığı vakit… Geride ondan hiçbir iz kalmayacaktı; varlığını hatırlamayacaktı hiç kimse, nasıl bir hayat yaşadığını… Bu yüzdendi bir tahta parçasına hayatını karalama çabası.

"Şişelere doldurulmuş hayatlarım vardı benim,
Hiç deniz görmemiş."

Yerdeki şarap şişelerinden birini itti ayağıyla, huysuzlandı şişeler. Gecenin sarhoşluğu vardı üzerlerinde, yuvarlanırken bile kaygısızdılar.Kaygısız şişelerin lakırdılarını, dostluğunu pek sevmezdi ama onun gibi yalnızların seçme şansı pek yoktu.Evet, adam yalnızdı.Kimse yoktu kardeş payı bir hayat yaşayacak.Parkın ortasındaki süslü havuzun büyülü olduğuna inanan bir kedi vardı yalnızca.Gün boyunca havuzu izler, ara sıra koyu grili beyazlı tüylerini yalardı.Belki de kirli, beyaz bir kediydi; adam hiç emin olamadı.Bir keresinde kediyle arkadaş olmak istemişti adam ama kedinin cevabı sert olmuştu.Elindeki derin tırnak izlerine baktı adam, hala acıyordu.Evet, adam hala yalnızdı.

"Kadeh kenarlarında yalnızlık izidir,
Ölüm meleğinin ruj lekesi."

Öylece kaç saat oturduğunu bilmiyordu adam. Elinde sandviçleri olan takım elbiseli adamlar ortalıkta görünmeye başladığına göre, öğlen olmuştu artık. Saatin kaç olduğunu merak ederek etrafına

bakınırken iki sevgiliye gözü takıldı. Büyülü havuzun karşısına oturmuşlardı. Kedi de rahatsız olmuştu ama ses etmedi. Kızın elini tuttu genç, tutması gerektiği için.Birbirlerine baktılar, nasıl bakmaları gerekiyorsa öyle.Güzel sözler fısıldadı kız, onun rolü de buydu."Bu insanlar aşk hakkında ne biliyor ki!" diye homurdandı adam.Banktaki evsiz, tuhaf adamın aşk hakkındaki düşüncelerini pekala kimse umursamazdı.Ama adam –hani gözlerinin ardına hiç bakmadığımız adamlar vardır ya işte öylesine bir adam- sevmişti zamanında.Gidip gençlere avazı çıktığı kadar bağırmak istedi. "Siz aşkı ne sanıyorsunuz! Bilir misiniz ki O'nu kaybetmeyi? O'ndan başka ışık girmesin diye yüreğinin perdelerini sıkı sıkıya örtmek nasıldır, bilir misiniz? "Gençlerin yanına gitmedi adam. Paslı bir gazoz kapağıydı gözüne ilk ilişen, aldı onu yerden.Bank, sustu; adam, yüreğindeki derin izi kazıdı sinirle.

"İçimin yangını duman duman tüttü sende,
Boğuluyorken nefessiz aklım"

Ardından elinin tersiyle sildi gözünün nemini. Karnı açtı adamın, öfkesini de aldı gitti. Kedi, havuza bakmaya devam etti; gençler, oyuna…Bank yine sustu, kahverengi.

"Dumanı içimizde tüten bir sigaraydı aşk
İçtik, bitti."

"Aklımın kırık kelebek camından sızan umut
Başkaldırır belki, göğsümdeki karanlık yumruya."

"Küçükken hevesle içtiğim gazozlar gibiydi hayat.
Bitince ağladığım."

"Bu veletlerin bacaklarını kırmak lazım!" dedi, sabah temizliğini yapan belediye işçisi çelimsiz, bıyıklı adam. Ağrıyan belini tuta tuta bankın üstüne doğru eğilmiş, gözlerini kısarak banktaki yazıları okuyordu."Sanki babalarının malı, her yanını karalamış utanmazlar!" diye söylendi, doğrulurken. Bankın metal ayaklarının dibindeki izmaritleri süpürdü üstünkörü. Kimisi kırık olan şişelerini topladı, dünyadaki tüm ayyaşlara bela okurken. Ayaklarını sürüye sürüye çöpe doğru giderken de aybaşına ne kadar kaldığını hesaplamaya çalışıyordu.

Adam mı? Adam çoktan ölmüştü. Tüm izler bankta kaldığından olacak ki mezar taşı hep boştu. Ardından kedi bile fark etmedi yokluğunu.

PEŞİMDEKİ PİRİNÇ TANELERİ

Şeyma Nur PEKTAŞ

Sabahtan beri bir şarkı çalıp duruyordu içimde. "Li li. Is it?" Pilav mideme oturmuştu. Hepsini bitiremediğim için kalan pirinç tanelerinin arkamdan ağlayacağını düşündüm önce. Ama benim yarıda bıraktığım, sonra da çöpe döktüğüm hiçbir yemek ağlamıyordu arkamdan. Onları değersizmiş gibi fırlatmıştım çöpe. Benden intikam alıyordu hepsi. Nasıl mı? Arkamdan yaklaşıyorlardı sessizce. Pirinç taneleri beni takip ediyordu. Tedirginlikle arkama döndüğümde, taşların arasına gizleniyorlardı. Pirinçlerin ayak seslerinden kaçmak ve içimde bangır bangır çalan Li li'yi bastırmak için taktım kulaklığı. Grubun solistinin sesi çok rahatlatıcıydı. Şarkının sözleri saçma sapandı. Diyorum ya: Li li. O da öyle söyledi: Li li. Is it? Pirinçlerden kaçarken parka yaklaşmıştım bile. Siyah bir kedi deli gibi koşuyordu parkın çevresinde. Kim bilir; o da kaçıyordu belki. Bir köpekten, bir kediden... Tek kaçan ben olmadığım için mutlu hissettim. Salıncağa gittim oturdum. Yavaş yavaş sallandıkça salıncak, saçlarım başladı rüzgârla dansa. Elimdeki beyaz kitabın üzerinde şemsiyesini almış kaçan bir adam vardı siyah çizgilerle. Kitabı açtım, okudum, okudum, karanlığı bahane edip kapattım sonra. O çok sevdiğim kitaptan* kaçtım. Siyah kediler çoğaldı, hepsi ilk gördüğüm deli kedi gibi koşuyordu. Gözlerimle onları takip ederken, yine siyah ama daha büyük bir hayvan gördüm. Köpekti. Çöplerin arasında dolaşıyordu. Çöp deyince aklıma pirinç taneleri geldi. Tedirgin oldum. Vücudum soğuktan titrerken iki kız belirdi yolun başında. Etrafta insan olması beni rahatlatmıştı. Kızlardan biri koşmaya başladı. Yanımdaki boş salıncak için olduğunu düşündüm önce. Ama değildi. Karşıdan gelen beyaz eşofmanlı adama koşuyor, dedim. Sevgilisiydi büyük ihtimal. Ama onun yanından da geçip gitti hızlıca. Kız bütün tahminlerimden kaçıyordu. Kim bilir amacı sadece spor yapmaktı belki. Herkes ben miydi ki? Yaptığımın saçma olduğunu bile bile köpeği bahane edip kaçtım o parktan. Yürüdüm. Markete girdim. Çikolata reyonundan kaçtım. Şekeri sevmez, kafeine bayılırdım; ama gittim, 'üçü bir arada kafeinsiz' aldım. Kafeinden kaçtım. Marketten apar topar çıktım, kasiyerin uzattığı fişten kaçtım. Ben bugün her şeyden kaçtım. Köpeği severim, kaçtım; kitabı severim, kaçtım; çikolata severim, kaçtım; metal severim, dinlemedim, kaçtım. Bugün sevdiğim her şeyden kaçtım. Senden de. Kim bilir kaçmam sevmemdendir belki. Oturup uzun uzun itiraflar yazardım buraya; ama hızlı olmam lazım. Pirinç taneleri arkamda.*

Grup*: Büyük Ev Ablukada
Kitap*: Kendimi Durduracak Değilim

Werther'den Vazgeçiş

Seda KARAMAN

Darwin başladı: Tüm yaratılanlar aynı atadan türemiş evirile evirile insanlığa bürünmüşler. Ama sen farklısın özenerek yaratılmışsın bizden değilsin. Sen bir meleksin.

Einstein: Zaman göreceli dir ve seninleyken ışık hızı gibi geçer.

Newton: Tüm nesneler yerin merkezine karşı konulmaz bir ivmeyle çekilirken benim merkezim sensin.

Kepler: Gezegenlerin güneşin yörüngesinden çıkamaması gibi... Ben de senden kopamıyorum. Ama benim yörüngem elips değil tek merkezim sensin.

Demokritos: Tüm varlıkların özünde atom denen molekül vardır. Benim tüm benliğimse atomdan değil senden ibaret.

Tarih vefasızdır. Ölümünden yıllar sonra seni unutur. Hatta yüzyıl sonra evrendeki tüm izlerini siler. Sen kalıcı bir iz bırakmadıysan...

Darwin, Newton, Kepler... Zamana meydan okumuş ve tarihte kalıcı bir iz bırakmıştı. Fakat kalbimdeki iz Werther'indi.

Pili bitmek üzere olan bir saatin can çekişleri gibiydi Werther'in bende yansıması:

Önce tembel olan akrep bırakır çalışmayı, en az hareket eden olsa da ilk ona bakarız. Neyin ne olduğunu gösteren odur. Durduğuna ancak bir saat bakarsak emin olabiliriz. Tıpkı Werther'in bendeki yeri gibi. Yanımda olmasa da çoğu zaman hayatım onunla geçen anlardan ibaretmiş gibi gelir. Gittiğini idrak etmem zaman alır.

Daha sonra yelkovanın adımları yavaşlar, zaman uzar Werther'siz zamanın uzayışı gibi.

Sonra saniyeye gelir sıra. Ama gücü yetmez ileri gitmeye yerinde yalpalar sağa sola tıpkı Werther'i görünce yüreğimin çırpınışı gibi.

Werther gözlerini son kez kapattığında benim saatimin pili tamamen bitti. Zaman, hayat anlamını yitirdi. Yüreğimin titreyişi gitti. Taş kesildi.

Hayatımın amaçsız, acılı, küskün geçirdiğim iki yıl sonunda ağaçta kalan küçük bir kızı gördüm. Kucağıma aldım, yere inince kızın gözlerindeki minnet ve yanağıma bıraktığı küçük bir öpücük içimi ısıttı yeniden.

İnsan sadece kendi mutluluğuyla değil başkalarının mutluluğuyla da hayata gülebiliyor. Kendi üzüntüleri kederleri değil başka kederler de insanı üzebiliyor. Her şeye rağmen yaşamayı bilmeli bazen. Eğer insanın umudu varsa tökezlediğinde düşmez, umut onun elinden tutar ve yoluna devam ettirir. İşte o an bende yoluma devam etmeyi öğrendim. Umudumu kaybetmemeyi...

ŞAKA

Kübra BOZ

İnsanlar gelir, insanlar gider... Şu kısacık hayatımıza o kadar çok hayat sığdırırız ki aslında. Öyle insanlar girer öyle bir dokunurlar ki kalbimize... Gider bazen, öylece gidiverir. Unutmayız, unutamayız. Kalan olmak belki de en kötüsü, ne gittiği için nefret edebilirsin ne de olmayan bir şeyi sevebilirsin...

Korkular kalır geride, acı kalır, hüzün kalır, umutlar kalır...

Kalan kişi öyle bir kalır ki soru işaretleriyle, geride kalmışlık hissiyle, o an sahip olduklarını düşünmez, düşünemez. Gitmek diyorum hep ama bu her zaman eşyalarını toplayıp uzak bir yerlere gitmek demek değil ki, gitmek bu kadar basit değil ki...

Gözünün önünde durur bazen, ama sen göremezsin, gitmiştir senin gönlünden, hayallerinden.

Büyür bazen duygular, içinde büyür kocaman olur, taşıyamam dersin. Ağzına kadar gelir taşarcasına, söyleyemezsin hiçbir şey ama beyninde romanlar yazılır söylemek istediklerinle.

İzler kalır sadece. Görünmeyen yaralardan kalan, görünmeyen izler. Bazen hissetmediğin, bazen sadece sızlayan, bazense derinlerde uyanan... Öyle anlar gelir ki sevinirsin onların varlığına, hayatına giren insanları hatırlattığı için sarılırsın onlara. Ama bu sefer komik hem de çok komik...

Mutluluk

İrem Yaren BAŞ

Dondurmamın üzerindeki çikolata sosusun,
Yeşil ile mavinin doğadaki uyumusun,
Karnı tok bir yavru kedinin miyavlamasısın,
Burnuma gelen sıcak kurabiye kokususun,
Zafer kazanmış birinin bakışlarısın,
Kuluçkadan gelen çatlama seslerisin,
Umudun keşfedilmemiş rengisin,
Kelimelerin karşında yetersiz kaldığı,
Eşsiz bir duygusun
Sen MUTLULUKSUN!

SUÇLU ATARİ

Orhan GÜLHAT

Özledim çocukluğumu. İlkokul yıllarında ders sonrası önlüğü yaka paça çıkarıp kapının önünde top oynamayı özledim. Annelerin, teyzelerin, ninelerin kapı önünde oturup dedikodu yaparken çiğdem kabuklarından kaldırımlara hasır yapışını özledim.

Kızmasalar top oynamamıza, gidin başka yerde oynayın demeseler inan keyif almazdık bu kadar. Maç aralarında, annem balkondan su sarkıtırdı sepetle. Çağlar, salatalığını yerdi. Eğer maç aralarında salatalık yiyen bir arkadaşın yoksa bilmezsin ikili mücadelelerin bostan kokusunu. Gece yarılarına kadar oynanan saklambaçlar... Traktör römorklarında düşüp kafanı kırmak pahasına oynanan köşe kapmacalar... Belki de ilk etkilenmeler karşı cinsten... Hayat bize zarar veremeyecek kadar silikti o zamanlar...

Derken atari çıktı, inanılmazdı, izlemekle yetindiğimiz televizyona artık müdahale edebiliyorduk sanki. Adama git diyorduk gidiyordu, zıpla diyorduk zıplıyordu. Kusursuz bir köleydi. Bir çeşit büyüydü. Topumuzdan, saklambacımızdan da geri kalmadık tabi, ama daha az görüşüyorduk. Zira artık Mario'nun aşk hayatı bizden soruluyordu, prensesi kurtarmalıydık.

Bir de tabanca vardı –çalışma prensibini hala anlamış değilim- ekrana tutup ördekleri vurduğum. Ördekler sanki annemi babamı öldürmüşçesine vuruyordum hepsini. Bir ördek bile sağ kalsa kanımız yerde kalırdı. Arkadaşlarım mı? Onlarla da görüşüyordum tabi ama evlerde, çünkü Shredder ve adamlarını öldürmeye ant içmiş tosbağalardık hepimiz.

Anneler de bize özenmiş olsa gerek oturmaz olmuşlardı artık kapı önlerinde. Hatta benim annem abartıp benimle atari kavgası yapardı.

Derken Sega olayı daha da tetikledi. Tabii ki maçımızı da yapıyorduk. Keza Sega'nın görüntüsü de çok gerçekçiydi be. Playstation'a hiç girmiyorum bile, doğaüstü bir şeydi. İnanabiliyor musun arabam duvara çarpıyor ve joystickim titriyordu.

Teyzeler, nineler, anneler mi? Onlar evindeydi. Dizileri vardı izlemeleri gereken. Arkadaşlarımla görüşmüyordum eskisi kadar, bilgisayarım vardı artık.

Bu büyümenin ritüeli miydi? Yoksa gerçek bir suçlu aranmalı mıydı? Artık kaldırımlarda ne çiğdem kabukları var, ne de burnumda ikili mücadelelerin salatalık kokusu... İçimde zerre yok çanak çömleğin patlama korkusundan, zaten römorkun bütün köşeleri de boş artık...

Hepsi biraz suçluydu aslında ama bunu başlatan atariydi. O, bütün küfürleri hak ediyordu. Bir yerlerde olmalıydı, bir yere koymuştum atarimi.

Buldum, kurdum. İçinde topu topu 10 oyun olan 9999 in 1 kaseti taktım. Aldım elime tabancamı, ördekleri tek tek vuruyordum. O pis köpeğin sırıtışını görmemeliydim, bir tanesini bile kaçırmamalıydım.

Kaçırırsam...

KOKARCA ile ASLAN

Aycan ÖZDEN

Ormanın derinliklerinde cıvıl cıvıl bir bahar gününde yeni bir kokarca açmış gözlerini dünyaya. Diğer hayvanlar tarafından kokuları nedeniyle pek sevilmeyen kokarcalar ormanın en sakin ve ıssız yerinde yaşıyormuş. Bu yüzden her yeni doğan kokarca onların çoğalmaları, dışlanmışlıktan kurtulmaları demekmiş. Yalnız bu yeni doğan kokarcada bir gariplik varmış. Aynı bir kokarca gibi gözüküyormuş ama hiç kokarca gibi kokmuyormuş. Diğer hayvanlar onların kokusunu hiç sevmese de onlar kendi kokularını çok seviyorlarmış ve birbirlerini ve kendilerini korumak için de bu kokuya çok ihtiyaçları varmış.

Yıllar geçmiş ve bu kokmayan kokarca büyümüş. Yıllar içinde kokmadığı için kokarcalar tarafından, kokmadığına inanmadıkları için de diğer hayvanlar tarafından dışlanmış. Sürekli dışlanmış kokarca. Kokusuyla iz bırakabilmek, gittiği her yerde kokusunu tüm canlılara duyurabilmek için her şeyini verebilirmiş. Yıllarca kendini kokutmak için uğraşmış, kötü kokan çiçekler üzerinde yuvarlanmış, onların kokularının üzerine sinmesi için yapmadığı şey kalmamış ama ne yaparsa yapsın kokarca gibi kokmayı başaramamış. Bu uğraşları ise kokarcaların arasında daha da dalga konusu olmasına neden olmuş.

Günler bu kokarca için böyle yalnız ve kokusuz geçerken bir gün yabancı bir aslan çok acıkmış ve avlanmak için yanlışlıkla kokarcaların köyüne gelmiş. Yaptığı hatayı anladığında ise çoktan koku gelmeye başlamış bile burnuna. Oradan uzaklaşmaya çalışırken yalnız başına oturan kokarcayı fark etmiş. Yanından geçerken hiç koku olmadığını da fark etmiş tabii ki. Zaten karnı çok aç olan aslan hemen kokarcaya doğru hamle yapmış. Ne yapacağını bilemeyen zaten kokusu da olmayan kokarca çok korkmuş. Diğer kokarcalar da olayı izliyor ve onun öleceğine kesin gözüyle bakıyorlarmış. Birden kimsenin beklemediği bir şey olmuş. Kokarca aslanın ona çok yaklaştığı bir anda yanındaki çiçeğin polenlerini aslanın gözüne üflemiş. Hem şaşıran hem de göremeyen aslan yerde debelenmeye başlamış. O sırada ise kokarca oradan çoktan uzaklaşmış. Bu olay kokarcalar arasında anlatıldıkça yayılmış, anlatıldıkça kokarcanın kahramanlığı daha da büyümüş. Önceden dışlanan kokarca artık köyünün kahramanı olmuş. O öldükten sonra onun hakkındaki konuşmalar, masallar, destanlar devam etmiş.

Yani diğer kişilerden eksik yanlarımız olsa bile bu eksik yanları kapatabilmek bizim elimizdedir. Ayrıca önemli olan yaşarken diğer insanlarla aynı olabilmeyi sağlamak değil, farklılıklarımızla öldükten sonra da iz bırakabilmektir.

YAVRU DEVEKUŞU

Elif Özge AKTAŞ

Yemyeşil bir ormanda cinslerine göre büyük vücutlarıyla dikkat çeken devekuşu sürüsü varmış. Bir gün bir devekuşunun kocaman yumurtası kendiliğinden parçalanmış ve -pek minik diyemesek de- yavrusu gözlerini dünyaya açmış. O sırada yağmur başlamış ve gök gürültüsü tüm devekuşlarını korkutmaya yetmiş. Yavru devekuşu biraz safça etrafına bakınırken annesi:

-Ne bakınıyorsun aval aval? Bak herkes kafasını kuma gömmüş, sen de yap.

Yavru:

-Bunun bize ne yararı var?

Anne:

-Benim dediğimi yap!

Tekrar komut gelince devekuşu çaresizce söyleneni yapmış. Ve ses gerçekten de çok az duyulur olmuş, çok korkmamaya başlamış. O sırada onları gören tilki hallerine gülmüş, aklına kurnazca bir plan gelmiş. Ertesi gün sürünün yakınlarında ses bombası patlatmış. Tüm deve kuşları yine korkudan gömmüş başlarını. Bizim yavru hariç. Çünkü o tilkiyi görmüş ve sinsi bakışlarından çok ürkmüş. Hemen yanındaki ağaç kovuğuna saklanarak kendini daha iyi muhafaza edebilirmiş; ama sürü psikolojisiyle o da diğerlerinin izinden gitmiş. Tilki de sürüdeki kolay avları tek tek mideye indirmiş.

Demek ki etrafımızdakiler bizi her zaman doğru yönlendirmeyebilir. Başkalarının izini sürmek yerine kendimize yeni yollar, fikirler açarak özgürce yürümeliyiz.

GÖRÜNMEZ KANAT

Burcu Başak AKKAŞ

Genç martı son günlerde düşünceliydi. Kanatları ağırlaşmıştı. Sanki eskisi kadar da hızlı uçamıyordu. "Hâlâ sürünün en atik avcısıyım, en iyi av nerede, en güzel memlekete en kısa sürede nasıl varılır, kedilerden nasıl korunulur? Bunları benden iyi bilen yok ki." diye düşünürdü. Bir tarafı ise yaşlanıyorsun diyordu içinden. Günler birbirini kovalarken iyice kabullendi bu fikri, yaşlanıyordu.

En büyük martı sürüsünün en cesur lideri, civarın en ünlü avcısı "Görünmez Kanat" böyle mi silinip gidecekti? Ölüp toprağa gömülecek, sonra da kimse onu hatırlamayacaktı. Sorunların başladığı yer de unutulmaktı zaten.

Düşündü taşındı ve unutulmamaya, dünyada iz bırakmaya yemin etti. O günden sonra her martıya sürekli bağırdı; aşağıladı. Her seferinde en iyi olanın kendisi olduğunu hatırlattı. "Ayakta kalmanın, hafızalarda iz bırakmanın yolu bu işte." dedi, Görünmez Kanat. Sürüsüyle ülke ülke dolaştı. Namı dilden dile dolaştı. Herkes onu konuşuyordu. Çok da mutluydu, unutulmayacaktı.

Yıllar birbirini kovaladı. İyice elden ayaktan düştü. Uçamadığı bir gün deniz kenarında öylece bitkin uzandı. Ölüyordu, hissetmişti. Sürüdeki diğer martılara seslendi. Onlar eğlenceye çoktan başlamışlardı. Yanına gelen bilge martıdan öğrendi: Gittiği, zarar verdiği bütün ülkelerde Görünmez Kanat'ın konuşulması yasaklanmıştı. Sadece acıyı hatırlatıyordu. Çünkü kimse kalbinde ondan sevgiyle bahsetmiyordu. O zaman anladı; kötülüğün silindiğini, iyiliğin ise iz bıraktığını.

AÇGÖZLÜLÜK

Duygu YARDIM

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, uçsuz bucaksız bir ormanda vahşi bir kabile yaşarmış. Bu kabilede en yaşlı kişi kabile reisi olur; hem diğerlerini yönetir hem de çocuklara doğa bilgisi verirmiş.

Sarp kayaların dibinde dev mağaraları varmış. Burada yaşayan devler ormandaki tüm hayvanları avlarlar ve mağaraya depolarlarmış. Çünkü bu devler körmüş, burunları olmadığından koku da alamazlarmış. Onlara kabile reisi belirli zamanlarda rehberlik eder, devleri hayvanların bulunduğu bölgeye götürürmüş. Orman ve sarp kaya arası yolu herkes bilmezmiş zaten. Kabile reisi sihirli asasını yola değdirirmiş, yol bir anda rengarenk olurmuş. Renkli ya da belli izler varmış, bunlar ortaya çıkarmış.

Kabile reisi bu sırrı yerine geçecek kişiye söylemeliymiş, çünkü ölümüne az kalmış.

Sabah güneş doğmadan almış oğlunu yanına dev mağarasına götürmüş. Bunu gören oğlan çok şaşırmış. Hayatında ilk kez dev görüyormuş. Devlerle olan ortaklığın nasıl olduğunu öğretmiş babası ona. Yine o sihirli yoldan geçmişler devlerle. Ve hayvanların bulunduğu yere gelmişler. Oğlan gözlerine inanamamış çünkü devler bir çırpıda öldürüyormuş hayvanları.

Akşama doğru bitirmişler işlerini ve geri dönmüşler. Mağara depo odasına yiyecekleri koyarken oğlan imrenmiş devlerin zenginliğine. "Tüm bu yiyecekler kabileye ölesiye yeter." diye geçirmiş içinden. Babasının tüm öğütleri silinmiş aklından.

Gel zaman git zaman baba ölmüş. Asayı eline geçiren oğlan hemen mağaraya koşmuş. Devleri almış yanına ve yanlış yollara götürmüş. Dolaştırmış, dolaştırmış. Açlığa ve yorgunluğa dayanamayan devler ölmüş.

Hemen mağaraya koşmuş oğlan, depoya yönelmiş. Ne kadar uğraştıysa açmayı başaramamış kapıyı. Ve kenarda bir delik görmüş, içi kanlıymış. Meğer depoya girmek için o deliğe göz yerleştirmek gerekiyormuş. Devlerin de bu yüzden gözü yokmuş, gözlerini çıkarıp depoyu açmada kullanıyorlarmış.

Çok zaman geçmeden kabile yiyecek bulamadığından kişi sayısı giderek azalmış, herkes ölüyormuş. Kabile reisiyse bencilliğine ve açgözlülüğüne yenildiği o günün hesabını canıyla ödemiş.

FELAKETİN İZLERİ

AYSU YUMUŞAK - BÜŞRA KARAKAZIM

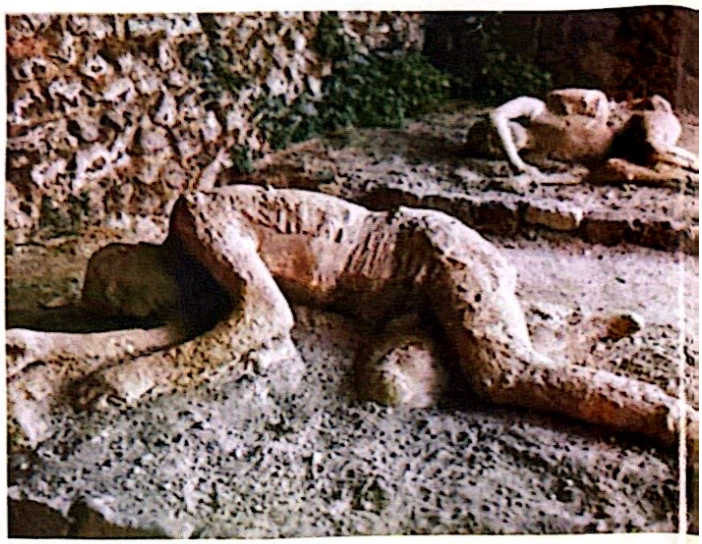
Tarih M.S. 23 Ağustos 79... Pompeii'de bir şeyler ters gidiyor. Sabah, ufak bir sallantıyla karşıladı onları. O zevk-i sefa içinde, vur patlasın çal oynasın hayatlarında öğrenmemişlerdi depremin neler getirebileceğini bu şehrin insanları. Manav meyvesini satmaya, fırıncı ekmeğini yapmaya, kadınlar günlük işlerine, çocuklar oyunlarına devam etti o gün. Sonra birden ısınıverdi hava. Deniz hırçınlaşıp dövdü karayı dalgalarıyla. Gökyüzü küçük küller bağışladı onlara. Etrafa gri renk hakimdi bir an sonra. Panikleyen denizciler teknelerine, halk ise evlerine kaçıp saklanmayı yeğledi. Denize kaçanları hiç de hoş olmayan bir sürpriz bekliyordu. Denize açılmalarından kısa süre sonra dalgalarla mücadele edemeyip denizin maviliğine karıştılar gökyüzünün grisi yerine. Kimisi maviliklerin içine gömülecek kadar şanslı değildi belki de. Kızıllık kusan lavların önüne bir parça yem gibi atılanlar da oldu. Evlerine duman basınca boğulmamak için dışarı kaçanların sonu feciydi. Bir kül tabakası, bir annenin şefkatinden oldukça uzak, örtüverdi üstlerine ölümü battaniye gibi... Derin bir uykuya daldı insanlar. Uyanmamak üzere. Hatıralar bırakarak arkalarında: bedenlerini... Bir anne çocuğunu kucaklamıştı, o gün, ekmeği fırından kimse çıkarmadı. Kimse almadı manavın elmalarını. Kimse yiyemedi son akşam yemeğini. Yataklarına sıcacık yatamadılar. Küllerin altında öldüler onun yerine.

Vezüv Yanardağı, öyle kuvvetli püskürmüştü ki yalnız Pompeii halkını yok etmekle kalmadı. Yaptığı yaramazlığı herkese anlatıp övünmeye çalışan bir çocuk misali Anadolu'ya, Suriye'ye, Mısır'a da haber verdi katliamını. Onlar da öğrendi Vezüv'ün neler yaptığını. Onlara da hediye etti kendi kül parçacıklarının birazını.

Yıl 79, son şehirde gece uzuyor
Pompei'nin küllerinde Pia ve şair
Kayboluşun şerefine ölüm yudumluyor
Kanat açmış her ruhun önünde aşk;
Pia susuyor,
Şair ölüyor
Şair susuyor
Pia ölüyor
Anlıyor ki kafes kafes şehirlermiş yaşamak...
İsmail Haki Sevdalenk

Peki, ne kızdırmıştı Vezüv'ü bu kadar çok? Yıllar boyu insanlar şöyle düşündü: Zaten bu Pompeii halkı sapkındı, yoldan çıkmıştı, hak etmişlerdi belki de bu sonlarını. Çoğu şöyle diyordu: Balık baştan kokar, belli değil miydi İmparator Caligula'nın kendi kız kardeşine âşık olmasından sonraları? Zaten bu halk kölelerine zulmetmiyor muydu ki? Zengin fakiri itip kakmıyor muydu?

Pompei'nin son günleriydi
Bunca lavı kusan zaman
Ve bunca putlaşan insan
Yüreklerimiz
Hala dağarcığımızda
Çekip gideceğiz elbet yaşamdan

Hiç utanmadan sevdamızdan
Anlayamasanız da...
H. Hikmet Esen

Ama ne olursa olsun sonları böyle mi olmalıydı? Kim ne düşünürse düşünsün bu gerçekten bir ceza mıydı? Doğa kötü ve iyi insanı ayırt edebiliyor muydu ki? Sonuçta doğa felaketlerle dolu değil miydi?

Ve felaketler, Küçük Kıyametlerin öncüsü değil miydi?

Tıpkı 10 Eylül 1509'da İstanbul'da olan Küçük Kıyamet gibi... Bu tarihe kadar İstanbul halkı böyle felaket görmemişti. II. Bayezid kadar hoşgörülü davranmadı deprem onlara. Yıktı, ağlattı, öldürdü... İstanbul'un binlerce yıllık tarihine hasar verdi. Deprem dalgalanıp geldi Anadolu Hisarı'nı, Fatih Camii'yi, Rumeli Hisarı'nı, Kız Kulesi'ni, Galata'yı, Haliç'i salladı. Depremin gözü öyle kör olmuştu ki onların çatlaklarından sızan emeği, birikimi, yaşanmışlıkları bile göremedi. Sonra hiç durmadı yıktı tüm hanları, hamamları, mescitleri, kervansarayları.

Belki inanmazsınız ama küçük çapta da olsa denizi kızdırdı ve tsunamiye bile neden oldu. İstanbul halkı bunlara şaştı kaldı. Bir yanda denizi hiç böyle görmemişlerdi. Dalgalar ilk önce gemilerini yuttu balıkçıların sonra binalara yaklaştı. Öbür yanda yaklaşık bir dakikalık bir zelzele vardı geride. Ağaçları ve evleri yıktı ilk olarak. Ardından insanları hedef aldı. Onların yıkılacak evleri bile yoktu artık ama deprem geldi yetmez deyip umutlarını, hayallerini de yıktı.

Hayalleri yıkılmış olan devlet korumaya çalıştı kendince insanları. Bu yüzden taşıdı tüm haremi İstanbul'dan Edirne'ye. Deprem on üç bin kişinin canını aldı. İstanbul'a fazla geldi bu kadarı. Dayanamayıp yer; yarıldı, fışkırttı suyunu, kumunu... Acısından kurtulmak istedi belki de... Kim bilir o zamana dek neler görmüştü.

Ama İstanbul'du o. Medeniyetler beşiğinin başkenti, Asya ile Avrupa arasındaki köprü, yüreklerdeki bağdı orası. Elbette tamir edecekti kendini. II. Bayezid bu şehri yeniden toparlamak için altmış altı bin işçi, üç bin ustabaşı ve on bir bin asistan görevlendirdi. Onlar da dişleriyle, tırnaklarıyla, alın terleriyle yeniden dirilttiler İstanbul'u. Artçıları oldu Küçük Kıyamet'in. Edirne'de, İstanbul'da...

Aşk deprem gibidir

Ne zaman kimi vuracağını asla bilemezsiniz.

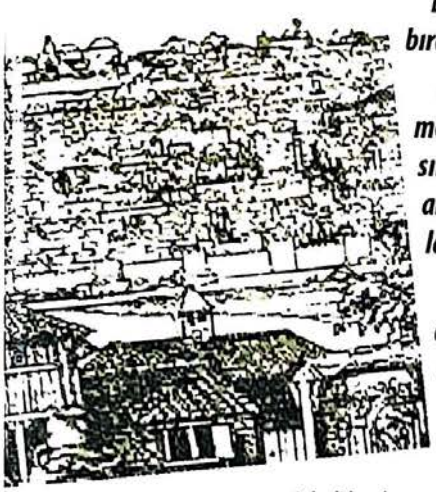
Gece yarısı aniden, dipten yükselen coşkulu bir dalga gibi kabarır içinizde.

Toprak ayağınızın altından kayıyor gibi olur ve en hazırlıksız olduğunuz anda bütün şiddetiyle vurur.

Sarsılır, neye uğradığınızı şaşırırsınız.

Heyecan, korku, kararsızlık, cesaret, acı, öfke, hüzün, merhamet, şiddet kaplar bir anda dünyanızı.

Eş dost yardıma koşsa da kolay toparlanamazsın.

Bittiğinde ağır bir enkaz bırakır geride.

Daha kötüsü, "tamamen bitti" sandığınız sarsıntı, hafif bir şiddette artçı şoklar halinde yıllarca sürebilir.

Kalbinizdeki kirik hat ara sıra yoklar yeniden...

Can Dündar

Daha küçük kıyametler izledi bu depremi.

Yalnız burada da değil. Zaman değişti, mekân, kişiler değişti belki ama sonuç hiç değişmedi: ölüm. Acı, akan gözyaşları, feryatlar, korkular değişmedi. Doğa her yerde almasını bildi canları. Ardında izler bıraktı. Doğudan batıya, kuzeyden güneye, tüm dünyaya! Başka bir kıtaya mesela...

Amerika! Hırçın bir kadının yıkıp dağıttığı yer. Katrina... Ne kadar da kızgın, ne kadar da vahşi... Takvimler 23 Ağustos 2005'i gösteriyordu. Güney Bahamalar'da başladı ilk olarak fırtına. 25 Ağustos'ta fırtına büyüdü, büyüdü kasırgaya dönüştü. Önce Güney Florida'yı ardından Meksika Körfezi'ni gözyaşlarına boğdu. Katrina öyle bir kasırgaydı ki Meksika Körfezi o ana dek böylesini hiç görmemişti. Çok hızlıydı. Öyle ki hızı saatte 285 km/h'ye ulaşmıştı. Bu rakam korkunçtu doğrusu. Ölümün adım adım gelişinin habercisiydi. Katrina acımadan vurdu, yıkıp geçti her yeri. 29 Ağustos sabahı Buras-Triumph'ı, daha sonra Louisiana, Mississippi'yi vurdu. Sonra yüreği yumuşadı Katrina'nın. Yavaşladı. Zaman geçtikçe daha az korkutur oldu ve denizden 240 km uzakta Meridian'ı vurduğunda şiddeti iyice azalmıştı. İşte felaketi buydu Amerika'nın.

Sen kasırgalara dayanmışsın rüzgarla mı yıkılacaksın

Başka çaren yok yüreğim dosta düşmana karşı ayakta kalacaksın

Can Yücel

Ama nasıl hazırlanılmıştı Katrina'ya? Böyle bir şeye nasıl hazır olunabilirdi ki? Ölüme, yıkıma nasıl hazır hissedebilirdi insanlar kendilerini? Florida'da yaşayanlar Katrina onları vurduğunda habersizdi. Katrina ile birlikte alarm zilleri çalmaya başladı. İnsanlar sığınaklara yerleştirildi, okullar tatil edildi, ilçeler boşaltıldı. Korku gitgide yayılmaya başladı. İnsanlar sığınaklardan, korku insanların yüreklerinden çıkmıyordu. Katrina her ne kadar yumuşamış ve etkisi azalmış olsa da yine de yapmıştı yapacağını. New Orleans bölgesinde bu felaket canlar almıştı.

Doğa yine acıtmıştı yürekleri. 1836 insanın yaşamını rüzgârına katıp götürmüştü Katrina. Vezüv ise tüm Pompeii halkının bedenlerini geçmişten günümüze bırakıp gitmişti. Ya da Galata'nın bir çatlağında Küçük Kıyamet'in izine rastlamak mümkündü... Katrina, hafızalarda derin acılar bırakarak dağılıp gitmişti.

Felaketlerin ardında bıraktıkları da oldu yanında alıp götürdükleri de... Getirdiği en önemli şeyse geçmişin izleriydi...

TARİHTE "İZ" BIRAKAN 10 LİDER

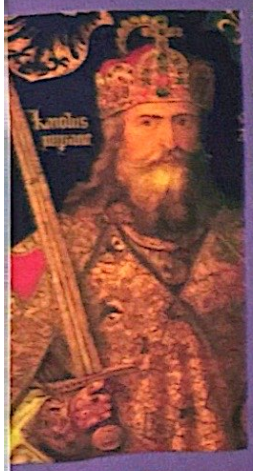
Ali Cenk ÇAPAK

Milyonlarca insanı öldüren de var; dünyayı korkudan titreteni de var. Kimisi demokrasi temellerini attı, bazısı çağın lideriydi; bazısı modern çağımızın lideri oldu.

İŞTE İNSANLIĞIN KADERİNİ BELİRLEYEN LİDERLER!

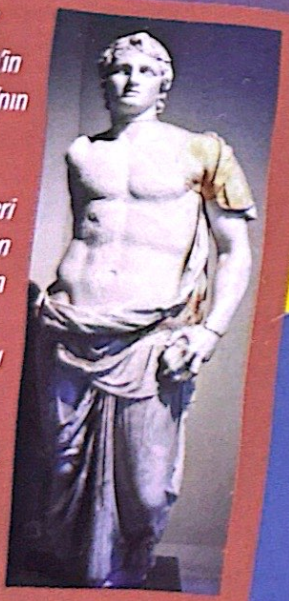
Şarlman

768 yılında tahta oturdu. Çok büyük savaşlar kazandı ve birçok prensliği, dükalığı ve derebeyliği fethetti ya da yağmaladı. Frank kavimlerini birleştirerek kurduğu küçük krallığı Balkanlar ve İskandinavya hariç bütün Avrupa'ya egemen, Papa'nın taç giydirdiği bir imparatorluk haline getirdi. Yaptığı reformlar ile Avrupa'nın demokratik temellerini attı. Ekonomik alanda yaptığı yenilikler ve borcu yasaklama gibi koyduğu katı kanunlarla tüm Avrupa'nın refahını yükseltti. Rönesans'a kadar duracak olan yenilikler onun zamanında yapıldı. Latince eserler çevrildi. Dinî yazılar tekrar yorumlandı. Bu dönem tarihe Şarlman Rönesans'ı olarak geçti.

Büyük İskender

Makedonya Kralı II. Filip'in oğlu olarak Makedonya'nın Pella şehrinde M.Ö 356 yılında dünyaya geldi. Acımasız ve efsanevi askeri taktikleri ile adını tarihe en iyi askeri kumandanlardan biri olarak yazdırdı. Yenilmez Pers İmparatorluğu'nu defalarca yenilgiye uğrattıktan sonra günümüz Deliçay kıyısında İmparator Darious'un barış teklifine rağmen savaşarak kendi mevcudundan 5 kat daha fazla olan Pers ordusunu yok etti. Persepolis'i teslim alıp Pers İmparatorluğu'nu yıktıktan sonra Hindistan'a yürüdü. Hindistan'dan da ileriye gitmek istedi ancak ordusundaki isyan buna izin vermedi. Anayurdu Makedonya'ya giderken Babil yakınlarında 27 yaşında ölmüştür.

Mustafa Kemal Atatürk

11 Ocak 1905 tarihinde Harp Akademisini bitiren Mustafa Kemal, orduya kurmay yüzbaşı olarak katıldı. İlk olarak Suriye'de, ardından 1911 senesinde tabur komutanı olarak Trablusgarp'ta savaştı. Çanakkale Savaşı'nda1915 yılında müttefiklere geçit vermeyen Mustafa Kemal, 1916'da Muş, Bitlis ve Van'ı Rus işgalinden kurtardı. Bir yıl sonra korgeneral rütbesine yükseldikten sonra Filistin cephesinde Arapları yanına alan İngilizlere karşı müdafaa yaptı. Birinci Dünya Savaşı'nın ardından işgalci karıncalar gibi Anadolu'ya yayılan ittifak ülkelerine dur diyen yine Mustafa Kemal'di. Samsun'a 1919'da geçişinin ardından Erzurum ve Sivas kongrelerini düzenleyen Mustafa Kemal, milli mücadelenin planını çizdikten sonra Ankara'da TBMM'yi açtı. Sakarya ve Dumlupınar Meydan Muharebelerinde yenilen Yunanlıları Büyük Taarruz ile Anadolu'dan çıkaran Mustafa Kemal, İngiliz, Fransız, İtalyanlar dâhil olmak üzere tüm Anadolu'yu düşman kuvvetlerinden temizledi. Mustafa Kemal 1923 yılında, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdu. Ekonomik, politik ve sosyal alanda yaptığı reformlar ile Türkiye'nin kalkınmasında ilk adımı atan Atatürk, Birinci Dünya Savaşı'nda çarlık rejimini yıkan Çanakkale Zaferi ve Suriye Cephesi'nde dağılmak üzere olan ordusu ile yaptığı müdafaa ününü tüm dünyaya yaymıştı. Bir sömürge olacakken adeta yoktan var ederek kurduğu devlet bugün dünyanın saygın devletlerinden biri olup, dinamik ekonomisi ve güçlü ordusu ile yükselen bir süper güç olmuştur.

Attila

Kavimler Göçü'nden sonra kurulan Avrupa Hun Devleti'nin en parlak dönemlerini yaşatan Attila ilk başta Doğu Hun Devleti hükümdarıydı. Bununla yetinmedi ve Avrupa Hun Devleti'ni yöneten ağabeyi Bleda'yı öldürerek tüm Hun topraklarına sahip oldu. Yaptığı zulümler ile Avrupa kavimlerinin yaşadıkları coğrafyaları değiştirdi. Bu göç dalgası Kavimler Göçü'nün oluşturduğundan bile daha büyüktü. Batı ve Doğu Roma İmparatorluklarını girdiği bütün mücadelelerde alt etti. Roma'ya kadar ilerleyen Attila Roma'yı almayıp vergiye bağlamayı tercih etti. Askeri zekâsı ve siyasi yeteneklerine karşın Attila hurafelere inanır ve sürekli fal baktırırdı. Roma'yı almayışının önemli bir sebebi de hurafelerdi. Roma'dan ayrıldıktan sonra Roma prensesiyle gerdekteyken öldürüldü.

Cengiz Han

Tarihe acımasızlığı kadar büyük başarıları ile geçen bir liderdi. Sözünün arkasında durması en belirgin özelliğiydi. Orta Asya'da doğan en büyük güç Moğol İmparatorluğu'nun kurucusuydu.

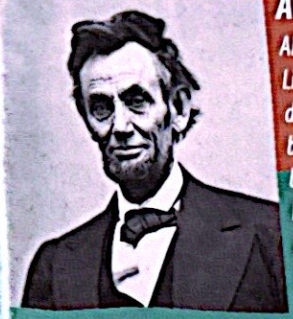
Asya'daki Moğol kavimlerini birleştirerek kurduğu devlet ile bitmek bilmeyen seferler düzenledi. Önüne çıkan tüm şehirleri kılıçtan geçirerek Çin'den Baltık'a, Kuzey Yakut'tan Mısır'a bilinen dünyanın neredeyse hepsini fethetti. O öldüğünde devleti dünyanın kabul görmüş yüzölçümü bakımından en büyük devleti idi. Başlattığı akım o öldükten sonra bile tüm dünyaya korku saldı.

Fatih Sultan Mehmet

Bin yıldan daha uzun süredir süregelen Bizans İmparatorluğu'nun başkenti Konstantinopolis'i alarak tarih sayfalarında hatırlanmak üzere sona erdirdi. Dünyada zaptı imkânsız denilebilecek kadar zor olan şehirlerden birini 2 ay gibi kısa bir sürede ele geçirerek inanılmaz bir başarı gösteren Sultan II. Mehmed "Fatih" unvanını alarak 2 imparatorluk, 14 devlet ve 200 şehir fethetti. Fatih, askeri yönünün yanında tam bir devlet adamıydı. Koyduğu adil kanunlar Avrupa'ya öncü olmuş "Fatih Kanunnamesi" çağa damgasını vurmuştur.

Abraham Lincoln

ABD'nin 16. başkanı olan Abraham Lincoln, ülkesinin en zor döneminde, iç savaş esnasında başkanlık yapmıştı. Ülkesinin en bunalımlı döneminde tek parça halinde kalabilmesi için büyük uğraş veren Lincoln, köleliği kaldırması ile dünyanın kaderini değiştiren insanlardan biri oldu. Amerika'nın ilk vergi gelirini düzenleyen ve ulusal bankacılık sistemini oluşturan Lincoln, Şükran Günü'nü ilk uygulayan insan olarak Amerika'nın ekonomik ve sosyal hayatına önemli etkide bulunmuştu. Yedi yüz binden fazla insanın öldüğü iç savaşın ardından ekonomi başta olmak üzere ülkesinin yaralarını sarmaya başlayan Lincoln, öldürüldü. Temellerini attığı ABD bugün dünyanın kabul gören en güçlü ülkesidir.

Selahaddin Eyyubi

İslam dünyasını birleştirerek Sünni odaklı yönlendirmek amacıyla Mısır'ı ele geçirerek Fatımi Devleti'ni yıktı. Verimli toprakları ödenek olarak kullandı. 1186 yılına kadar iç çekişmeler yüzünden Haçlılara karşı güç olamayan Arapları kendi boyunduruğu altında topladı. Modern askeri taktikleri görmezden gelerek dağınık haldeki birlikleri toplayarak Batılı kaynaklarca 200 bin kişilik bir ordu kurdu. 1187'de Kudüs'ü teslim aldı. Aslan Yürekli Richard başta olmak üzere birçok Avrupa kralının katıldığı III. Haçlı Seferi'ni kazandı. Selahaddin tek yenilgisini Sur Kalesi önlerinde aldı. Öldüğünde Haçlıların elinde sadece 3 kale kalmıştı.

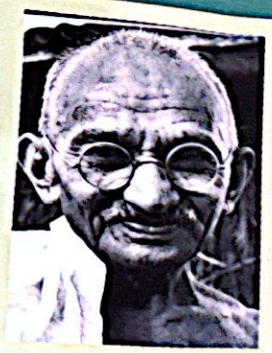

Napoleon Bonaparte

Politika ve savaşa doymak bilmeyen bir lider olan Napoloen Fransız İhtilali'nden sonra kendini imparator ilan etti. Yaptığı İhtilal Savaşları ile Fransız Devrimi akımlarını tüm Avrupa'ya hatta tüm dünyaya yaydı. Bütün Avrupa'nın onu Viyana Kongresi'nde ortak düşman ilan etmesine rağmen aldığı askeri başarılar ve Yedi Yıl Savaşları'nda Fransa'nın kaybettiği gücünü kazandırdı. Cezzar Ahmet Paşa ve Moskova yenilgilerinden sonra Waterloo'da aldığı yenilgi Napoloen'u sürgüne göndertti.

Mohandas Karamçand Gandhi

1869 yılında bir İngiliz sömürgesi olan Hindistan topraklarında doğdu. Ailesinin ve misyonerlerin teşvikiyle Londra'da hukuk eğitimi aldı. Mezun olduktan sonra iki yıl boyunca Bombay ve Rackot kentlerinde avukat vasfıyla çalıştıktan sonra 18 yıl sürecek olan Güney Afrika macerası başladı. Günden güne ırkçı Apartheid rejiminin ırk ayrımı politikalarına maruz kalan Hintli göçmen işçilerin haklarının savunucusu durumuna yükseldi. Bir avukat olan Mahatma'nın bu tutumu tüm Hindistan'da büyük yankılar uyandırıyordu. Gandhi'nin Güney Afrika'da geçirdiği yıllarda oluşturduğu ideolojisinin temellerini, şiddet karşıtlığı, sivil itaatsizlik, pasifizm, uzlaşmacılık, çilecilik, Asya milliyetçiliği, Hinduizm akımının dinsel mistik öğeleri, dinlere saygı ve teknoloji karşıtlığı oluşturdu. Gördüğü baskıların bu ideolojiyi belirlemesinde büyük katkısı vardı. 1915'te vatanına döndüğünde ülkesinden ayrıldığındaki genç Gandhi gitmiş, yerine ulusal bir simge olan Gandhi gelmişti. On binlerin gönlünde taht kuran Gandhi savaş karşıtı olduğu için olası bir bağımsızlık isyanına karşıydı. Bu uzlaşma yoluyla Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizlere asker topladı. Halkını sömürgecilere yardıma yönlendirdi. En büyük hatası da bu oldu. Uzun yıllar verdiği mücadeleler sonunda ülkede sivil itaatsizlik yoluyla İngiliz emperyalizmine son veren Gandhi, ülke içi huzurun sağlanması için Hindistan'dan ayrı Müslümanların yoğun olarak yaşadığı bir ülke kurulmasını öngördü. Bu doğrultuda Pakistan İslam Cumhuriyeti kuruldu. Gandhi Hint milliyetçisi bir kişi tarafından suikast sonucu 1948'de hayatını kaybetti.

CUMHURİYETİN FABRİKASI NAZİLLİ-SÜMERBANK

Emre GEZER

Takvimlerin 9 Ekim 1937'yi gösterdiği gün Atatürk, devletçilik politikasının bir meyvesi ve ilk ürünü olan Sümerbank Basma Fabrikası'nı açmak üzere Nazilli'ye gelmişti. Atatürk'ün kafasındaki sosyal fabrika projesinin ilk uygulaması başlıyor, her alanda başlattığımız topyekün mücadelede şimdi de ekonomi taçlandırılıyordu. Bu fabrika sadece üretim yapılacak bir mekan değil, aynı zamanda eğitim verilen bir okul, her türlü spor-sanat faaliyetleri imkanına sahip bir kültür kompleksi, araştırma ve geliştirme çalışmalarının yapıldığı bir laboratuvar yani kısacası dört dörtlük bir yaşam alanı olacaktı.

Fabrika işçilerinin iyi yaşam standartlarında hem hayatlarını sürdürecekleri hem de bölgenin verimli topraklarında yetişen pamuğu basmaya çevireceği bu sosyal fabrikaları Anadolu'nun her yerine yaymayı düşünmüştü Atatürk. Fabrikanın açılış töreninde burası için "İşte bu bir musikidir" sözleri dökülmüştü ağzından. Gerçekten de bu musiki 66 sene hiç susmadan sürecek, ürettiği rengârenk basmalarla ülkeyi baştan aşağı süsleyecekti.

İstiklal Savaşı'nın sonrasında geriye kalan küllerden bir mucize yaratan Türk Devrimi, Atatürk'ün "Askeri zaferler, ekonomik zaferlerle taçlandırılmadıkça payidar olamaz." sözlerini referans alacaktı. Zira 1919 Anadolu'sunda 3300 imalat sanayi işyerinin %73'ü Rumların olup, işyerlerindeki 22.000 işçinin %85'i gayrimüslimlerden oluşmaktaydı. Ülke ekonomisinin ancak %7.4'ü sanayiden oluşmaktaydı. Bu içler acısı durumdan kurtulmak ve milli bir ekonomi yaratma yolunda 1933 yılında kurulan Sümerbank, önemli bir kilometre taşı olacaktı. İsmini ise Etibank ile birlikte Türk ve Anadolu tarihinin araştırılmasını teşvik etmek için bizzat Atatürk'ten almıştı.

Fabrika, Türk-Sovyet ortak yapımı olarak kurulmuş olup makine ve teçhizatların çoğunluğu Sovyetler'den narenciye karşılığı alınmıştı. Fabrika binasının yapımı 18 ayda tamamlanmıştı. Fabrikanın 28.000 iğ ve 800 otomatik tezgâh ile çalışmaya başlaması ve 2.400.000 kilo iplik işlemesi hedeflenmişti. Böylece fabrika 15.000 ton kömür yakacak ve 20.000.000 metre basma imal edecekti. Her gün en fazla 2400 işçi çalışacak ve her biri senede 1 milyon lira ücret alacaktı.

Nazilli Basma Fabrikası, dünyada eşine rastlanılmamış sosyal bir niteliğe sahipti. 1930'ların dünyasında görülmemiş özgün bir sosyo-kültürel ekonomi projesiydi. Fabrika, baloları ve partiler düzenliyordu. O yıllarda kadınlı erkekli hiçbir toplantıya katılmamış halk, bu davetlere katılarak sosyalleşiyordu. Daha önemlisiyse bu tür organizasyonlarda kadın ön plana çıkıyordu.

O yıllarda Halkevleri, Cumhuriyet Devrimini özümseyen ve kültürü yüksek bir halk zümresi oluşturmak için hizmet veriyordu. Fabrika içinde Sümer Halkevi adıyla bir halkevi de açılarak fabrika işçilerinin bu hizmetten faydalanması sağlanmıştı. Halkevinde hazırlanan oyunların sergilenmesi için fabrikada bir sahne vardı. Halkevinin biçki-dikiş kurslarında her yıl birçok genç kız meslek sahibi olmuştu. Bu halkevi çevre köylere de gezi düzenleyerek oraların sorunlarıyla ilgilenmiş, ilaç ve sağlık elemanı göndererek köylülere destek olmuştu.

1937 yılında 12 bin nüfuslu Nazilli'de fabrikanın bünyesinde 700 kişilik bir sinema salonu açılmıştı. İkisi işçilere, ikisi memurlara, ikisi de ustalara olmak üzere haftada toplam altı seans film gösterimleri düzenlenmişti.

Fabrika çalışanları arasında bir müzik grubu oluşturulmuştu. Çalmayı bilen işçilerin kullanımına açık bir piyanoya da sahip olan fabrika, klasik müzik seslendiren bu grubuyla Aydın, Nazilli ve Denizli'de çeşitli konserler

vermişti. Yemek aralarında dünya klasiklerinden eserler seslendiren bu koro, işçilerin Beethoven zevkine ulaşmalarını sağlamıştı.

Bir dönem, sahip olduğu elektrik santraliyle hem kendinin hem de Nazilli'nin elektrik ihtiyacını karşılayan fabrika, su ihtiyacını da bünyesindeki su santraliyle sağlıyordu. Fabrikanın hamamından hem işçiler hem de şehir halkı faydalanabiliyordu. Sosyal fabrika ol-manın bir gereği olarak da altı ayda bir halka ıskarta basma dağıtımı yapılıyordu.

ULUS
ADIMIZ, ANDIMIZDIR
İlk basma fabrikan
NAZILLI BAYRAM YAPIYOR
Atatürk altın anahtarla
fabrikayı bizzat açtılar
B. CELAL BAYAR GÜZEL BIR NUTUK SÖYLEDI
ATATÜR
Ege ma
dün

Lacivert-beyaz renkleriyle adından söz ettiren Sümerspor, fabrikanın bünyesinde kurularak futbol, basketbol, voleybol, atletizm, güreş, bisiklet, yüzme ve boks alanlarında faaliyet göstermişti. Sümerspor futbol sahası, Türkiye'nin ilk alttan ısıtmalı sahalarından olup fabrika ayrıca tenis kortu, boks ringi, güreş minderleri, paten pisti ve basketbol, voleybol sahalarına sahipti.

Fabrikanın desinatörleri belli zaman dilimlerinde şehrin ve çevresinin resimlerini yapmış, fabrika da bunları açık arttırmalarda satmıştı. Güzel sanatlar açısından da geri kalmayan fabrika, resim ve heykel sergileri düzenlemişti.

Henüz fabrika açılmadan önce kullanılacak hammadde pamuğun en iyi kalitede üretilebilmesi için 200 adet modern tohum ekme makineleri alınmıştı. Yine modern tarım alet ve makineleri alınarak çevredeki çiftçilere dağıtılmıştı. Fabrika bünyesinde fizik laboratuvarı, tarım laboratuvarı, mekanik odalar kurularak araştırma geliştirme de son derece ileri seviyede yürütülmüştü.

Bunca sosyal imkânlara sahip sosyal bir fabrikada işçi hakları da en üst düzeyde korunmuştu elbette. İşçi ve memur biriktirme sandıkları, işçi ölüm ve hastalık yardımı sandıkları oluşturulmuş olup fabrika içinde işçilerin sağlığını korumaya yönelik 40 yataklı bir hastane ve eczane kurulmuştu. İlçede halkın kâbusu haline gelen sıtma hastalığını fabrikanın sağlık ekipleri bitirmişti.

Fabrikanın el atmadığı hiçbir alan kalmamış, işçilerin eğitimiyle de ilgili birçok tedbirler alınmıştı. İşçilere ve çocuklarına okuma yazma öğretme amacıyla 980 kişilik Sümer İlköğretim Okulu kurulmuştu. İşçilerin küçük çocukları da unutulmamış, 26 yataklı ve 40 mevcutlu bir de fabrika kreşi oluşturulmuştu. İşçilerin müzik yayınından mahrum kalmamaları da istenmiş ve bir fabrika radyosu kurulmuştu.

Fabrikanın, işçilerin yiyecek ve giyeceklerini temin etmek üzere bir de kooperatifi vardı. Fabrikanın ihtiyacı olan teknik malzemelerin bir kısmı da fabrika için kurulan dökümhane, marangozhane ve demirhanelerden temin edilmekteydi. Ayrıca işçi ve memurların ikameti için fabrikanın hemen önünde 264 dairelik ve 1000 kişilik lojmanlar inşa edilmiş ve çalışanların çok uygun ücretlerle buralarda kalması sağlanmıştı. Lojmanlarda kalmayıp şehir içinden gelen diğer çalışanlar içinse "gıdı gıdı" adı verilen özel bir tren yapılmış ve ulaşım daimi olarak bununla sağlanmıştı.

Bu, cumhuriyetin ve Türk devriminin fabrikasıydı işte. En ince ayrıntısına kadar her şey düşünülmüş, olağanüstü bir özgünlükle dünyaya model olacak bir ürün çıkarılmıştı ortaya. Köy Enstitülerinin devam etmesi durumunda Türkiye'nin eğitim ve sosyal yapısının çok farklı durumda olacağı gibi Sümerbank Fabrikaları da yaygınlaştırılıp korunabilseydi ülkemizin ekonomik yapısı çok daha farklı yerlerde olabilirdi. Ancak Sümerbank 66 yıllık bir musikiden sonra derin bir sessizliğe bürünerek tarih sayfalarına kapatıldı.

Cumhuriyetin projesi: Köy Enstitüleri, Cumhuriyetin kuruluş senedi: Lozan Antlaşması ve Cumhuriyetin fabrikası: Nazilli Sümerbank'tan sonra cumhuriyetin bir başka özgün ve başarılı projesiyle bir dahaki sayımızda buluşmak üzere, aydınlık günler dileğiyle!

Kaynakça: L'Illustration de Turquie, İstanbul;
Türkiye Ticaret Postası, Nazilli Basma Fabrikası Özel Sayısı 1948;
Hulusi Güneş, "Nazilli Dokuma Fabrikası"

Birinci Dünya Savaşı öncesi Osmanlı, İngiltere'ye iki savaş gemisi sipariş etti. Üstelik parasını da peşin ödedi. Ancak, Deniz Bakanı W. Churchill, savaş bahanesi ile gemilere el koydu.

Halktan toplanan paralar ve Sultan II. Abdülhamit'in mücevherleri ile yaptırılan bu gemilere İngilizlerin el koymasıyla Sultan Osman ve Sultan Reşat gemilerinin içimizde yara olan öyküsü başladı.

Genç Osman I ve Reşadiye

Efe MİT

Sultan Abdülaziz, 1861 yılında tahta geçti. Osmanlı İmparatorluğu tarihinde deniz tutkunu ve deniz gücüne en çok önem veren padişah olarak tanındı. Sultan nitelik açısından olmasa da sayı bakımından en büyük üçüncü donanmayı kurmayı başardı.

Sömürgeciliğin had safhada olduğu bu dönemde Çarlık Rusya boğazları almak istiyor Osmanlı İmparatorluğu'nun toprak kayıpları artıyordu. Bulgaristan ve Yunanistan bağımsız devletler olarak Britanya ve Rusya tarafından kurdurulmuştu. Siyasi alanda bunlar yaşanırken denizcilik alanında da büyük gelişmeler oluyordu. Batı, sac tekneye geçmişti; gemiler zırh ile kaplanıyordu. Buhar makineleri yaygınlaşmıştı. Dretnot da bu dönemde yapıldı ve yapılmasıyla denizlerde silahlanma yarışını başlattı.

Britanya tarafından gasp edilen Sultan Osman ve Sultan Reşat gemileri birer dretnottur. Fransa, Almanya ve Britanya'nın yanı sıra Osmanlı İmparatorluğu'nda dretnot yoktur.

Abdülaziz tahttan indirildiğinde Osmanlı İmparatorluğu'nun 106 savaş gemisi vardı. Tahta geçen V. Murat hastalığı bahane edilerek kırk beş gün sonra tahttan indirildi ve yerine II. Abdülhamit oturdu. (31 Mayıs 1876)

Bu yıllarda siyasi olaylar ve dengeler hızla değişiyordu. 1908'de II. Meşrutiyet ilan edildi. Meşrutiyet'in yeniliklerinden birisi de 'Donanma-yı Hümayun Muavenet-i Milliye Cemiyeti'nin kurulması oldu. Bu cemiyet güçlü bir donanma kurabilmek için her fırsatta halktan para topluyordu. Herkes ama herkes; yoksul, zengin bu kampanyaya katıldı ve varını yoğunu verdi.

Cemiyet oldukça büyük para topladı. Bu cemiyetin asıl amacı Yunan Donanması'nda bulunan Averoff zırhlısı ayarında bir dretnot satın almaktı.

Ancak, bu gemiye eşdeğer bir zırhlı bulunamadı. Bunun üzerine Almanya'dan iki eski zırhlı alındı ve isimleri Barbaros Hayreddin ve Turgut Reis olarak değiştirildi.

Yunanistan ve Osmanlı İmparatorluğu arasındaki gerilim Britanya için bulunmaz fırsattı. Yaptığı gemileri satabilmek için aralarında

silahlanma yarışına girmiş bu iki ülkeden daha iyi müşteri olamazdı.

Özgürlük kazanan Yunanistan, Osmanlı İmparatorluğu'na nazaran çok küçük bir parçaydı ancak Osmanlı İmparatorluğu'nu besleyen deniz yolunun tam üzerindeydi. Artık Yunanistan Osmanlı İmparatorluğu' nun ekonomisine hâkimdi. Kuvvetli bir donanma kurarak bu coğrafyaya hâkim olursa Osmanlı İmparatorluğu'nu deniz ablukasına alabilirdi. Bunun sonucunda Osmanlı İmparatorluğu ile Yunanistan arasındaki silah ve gemi alımı hızlandırıldıkça hızlandırıldı. İngiltere'ye 38 adet irili ufaklı zırhlı sipariş edilmişti. O zamanın parasıyla 4 milyon sterline iki dretnot da ısmarlanmıştı. Reşadiye'nin yapımına 1911 yılında başlanmış ancak Balkan Savaşları'nın başlamasıyla geminin yapımı durmuştur.

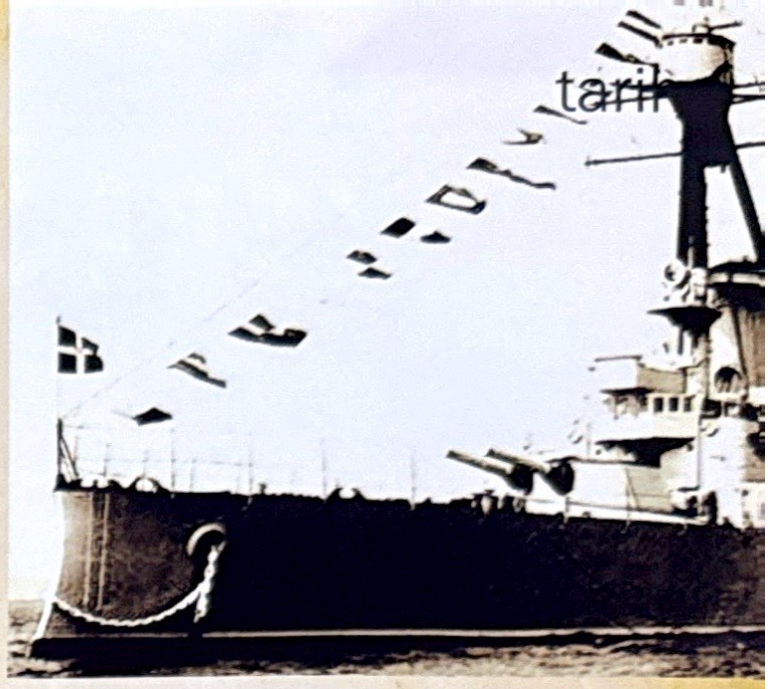
O zamanlar balkanlarda olduğu gibi Güney Amerika'da da silahlanma yarışı vardı. Brezilya ile Arjantin arasında deniz gücü kurmak için amansız bir çekişme vardı. Brezilya İngiltere'den Rio de Janerio adlı bir dretnot sipariş etmişti. Ancak İngiltere ile Almanya arasındaki çekişmeden dolayı 1913 yılında teslimi planlanan geminin inşa süresi uzuyordu. Sonunda Arjantin ile Brezilya barıştı ve Brezilya geminin alımını iptal etti. Britanya gemiyi açık arttırmaya çıkardı. Balkan savaşlarından çıkmış bir Osmanlı İmparatorluğu bu gemiye alıcı oldu.

Osmanlı İmparatorluğu ile Yunanistan yetkilileri açık arttırmaya katıldı. Aslında o dönemde bu gemiye başka da alıcı yoktu. Geminin alınması için Fransız Perrier Bankası İstanbul'a %12,5 faizle 4 milyon sterlinlik kredi açmayı kabul etti. 28 Aralık 1912 tarihinde yapılan anlaşma sonucunda Rio de Janerio, bundan sonra Sultan Osman I adıyla anılacaktı. Geminin süvarisi bile belirlenmişti: Hamidiye Kahramanı Rauf Bey!

Hükümet, Elswick'teki Vickers Ltd. şirketine ilk dretnotu sipariş etti. Geminin adı Sultan Reşat'tı kısaca Reşadiye deniyordu.

İnşaatı kontrol için bir komisyon kuruldu ve başkanlığına da Binbaşı Vasıf Ahmet atandı.

Her iki geminin de 1914 yılı ortalarında tamamlanmış olması planlanıyordu. Rauf Bey 8 Ocak 1914'te gemiyi teslim almak için İngiltere'ye hareket etti. Bu arada Vickers'a Fatih adlı bir dretnot daha sipariş edildi ve ilk taksidi ödendi. Böylece Osmanlı İmparatorluğu Yunanlıların Averoff zırhlısına karşı üç büyük ve modern zırhlı alıyordu.

Sultan Osman gemisinin inşası biteli çok oluyordu ancak donanımı sürüyordu. Reşadiye ise Londra Sefiri Tevfik Paşa'nın kızı Naile Hanım tarafından burnunda şampanya şişesi yerine gülsuyu şişesi kırılarak denize indirilmişti.

Ancak İngiltere deniz rekabetinde Almanya'nın gerisinde kalma korkusu ile yaşamaktaydı. İngiliz Hükümetince kritik zamanlarda tersanelerdeki gemilere el koyulabilirdi. 27 Temmuz'da gemiyi teslim alacak Türk heyeti İngiltere'ye varmıştı. Churchill 31 Temmuz'da tersaneye bir yazı gönderdi ve gemilerin teslim edilmesini engelledi.

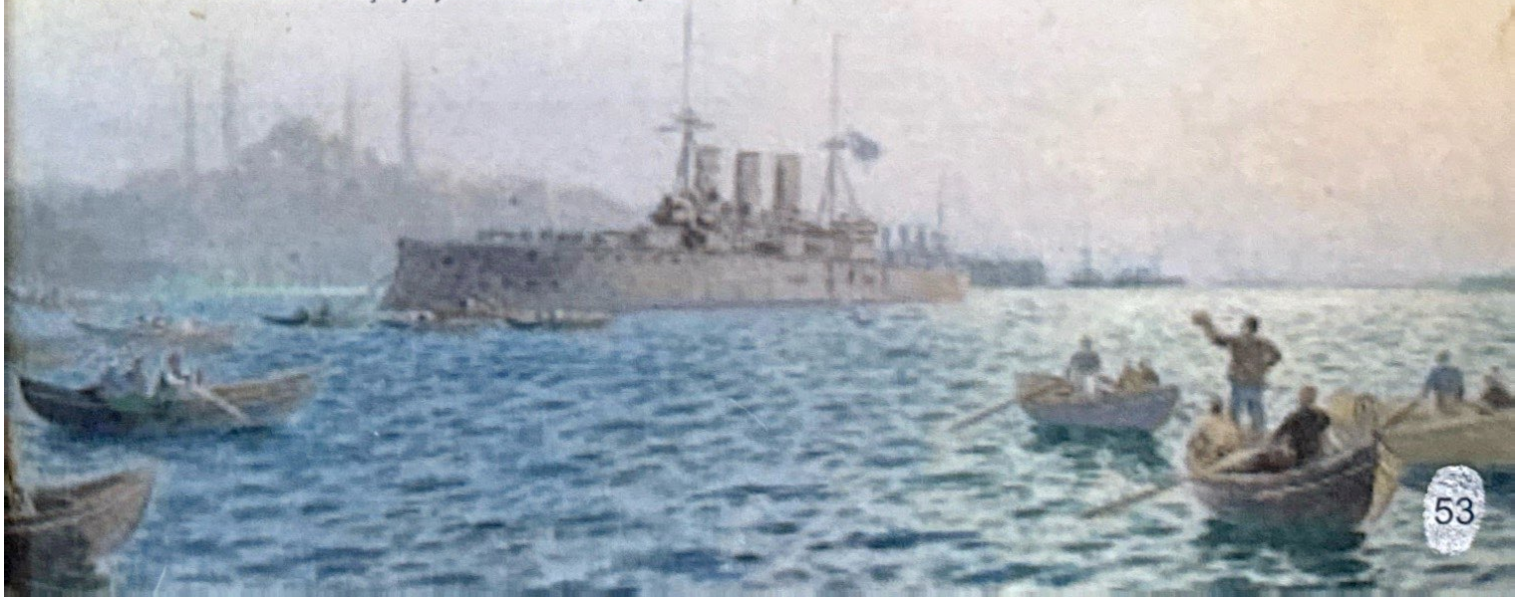
Parası ödenen Sultan Osman gemisi resmen gasp edilmişti. Reşadiye'nin de geleceği aynıydı. 1 Ağustos 1914'te geminin teslimine yirmi saat kala İngiliz Milletinin çıkarları adına İngiliz Bahriyesi her iki gemiye de el koyuyordu! Gemileri teslim almaya gelmiş tüm personel 22 Ağustos'ta İstanbul'a geri döndü. Gemilere el koyulması büyük tepki yarattı. Enver Paşa olay için "İngiliz kalleşliğidir" dedi.

Bu konu Lozan Anlaşması'nın 58. maddesinde yer aldı ve Türkiye ödediği 12 milyon sterlinden vazgeçti.

İngilizler Reşadiye'ye Erin, Sultan Osman'a Agincourt ismini verdiler. Agincourt, Norveç Denizi'nde yaptığı atışlarla neredeyse kendisini batırıyordu. Gemide büyük bir mühendislik hatası yapılmıştı. Bu gemi İngilizlere de yar olmadı.

Peki, bizim ödediğimiz paralara ne oldu?

Üzerine bir bardak soğuk su içtik!

CUMHURİYET

Büşra Nur TİRE

Cumhuriyet, şu zamana değin yaptığımız seçimlerin en iyisi! Cumhuriyet, geçmişte bulamadığımız, şimdiyse yürüyebileceğimiz en aydınlık yol. Her yönüyle kabullenmiş değiliz henüz ama umut yok mu? Çok!

Ve Anadolu! Güneşe âşık, göğe hasret, sevgiye, hele insana olabildiğince muhtaç, kocaman bir geniş bahçe. Önce umudu ektik içine. Sonra kazmayı, küreği, topu, tüfeği kuşandık üzerimize. Bir bir söktük hain filizleri toprağın bağrından, kalleş tohumları ise yaktık. Toprak şaşırdı, silkindi toprak. Ve kendini yabani otlardan kurtararak haykırdı: " Ey Güneş! Bayrak kızıla doydu. Şimdi ise mavi, göğe; sarıysa bana ihtiyaç. " Güneş doğdu. Anadolu, Güneş'in adını cumhuriyet koydu. Şimdiyse önümüzdeki onun ışığında bir aydınlık yoldu. Durmak ayıptı. Yürüdük, dört bir yanımızda fidanlar... Yürüdük, dallanıp çiçek açtıkça onlar. Büyüdük. Canımızı yakmadı mı hiç kanayan yaralar? Yaktı. Süründük. Ömrümüzden çalmadı mı hiç o zor yıllar? Öyle ama kan ile sulamayıp gönlümüzden koymasaydık bu toprağa çürürdük. Yanımızda Mustafa Kemal, biz bunu çok önce gördük. Kendimizden eksiltip, dişimizle, tırnağımızla sürdük.

Emeğimiz menekşe oldu bir arka bahçede. Tebessüm oldu bir kız çocuğunun yüzünde. Sevda oldu bulutta, gökyüzünde. Özgürlük oldu kuşun kanadında. Türkü oldu bir köprü başında. En sonunda geldi bir oldu Anadolu'nun bağrında.

Anadolu saf, temiz. Anadolu dertten anlar, hâlden bilir. Anadolu emeği tanır, cömerttir. Anadolu bire beş, bire on, bire Atatürk, bire cumhuriyet, bire bayram verir. Ve daha nice bayramlarda sevinilmelidir.

İrlanda'da Ay-Yıldız'ın İzi

DROGHEDA

Kürşat GÜÇYILMAZ

Büyük İrlanda Kıtlığı, İrlanda tarihinin en önemli olaylarından biri olan, İrlanda patatesinin zehirlenmesine yol açan virüsün neden olduğu bir felaketti. 1845'te başlayan kıtlık 1847 yılında zirveye ulaşmış ve 1849'da sonlanmıştı. Kıtlığın zirvede olduğu zamanlarda 8 milyon olan İrlanda nüfusunun 1 milyonu hayatını yitirirken 2 milyonu Amerika'ya göç etmek zorunda kalmıştı. Katolik İrlanda, Protestan İngiltere tarafından acımasızca sömürülüyordu. Adanın tarım topraklarının tümü 10.000 İngiliz'in elindeydi ve bu topraklarda 600.000 İrlandalıyı köle gibi çalıştırıyorlardı. Üretilen 1. kalite ürünleri de İngiltere'ye ihraç ediyorlardı. Kıtlığın yaşandığı yıllarda dahi ihracat devam ediyor ve İrlanda halkı açlıktan kırılıyordu. Bu durum İngiltere'nin yanı sıra diğer emperyalist Avrupa devletlerinin de umurunda değildi. Kıtlık yaşanmaya başladığı sırada İngiltere ve Kıta Avrupa'sı sanayi devriminin getirdiği refah ve zenginlik içinde oldukları halde İrlanda'ya yardım etmezken, hem ekonomisi çökmüş durumda hem de uzak bir coğrafyada olan Osmanlı Devleti bu acımasızlığa göz yumamadı. Önce padişah kendi varlığından 10.000 sterlin göndermek istedi fakat İngiltere Kraliçesi Victoria, İstanbul'daki büyükelçisi vasıtasıyla Sultan'ın teklifine karşı çıktı ve neticede Osmanlı bağışını 1000 sterline indirtti. 1000 sterlinin yeterli olmadığını düşünen Sultan bunun üzerine İrlanda'ya tahıl yüklü 5 gemi gönderdi. İngilizler, Türk gemilerinin İrlanda'nın başkenti olan Dublin şehri limanına girmesine izin vermediler. İngilizlerin isteği üzerine geri dönüyor-

Drogheda Spor Kulübü Amblemi (Üstte)
Drogheda Kentinin Amblemi (Altta)

muş gibi yapan Türk kaptanlar erzak dolu yüklerini İngilizlerden habersiz Dublin'e çok da uzak olmayan Drogheda kasabasının limanına boşalttılar (1847).

Topkapı Sarayı Müzesi arşivinde muhafaza edilen, İrlandalıların o yıllarda Osmanlı Devleti'ne yazmış olduğu mektupta şöyle deniyordu:

"Aşağıda imzaları bulunan biz İrlanda Asilzadeleri, Beyefendileri ve Sakinleri, Sultan tarafından acı çeken kederli İrlanda halkına gösterilen cömert hayırseverlik ve alakaya en derin minnetlerimizi saygıyla takdim eder ve İrlanda halkının ihtiyaçlarını karşılamak ve acısını dindirmek üzere cömertçe yapılan 1000 sterlinlik bağış ve beş gemilik erzak için teşekkürlerimizi arz ederiz."

İrlanda'ya Osmanlı yardımının etkisi öylesine büyük olmuştur ki Drogheda Şehrinin ambleminde ve ülkenin ünlü futbol kulübü Drogheda United'in simgesinde Ay-Yıldız kullanılmıştır. Avrupa'nın en batısındaki bu yerin Avrupalılar tarafından umursanmayıp, 4000 km uzaklıktaki Osmanlı Devleti'nin buraya yardım etmesi, Avrupa açısından ibret verici bir olaydır. Drogheda şehrinde çakılı olan üç-beş satırlık Türklere şükran plaketi, ciltler dolusu kitaba sığmayacak bir mana zenginliği taşımaktadır.

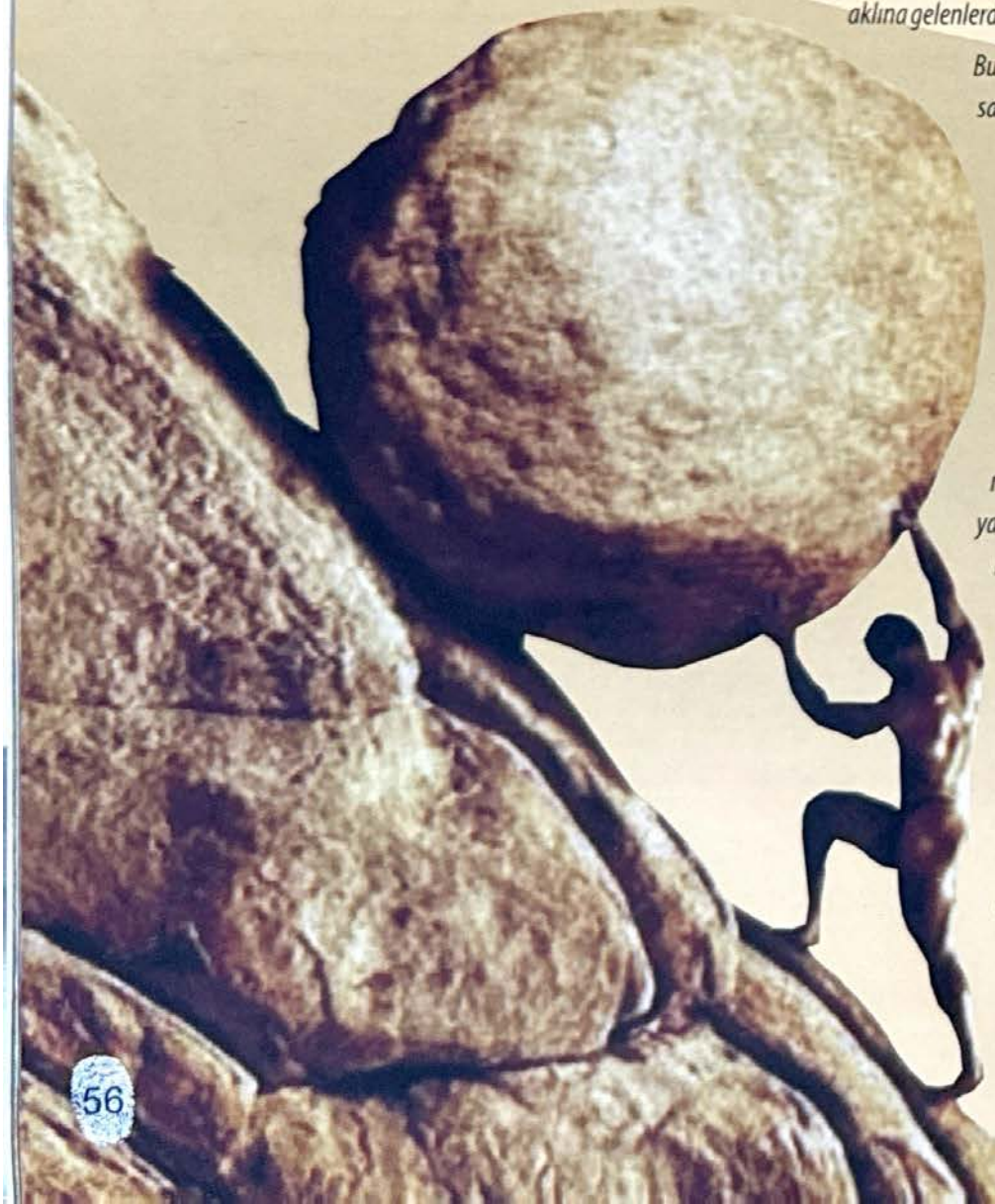
AHMET EFENDİ ÜZERİNE

Hilal Dilşad Arabacı

I.

Sisifos, Homeros'a göre ölümlülerin en bilgesiydi. Bir gün tanrıları kızdırdığı için cezalandırıldı. Tanrılar Sisifos'un başını gökten, ayaklarını sıcak taşlardan alıp yer altı dünyasına gönderdiler. Burada onu kocaman bir kaya ve bir dağ bekliyordu. Yapması gereken bu balçıkla kaplı topu, dağın tepesine çıkarmaktı. Sisifos amacına ulaştı ve ardından biricik nesnesinin olanca ağırlığıyla aşağı düşüşünü, her şeyin başladığı yere dönüşünü izledi. Defalarca... Senaryo hep aynıydı. Sisifos onlarca, yüzlerce, binlerce yıldır dağın doruğuna varıyor ve sonra kayasının ardından ovaya doğru yola koyuluyordu. Anlaşılan Tanrılar onu yararsız bir çaba ve ebedi bir ümitsizlik ile cezalandırmışlardı.

"Epey sıcak bir gündü. Öğleye doğru şehre yakın kasabaların birinde ve Huxley'in "Belki de bu dünya başka dünyaların cehennemidir." demesinden biraz daha önce bir adam, Ahmet Efendi mesela, bir memur olarak hayatını düşünüyordu. Ona kalırsa epey mühim bir mevkideydi. Her sabah saat sekizden her akşam beşe kadar önemli, önemsiz insanlar ona başka yerlerdeki önemli ve önemsiz insanlara pek acele ulaşması gereken kâğıtlar, kutular veriyordu. O da işinin ehemmiyetinin farkında olmasının verdiği kibirli tavırla, bu poşetleri başka poşetlere koyup mühürlüyordu. Ama bugün farklıydı. Geçen akşam eve dönerken ıslandığı yağmurda üşütmüş olacaktı ki kendini pek iyi hissetmiyordu. Yıllık izninden bir gün kullanmaya karar verdi. Bugünlük hiç işi gücü yoktu. Ona pek tuhaf geliyordu ya: düşünmek zorunda olduğu imzalanmamış belgeler, yahut öğle tatilinden beri postasını almak için bekleyen kibar hanımefendiler de yoktu. Böyle olunca aklına gelenlerden kaçamıyordu.

Bu muntazam bir sorumluluk bilinciyle işine sadık adam –Ahmet Efendi mi demiştik?- için için biliyordu ki bu mühim paketleri sahiplerine ulaştırmanın hiçbir anlamı yoktu. Ahmet Efendi biliyordu ki bu yolla dünyayı bile kurtarsa, bu ancak dünyanın yeniden kirleneceğini söylemek olurdu. Peki, durumunun bunca absürtlüğü, biricik işinden, onu değerli(!) kılan biricik nedenden vazgeçmesini mi gerektiriyor? Buna değilse bile şu soruya yanıt vermeyi deneyelim: onu Ahmet Efendi, hatta Ahmet Bey olarak var eden bu işin eninde sonunda sona erecek olması, onu kendine yol bildiği bu absürt durumdan saptırıyor mu? Görüyoruz ki hayır. Bugün bu beyhudeliğin bilincinde olan Ahmet Efendi, yarın tekrar belki acı belki de büyük bir keyifle masasına kurulacak ve durumu kendisinden pek de farklı olmayan güzel bir hanıma, yahut oğlundan haber alamayan bir babaya yetmiş kuruşluk pullarının bittiğini lakin biraz daha beklerse bir liralıklar-

dan verebileceğini söyleyecektir."

Albert Camus'un Sisifos Söyleni'nde "saçma, absürt" kavramı tam da bu durumla karşılanıyor: yaşamın beyhudeliğinin farkında olan insan. Albert Camus, söylenin trajik olmasının nedenini ise kahramanın bu bilinçli haline bağlıyor. Aşağı yuvarlanan kayasını tekrar almak için ovaya inen Sisifos için şunları söylüyor: " Sisifos, tanrıların paryası, güçsüz ve ayaklanmış Sisifos, düşkün durumunun tüm enginliğini bilir."* Camus ne Sisifos'un ne Ahmet Efendi'nin ne de daha nicelerinin haline çare bulunamayacağının farkındadır. Ancak yok oluşu, vazgeçmeyi seçmek, çabalamaya değmez demek bir çözüm değildir. Zira ölüm - zafer dediğiniz buysa eğer- absürdü ortadan kaldırmaz. Yalnızca ona erişmemizi engeller. Hal böyleyken; belki büyükçe bir kaya, belki birkaç pul, kâğıt-kalem... " Kişi yükünü eninde sonunda bulur." * Ve Ahmet Efendinin yengisinin başka yolu yoktur. Bir insan yüreği, bir ömre bedel ve bir insan ömrü, insanın her şeye yahut hiçbir şeye bırakabileceği en büyük izken "Tepelere doğru tek başına didinmek bile bir insan yüreğini doldurmaya yeter."*

II.

Hayata anlam bulmaca her zaman için tutulan bir oyundu insanlarca. Onlar ki bin yıllarca, milyon çeşit cevap buldular şu soruya: Neden? E bu kadar cevap olunca, seçmesi zor oldu. Yeni soru şuydu: Hangisi?

"Son dört, üç, iki... Siyah, son demlerini yaşıyordu gökyüzünde. Diğerleri iyi dileklerini bıraktılar ona. Sarıysa bakmaya kıyamadığı tepelerin ardından sökün etti sonunda. Elini ayağını çekerken siyah, taş küreden; kırmızı gelincikler fırladı dağın yeşilinden. Küçük kızın beyaz elbisesi pek yalındı. Taşrada beceriksizce yapılmış evlerin çirkin mavisi ne kadar utanmışsa, çocuğun omzundaki gitarın laciverti o kadar arsızdı. Ah, geçen gün bahçesindeki maydanozları toplayan sevecen hanım, bugün ne kadar da şıktı. Kırmızı onun elbisesinde bir kez daha parladı. Güneş en tepeye çıktı; yaktı, kavurdu sarı. Ne gökte bulut ne parkta çocuk kaldı. İnsanlar eteklerini topladıkça yollardan, sarı böbürlendi. Zira amansızca kudretine rağmen pek sevimliydi. Turuncu alındı halin böylesine. Portakalın birinden bağırdı " Asıl olan benim! " diye. Oradan bir pazar poşetine atladı, oradan da güneşe. Güneş batıyordu yavaş yavaş, akşam oluyordu. Pembe alabildiğine boyadı gökyüzünü. Onun üstünden mor geçti mavi, kırmızı. İnsanlar evlerine gidiyor, hava serinliyor, renkler soluyordu. Bütün gün bunca cümbüşün içinde " Ben, ben! " diye bağıran renkler, şimdi başka doğrular olmaya gidiyordu. Biri bile kalmadığında etrafta, evrene çöken siyahın saltanatıydı. Siyah bu hale sevindi. Zira bilmiyordu ki cevap 'hiçbiri' idi."

Hiçbiri... Yoksa hepsi mi demeliydik? Bu umursamaz yanıt sofistleri hatırlatmalı bize. O "herkesin doğrusu kendisine"ci gezgin bilgeleri. Asıl olanın hiçbir zaman sade turuncu olmadığını söylediler onlar. Kırmızı, haki, mor, yeşil... Hiçbiri değildi. Hepsinin aynı anda var olması birilerinin haksız olduğunu göstermezdi onlarca. Yani onlara kalsa, birisi "Hayat kauçuktur." diyorsa, evet, hayat bu olabilirdi. Ama bu demek değildi ki hayat "mektup zarfı" değil. Bu yolla diyebildiler ki aynı şeyler, farklı insanlar için aynı olmuyordu." Her şeyin ölçüsü insandır."** Çünkü. Bunu iyi bulmuşlar. Artık siz adına ister kaygısızlık deyin ister tembellik, korkaklık... Bu konargöçer filozoflar bir yerde bir yetime nasıl hırsızlık edilir, bir yerde bir kız çocuğuna nasıl aydın olunuru öğretirken biri kalktı, dedi ki: " Hiçbir şey yoktur. Olsa da bilemeyiz, bilsek de bildiremeyiz."*** Varlığın ve bilginin olabilirliği ile de ilgilendiler, demeliyiz buradan hareketle. Ne var ki en sonunda var olduğunu farz ettiğimiz evrene genel geçer doğruların hükmetmediği kanaatine vardılar. Dediler ki bir yerde insan varsa o yerin doğrusu da yine o insanın algısıdır. Hal böyleyken – insanlar hala nar tanelerinden fazlayken yani- tek bir doğrunun olamayacağını söylediler. Söylediler de – bak unuttuk- şu Ahmet Efendi ne diyor bu işe?

* Sisifos Söyleni'den alıntılar
** Protagoras
*** Gorgias

İzmir TÜYAP Kitap Fuarında konuşma fırsatı bulduğumuz değerli yazarlarımızdan "İZ" hakkında görüşler aldık...

Yaşam aslında bir etkileşimler toplamıdır. Hiçbir canlı doğada tek başına değildir. Karşılıklı olarak etkiler ve etkilenir. Bu karşılaşmaların kimisi uçucudur, kimisi ise kalıcı. İşte her şey bu kalıcılığın içeriğinde gizlidir. Kalıcı olana "iz" denir. İster yolculukta, ister iç dünyamızda olsun bu izler bize ve yarınlarımıza yön verir. Biz farkında olmasak bile... Mehmet ATİLLA M.Atilla

iz = insanlığın biriktirmiş özüdür.

İlk bakışlar.
Çocukluğunda 2 Fok balığı ile çocuk kitabı kuyruğu.
Çocukluk Limanına Değen
Balıkçı Oğuz Atay

İz Deyince
Aklıma Bakın
Neler Geliyor?
① Sevgili Hayvanlarımızın ayak izleri geliyor!
② Mustafa Kemal Atatürk'ün tüm devrimlerini izlemek geliyor.
③ Sevgili Öğretmenlerimizin izinde yol almak geliyor!
④ Sevgili Gençlerimizin Sağlıklı büyüme / Yaşamlarını izlemek geliyor!

Sevgilerimle,
Prof.Dr.M.Cavaş
Elendiği!
Karatay.
İstanbul Bilim Üniversitesi Kurucu Rektörü
14.04.2012
İZMİR

Yeryüzünden gelip geçenler
iz bırakanlardır elbet,
En büyük mutluluk

M. Yaşar Kaya
Türkçe hocası
2012

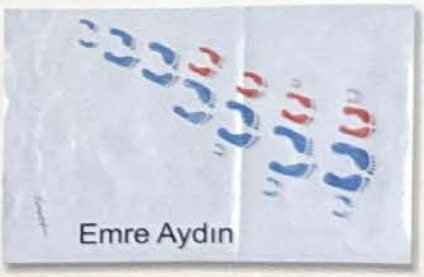
14.4.12
Hepimiz bir salyangoz olmak için geldik. Kimi salyangozun izinde bir ışıltılı yol oluşturur görünüş, kiminin bıraktığı iz ise sümüklüdür.
Hangisi olmak için çabalarsınız? Elbette parlak ve ışıklı olanı yolu bırakmak için. En zahmetlisi de odur. Günlüğü üzerinden geçerken izi bıraktığınız yol, sizin de ayak altlarınız kanatıcı.. Sümüklü yolda zahmet yoktur. A. Yaşar

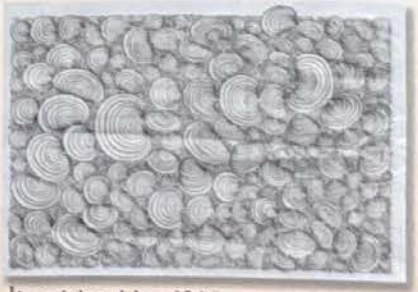
Hayatta en önemli
iz yıllar sonra
gözlerde yaşattığın
iz olmalarıdır.
Halil Kibar
Öğretmen

Ve bunlar da arkadaşlarımızın çizgileriyle "İZ"

Tuğçe Kuzucuoğlu

İbrahim Hanif Koyun

Tuğçe Kuzucuoğlu

KİTAPLIK

Hayatımızın her alanında, her anında olan, sürekli karşılaşabileceğimiz bir kelime "iz". Sürekli bizi takip eden ve mutlaka bir şekilde karşımıza çıkmayı başaran bir kelime... Biz de içinde iz sözcüğünün geçtiği, iz ile ilgili kitapları inceledik ve gerçekten de kitaplarda da her türde ve her konuda karşımıza çıkabildiğini gördük bu kelimenin.

Serenay Berfin ERDOĞAN
Özgün ÖZTÜRK
Şeyma Nur PEKTAŞ

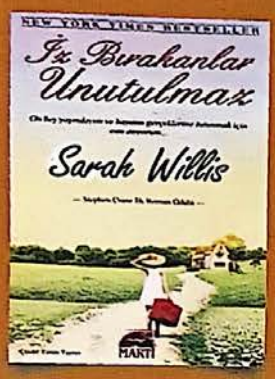
"Anne tarafından Afife Jale'ye akraba oluyorum. Babamın kökleri de Piri Reis'in amcası Kemal Reis'e uzanır, dedim gururla.
- Camile ve Kolomb gibi mi yani? dedi şaşırarak.
- Hiç kimse bir başkasına benzemez! diye hırçınlaştım.
- Afife Piri! dedi hayranlıkla.
- Afife Piri! diye yineledim.
- Denizlerin serüvenci oğluyla sahne ışıklarının cesur, asi kızının torunusun, müthiş... Olağanüstü... Anlamalıydım... Çoktan anlamalıydım..."

Herkesin farklı anlamlar çıkartacağı, kendilerine verildiğini düşündükleri mesajlar alacağı farklı bir kitap, Balık İzlerinin Sesi.

"Minicik çocuk ellerimi avcunun içine hapsettiğinde, yüreğim yüreğinde eriyordu babacığım. Parmaklarım büyüdü diye mi tutmuyorsun artık ellerimi? Keşke hep küçük kalsalardı... Ne oldu da ayrıldı ellerimiz baba? Hiçbir zaman soramadım bunu sana. Sormak istediğimde fırsat olmadı, fırsat olduğunda cesaretim..."

Babasına hayran Verda, hatta âşık. "Biricik kahramanım" diyor onun için. Ne var ki, yıllar önce annesiyle babasının boşanmasından sonra ayrı düşmüşler birbirlerine. Çatışmışlar, çelişmişler ama sevgileri içten içe hep sürmüş. Yakın çevremizde benzerlerini görebileceğimiz gerçeklikte bir baba-kız öyküsü...

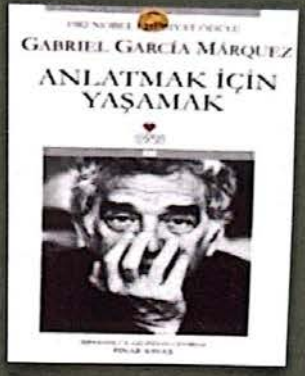
"Ben arkadaşlarıma hiç benzemiyorum, mesela kendime ait bir odam hiç olmadı. Yaşadığım yerleri hatırlamıyorum, çünkü ressam olan babam gittiğimiz her yerden sıkılıyor. Kendisine ilham kaynağı bulmak için bizi oradan oraya sürüklüyor. Etrafımızdaki insanlar bizden çok farklı. Yıllarca aynı evde yaşayabiliyorlar; ayrıca kendilerine ait eşyaları bile var..."

New York'un Mayville adlı kasabasına taşındıklarında gerçek hayatın nasıl bir şey olduğunu yeni tanıştığı insanlardan öğrenmeye başlayan Tamara, artık hayata bambaşka gözlerle bakmaya başlayacaktır. Yaşayacağı anıların, tanışacağı insanların, hepsinden önemlisi de ilk aşkının kalıcı olması için elinden geleni yapıyor Tamara. Diğer insanlar gibi artık onun da kendisine ait bir hayatı olacak. Tamara size çok şey anlatacak, eminiz ki siz de onu çok seveceksiniz...

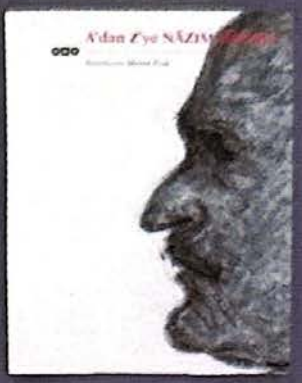

Kızılay, Sakarya Caddesi, SSK İşhanı, Dil-Tarih, Atakule, öğrenci evleri... Ve Emniyet... Cinayet Masası. Behzat Ç.., "yeni mükte-sebata" uyum sağlayamamış, lambur lumbur bir başkomiser. Müzik dinlemez, polis telsizi dinler. Kitap okumaz, gazeteye spor sayfasından başlar. Herhangi bir siyasi görüşü yok. "İçimizden birinin" üçüncü sayfa haberlerine yansımış hali gibi, adı bile tam değil. 1. Amatör'de duran toplara iyi vuran bir stoperken, topçuluğu bırakıp başkalarını tekmelemeye başlamış. Mesela beş lira için kalbinden adam bıçaklayanları, on üç yaşında kızlara tecavüz eden, namus için en yakın akrabalarını vuranları... Kendi adalet anlayışı bakımından sorun yok; "it uğursuz" kimdir, belli gibi görünüyor. Ama acaba öyle mi? Behzat Ç.'yi ve onun adalet duygusunu rahatsız eden işler olabiliyor bazen hayatta... At izinin it izine karıştığı bir cinayet... Kim, niye öldürsün bu kızı? Hem niye bu şekilde? Siyaset karışmış desek? Garip... Öğrenci âlemine ve başka âlemlere bakan entrikası bereketli bir polisiye...

Bir polisiyeseverseniz, bu kitabı da seveceğinizi umuyoruz...

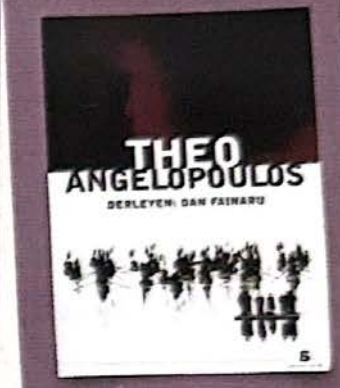
Garcia Marquez, sonunda anılarını yazdı. "Anlatmak İçin Yaşamak", tüm hayatını, anlatmak, yazmak için yaşamış bir yazarın anılarının çok ötesinde bir kitap. Ancak onun kaleminden çıkabilecek, roman tadında okunabilen bir yapıt. Anlatmak İçin Yaşamak'ta "Hayat, insanın yaşadığı değildir; aslolan, hatırladığı ve anlatmak için nasıl hatırladığıdır." diyen yazarın yalnızca yaşam öyküsünü değil, tüm yapıtlarının izlerini de bulacaksınız.

Hani bazı insanlar vardır ya hayatımızda yer eden; onları hiç görmemiş, hiç tanımamış olsak bile... "Buydu işte beni bu noktaya getiren, bu insandı başarılı olmamı sağlayan." diyebileceğimiz insanlar işte. Peki, yeterince iyi tanıyor muyuz onları, biliyor muyuz farklı kalemlerde hangi yönleriyle anlatıldıklarını?

Gene o sözlerle başlamak istiyorum: "Nâzım Hikmet'i anlamak isteyenler, önce 'iyilik' konusu üstünde durmalıdırlar. Yakınları, Nâzım'ın başına ne geldiyse iyiliğinden gelmiştir, derlerdi. Toplumsal alandaki davranışları da, inancı da kavgası da, arkadaşlarıyla, kadınlarıyla ilişkileri de, hep kişiliğinin en belirgin özelliğinin, 'iyiliği'nin etkisinde biçimlenmiş olan şair, yaşamının en büyük acılarını da bu yüzden çekmişti." Halkının buğusundan, dilinden uzak kalmamak için, belki, öldürülme korkusuyla yaşamaya bile katlanabilirdi, ama dayanamayacağı bir şey vardı: Kavganın dışına düşmek.

Nazım Hikmet'i her yönüyle anlatan; ama aynı zamanda hayatı Mavi Gözlü Dev ile bir şekilde kesişen insanlara da yer veren kitap, hepinizin ilgisini çekecek.

"Çok eski olmayan bir zamanda, dünya tarihi arzuya dayanıyordu; Dünyayı şöyle ya da böyle değiştirme arzusuna. Şimdi, hazin bir yüzyılın sonuna geldiğimizde bu arzuların gerçekleşmediğini görüyoruz. Tarih şimdi suskun... Sessizlik içinde yaşamak çok güç olduğundan, hepimiz cevapları kendi içimizde arıyoruz. Yine de sinemanın - benim anladığım şekliyle, yaşadığımız çürüyen dünyaya belki de son direniş formu olan sinemanın- amacı, üstü örtülemez tarihsel gerçekleri, masumların gözleri önüne serme çabasından ibarettir."

"Kitera'ya Yolculuk", "Arıcı", "Leyleğin Geciken Adamı" gibi filmlerin yönetmeni olan Theo Angelopoulos'un yaşamını anlatan bu kitap; ayrıca ünlü yönetmenle yapılan röportajlara da yer veriyor.

İZ BIRAKAN KİTAP SÖZLERİ

Serenay Berfin ERDOĞAN - Özgün ÖZTÜRK - Şeyma Nur PEKTAŞ

Hayat bir roman değil, bir hikâye gibidir... Bu yüzden ne kadar uzun sürdüğü değil, ne kadar güzel olduğu önemlidir.
Montaigne / Denemeler

Gel dedim, gelmem dedi, ben de gelmezsen gelme dedim.
Umut Sarıkaya / Benim de Söyleyeceklerim Var

Ben de sizin gibi neden korkuların geceleri bu kadar güçlü olduğunu düşünürüm. Bunun üzerine 20 yıl düşündükten sonra korkuların karanlıktan doğmadığını anladım; korkular da yıldızlar gibi hep oradaydılar, ama gün ışığı onları gizler...
Friedrich Nietzsche / Nietzsche Ağladığında

Pippin : Böyle sona ereceğini hiç sanmazdım...
Gandalf : Son mu? Hayır, bu yolculuğun sonu değil... Ölüm, sadece başka bir yoldur; hepimizin aşması gereken...
J.R.R Tolkien / Yüzüklerin Efendisi

"Ölüm, insanın gizli bir rıza ile yokluğa teslim oluşudur."
"Haykır, niçin olursa olsun, haykır, etrafına daima birkaç insan toplanacaktır; haykır, seni anlar gibi olacaklardır, haykır, anlamasalar da haklı bulacaklardır; haykır, büyük ses büyük ruhun ifadesidir, haykır, haykır, ne söylemek için olursa olsun, haykır, ah, haykır."
Peyami Safa / Biz İnsanlar

Çocukluk sadece doğumdan belli bir yaşa kadar süren bir dönem değildir ve belli bir yaşı da yoktur.Çocuk büyür ve çocukça şeyleri bırakır.Çocukluk hiç kimsenin ölmediği bir krallıktır...
Stephenie Meyer / Şafak Vakti

Mutluluğumuz suyun içindeki bir ağ gibidir. Çektiğin zaman şişer, sudan çıkarınca hiçbir şey kalmadığını görürsün.
Tolstoy / Savaş ve Barış

Başkalarının yaptığını silmeye çalıştım. Mürekkeple yazmışlar oysa. Ben kurşunkalem silgisiyim, azaldığımla kaldım.
Oğuz Atay / Tutunamayanlar

...her hakiki aşk, umulmadık dönüşümlere yol açar. Aşk bir milat demektir. Şayet "aşktan önce" ve "aşktan sonra" aynı insan olarak kalmışsak, yeterince sevmemişiz demektir. Birini seviyorsan onun için yapabileceğin en anlamlı şey değişmektir!
Elif Şafak / Aşk

Tek önemli vakit vardır, içinde bulunduğunuz an. O an en önemli vakittir, çünkü sadece o zaman elimizden bir şey gelebilir. En önemli kişi, kiminle beraberseniz odur, zira hiç kimse bir başkasıyla bir daha görüşüp görüşmeyeceğini bilemez ve en önemli iş, iyilik yapmaktır. Çünkü insanın bu dünyaya gönderilmesinin tek sebebi budur."
Tolstoy / İnsan Ne İle Yaşar

*Ölülere acıma Harry, yaşayanlara acı. Her şeyden çok da sevgisiz yaşayanlara...
*Kendi kendine düşünebilen bir şeye, beyninin nerede olduğunu göremiyorsan güvenme.
*-Bunca zaman sonra, öyle mi?
-Herzaman, dedi Snape.
J.K. Rowling / Harry Potter

Başlı başına bir dünyadır aşk. Ya tam ortasındasındır, merkezindeyadadışındasındır hasretinde.
Elif Şafak / Aşk

Baba özlemi ' tütün' kokar, bu özlem 'devetüyü' rengindedir.
Buket Uzuner / Kumral Ada-Mavi Tuna

Yüzyıllardır oynanmasına rağmen hiçbir seyirci; sahneye fırlayıp Romeo'nun zehirli iksiri içmesine engel olmamıştır. Sonunda geminin batacağı bilindiği halde Titanic defalarca izlenmiştir. Bitecektir korkusuyla aşktan kaçarsan hayattan hiçbir tat alamazsın. Çünkü Romeo ölmeli, Titanic batmalı ama aşk her şeye rağmen yaşanmalı.
Adam Fawer / Olasılıksız

YALANCI AMİP

Setenay AKSOY

Bilgi: Protistler tek hücreli bir canlı grubudur ve öglenalarla paramesyumlar bu grubun gelişmiş üyeleridir; amipler gelişmemiş üyelerdendir. Fagositoz hücrenin hücre zarından geçemeyecek büyüklükte bir şeyi enerji harcayarak almasıdır. Amiplerin belli bir şekilleri yoktur. Otoliz de canlının kendi kendini sindirip ölmesi olayıdır.

Feriha protistlerin en ezik sınıfı olan amiplerdendi. Küçüklüğünden beri çevresindeki paramesyum ve öglena arkadaşları tarafından küçümsenmiş, alay konusu olmuştu. Bu ezilmişlik ve dışlanmışlık artık Feriha'nın canına tak etmişti. Kim olduğunu değiştiremeyeceğini biliyordu, o bir amipti. Ama amip olmaktan çok utanıyordu; o da diğer öglenalar, paramesyumlar gibi dışlanmadan, ezilmeden yaşamak istiyordu.

Feriha 18 yaşına geldiğinde öğrencilerinin çoğunu paramesyumların ve öglenaların oluşturduğu bir okulu kazandı. Bu durum Feriha'yı daha da çok korkutuyordu, çünkü bu okulda amipler azınlıktaydı ve yine ezilecekti, biliyordu. Bu durumdan kurtulmak için bir plan yaptı. Amipler belli bir şekli olmayan ve istedikleri şekle girebilen canlılardı. Feriha da okuldayken şeklini öglena gibi yapacaktı, böylece herkes onu öglena zannedip dışlamayacaktı.

Feriha planını uyguladı, gerçekten işe yaramıştı, herkes onu gerçek öglena zannediyordu, okulda üst sınıf paramesyum ve öglenalarla takılıyordu. Bu arada okulun en yakışıklı ve zengin öglenası Emir, Feriha'ya âşık olmuştu. Aslında Feriha da ona karşı boş değildi. Üstelik onunla evlenirse sınıf atlayıp ezik olmaktan kurtulabilirdi.

Aradan zaman geçtikten sonra Feriha ve Emir sevgili oldu. Artık Feriha pembe bir hayal dünyasında yaşıyordu. Emir'le evlenip para içinde yüzmenin isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Zavallı Emir duygularının suiistimal edildiğinden habersizdi. Ama bu hayal dünyasının içinde Feriha'nın unutmaya başladığı bir gerçek vardı. O bir amipti. Bu er ya da geç ortaya çıkacaktı.

Feriha şanslıydı, yalanı uzun süre ortaya çıkmadı, bu süre içinde Feriha ve Emir birbirine daha çok bağlanmıştı. Ama yalancının mumu yatsıya kadar yanacaktı.

Bir gün Feriha okulda gizli gizli fagositoz yapıyordu çünkü okuldaki zengin paramesyum ve öglenaların hiçbiri fagositoz yapmak için enerji harcamıyor, hücre zarından geçebilecek büyüklükte yemekler satan lüks restoranlarda takılıyorlardı. Feriha tam fagositoz yaparken Feriha'nın düşmanı ve Emir'in gizli aşığı Hande, Feriha'yı görmüştü. Artık Feriha için bu süslü hayal dünyasından çıkıp yalanlarıyla yüzleşmenin vakti gelmişti, çünkü Hande Feriha'nın fakir bir amip olduğunu tüm okula yayacaktı.

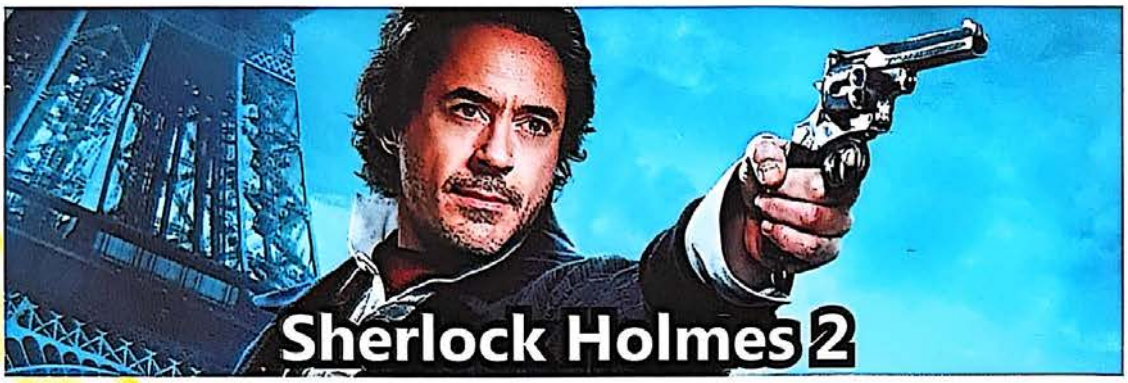
Kısa süre içinde Feriha'nın bir amip olduğunu ve öglenayım diye herkese yalan söylediğini tüm okul öğrendi. Tabii Emir de... Emir kendisine yalan söylediği için Feriha'yı terk etti. Feriha artık hem terk edilmiş hem de eskisi gibi dışlanan bir hücre olmuştu.

Ama aylardır Emir'le yaşadığı gösterişli hayattan sonra tekrar ezilmiş, dışlanmış Feriha olmayı kabul edemezdi. Gözyaşları içinde odasına gitti ve sindirim enzimleri salgılamaya başladı, kendisini otoliz edecekti. Organellerinin yandığını hissetti, durmadı, daha fazla salgıladı. Yavaş yavaş uyuşmaya başlamıştı. Görüntüler bulanıklaşıyor, çan sesleri duyuyordu. Yalanlarının bedelini çok ağır ödeyen Feriha, yalancı bir amip olmanın utancı içinde hayata gözlerini yumdu.

SİNEMA

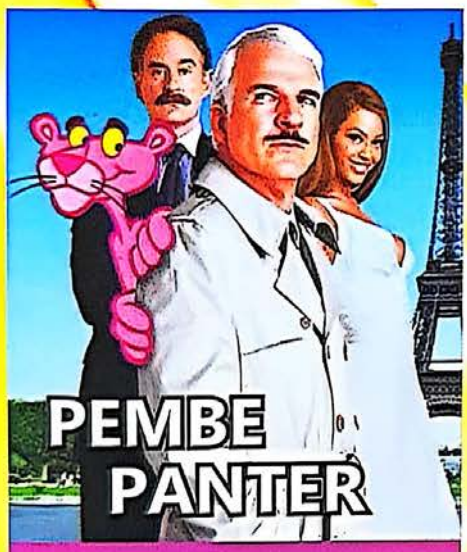
Melisa ÇALIK - İrem ÖZEROL - Ceyda ŞENTÜRK - Efe Erim KIRBAŞ

Bu yılki temamız "İz" olunca, bizler de sayfamızda "iz peşinde koşanlar"ı konuk edelim dedik. Sizler için bir araştırma yaptık ve dedektiflik konusunda ses getiren film ve dizileri bulduk. Filmlerle başlayalım;

Sherlock Holmes 2

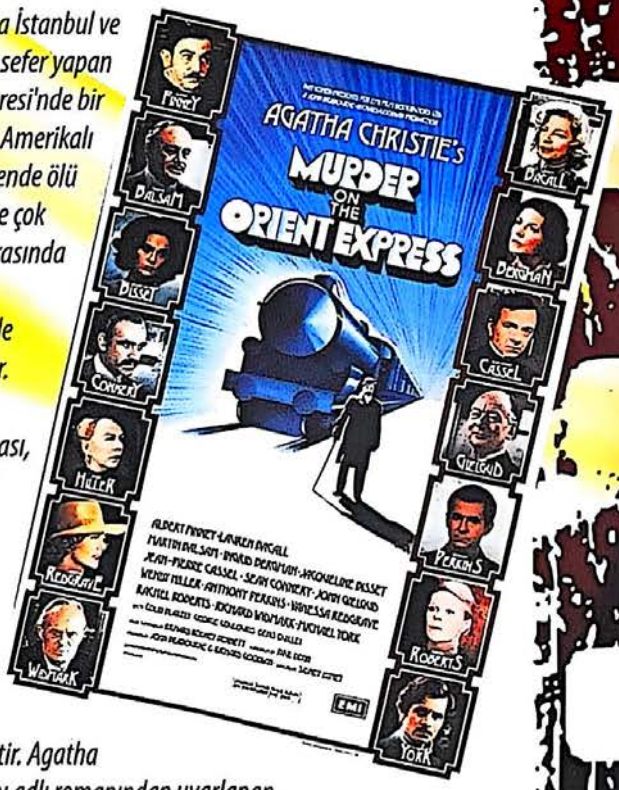
Arthur Conan Doyle'un dünyaca ünlü karakteri Sherlock Holmes'ün dinamik yeni uyarlamasında, Holmes ve cesur ortağı Watson en son maceralarına atılırlar. Dövüş tekniklerini, efsanevi zekası gibi silah olarak kullanan Holmes, bu macerasında Profesör Moriarty'nin planlarını yıkmaya çalışır. Filmde Sherlock'un zekasından çok aksiyonun ön plana çıkarılması aksiyon severlerin hoşuna gidecek. Sherlock'un kılık değiştirme yöntemleri de bizi olduğu kadar sizi de güldürecek.Filmin sonundaki sürpriz, sizde de "Nasıl ya?Şimdi...Anlamadım ben o, nasıl oldu o?" etkisi yaratabilir.

PEMBE PANTER

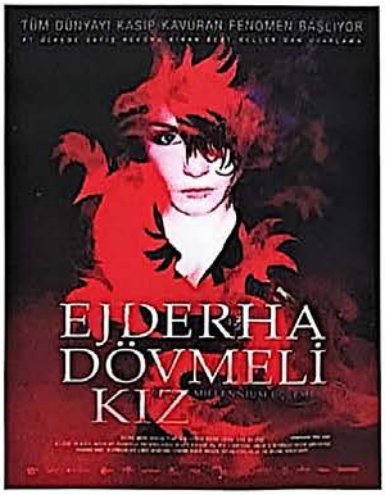
Hayranları tarafından etrafı sarılan dünyaca ünlü futbol antrenörü, Yves Gluant, pop yıldızı olan sevgilisi Xania ile bir galibiyet coşkusunu paylaşırken nereden geldiği belli olmayan zehirli bir okla yere düşer. Panik sırasında ise paha biçilemez elmas yüzüğü 'The Pink Panther' ortadan kaybolur. Müfettiş Clouseau (Steve Martin) ve yeni asistanı bir dizi ipucunun peşine takılırlar. Komediseverlerin hoşuna gidecek bu film Steve Martin'in oyunculuğuyla daha da renklenmiş.

Şark Ekspresinde Cinayet

1930'lu yıllarda İstanbul ve Paris arasında sefer yapan ünlü Şark Ekspresi'nde bir cinayet işlenir. Amerikalı bir milyoner trende ölü bulunur. Trende çok sayıda yolcu arasında ünlü Belçikalı dedektif Hercule Poirot da vardır. Trenin kara saplanıp durması, Poirot' ya yerel yetkililer duruma el koymadan önce cinayeti çözmesi için birkaç saat zaman verecektir. Agatha Christie'nin aynı adlı romanından uyarlanan filmi izlemeden önce kitabını okumanızı tavsiye ederiz.

Milenyum Üçlemesi

Mikael Blomkvist isimli gazetecinin tutuklanmasına altı ay kalmıştır ve Henrik Vanger, 16 yaşında kaybolan güzel Harriet için Mikael'i çağırır, tabii ki önceden Mikael'in bilgisayarına ve tüm kişisel hesaplarına ulaşıp güvenilirliğini kontrol eden Lisbeth yani "Ejderha Dövmeli Kız" sayesinde. Mikael Harriet'in sırrını çözmek için çalışmayı kabul eder. Aynı zamanda Lisbeth de Mikael'in bilgisayarından tüm verileri takip etmeye devam ediyordur ve bilgisayarda Harriet hakkında bulduğu veriler ilgisini çeker. Mikael'e yardım amaçlı bir mail atar. Ve bundan sonra olaylar gayet esrarengiz bir şekilde birbirini takip eder. Kitapları milyonlar satan serinin hem İsveç hem de Amerika versiyonları bulunuyor. Kitapları kadar güzel olmasa da sizi gizemli olayların içine çeken filmi izlerken Lisbeth' in zekasına hayran olacaksınız.

Cinayet masasındaki tecrübesi nedeniyle Avcı lakabını alan Komiser Ferman ile adı deliye çıkmış İdris babaoğul kadar birbirine yakın iki polistir. Aralarına antropoloji mezunu bir çömez olan Hasan katılmıştır. Üçü, öldürülen genç bir kızın katilini bulmakla görevlendirilir. Oyuncu kadrosu muhteşem olan filmde Cem Yılmaz'ın böyle bir karakterle ortaya çıkması bizler dahil izleyen herkesi çok şaşırttı. İzleyen arkadaşlarımız hatta yarısını izleyememiş, filmin sonunu öğrenmemek için de muhabbetinin yapıldığı her ortamdan kaçan arkadaşımız bile(C.) filmi çok beğenmiş :) İzlemekte fayda var. Not: Cem Yılmaz'ın " Hayde" sinin etkisi biraz kalıcı olabilir:)

Sen Kimsin?

"Kimsin, sen kimsin, sen kimsin, sen kimsin? Himalayalarda işin ne?" Müzikleri dilinize dolanacak olan bu film Tolga Çevik'in ilk sinema filmi denemesi.Tolga Çevik ve Köksal Engür'ün iyi oyunculukları o kadar öne çıkıyor ki filmi bir yana bırakıp onları izlemeye başlıyorsunuz.Filmin müzikleri de oyunculuklar kadar iyi.

Konusuna gelince: Tekin (Tolga Çevik) ve emekli trafik polisi yardımcısı (ilk yardımı ilk yapanlardan) İsmail Abi (Köksal Engür), kaybolan bir kızı bulmak için, hayatları pahasına her türlü tehlikeyi göze alır. Sıradan bir kayıp kız vakasının peşinde başlayan hikaye, hesaplaşmaların, oyun içinde oyunların geliştiği bir maceraya dönüşür. Kim masum, kim suçlu birbirine karışır. Dedektiflerimizin tek bir hatası vardır, o da kendi yöntemlerini kullanmak!

Rizzoli And Isles

Polisiye dizisi Rizzoli & Isles, biri dedektif diğeri bir adli tıp uzmanı olan iki kadın karakterin maceralarını anlatıyor. Aynı zamanda iki iyi dost olan Jane Rizzoli ve Dr. Maura Isles, el ele verip Boston'daki suçlulara göz açtırmamaya kararlıdır. Dizi Çin asıllı Amerikalı yazar Tess Gerritsen'in sekiz kitaplık Rizzoli & Isles kitap serisinden TV'ye uyarlanmış. Kitabını okuyanların beklentilerini karşılayan dizide, cinayetlerin çözülmesi sizi sürüklerken iki kadının arkadaşlığı da yüzünüzü güldürecek. Hülya Hocayla yarışabilir mi bilinmez ama Isles'ın şıklığı dikkatinizden kaçmayacak:)

vee diziler...

CSI: NY

"Bu meslekte yaşamak da ölmek de ekip işi.Yaşamak da ölmek de... " Rıza Baba ve ekibinin yerini tutar mı bilinmez ama "CSI: NY, suç mahalli araştırmasını konu alan bir Amerikan dizi filmidir. New York'un hızlı yaşamı içinde gizemli cinayetleri çözmeye çalışan uzmanların yaşadıkları, içinizdeki dedektifi ortaya çıkaracak. Diziyi izlerken siz de katilin kim olduğunu bulmaya çalışacaksınız.

BİR EFSANE DAHA BİTTİ!

Aylin UĞURLUOĞLU - Çağla ÇENGELCİ

Bir çoğumuzun çocukken rüyalarını süsleyen Hogwarts şatosunun kapıları son kez izleyicilere açıldı. Bu yaz vizyona giren ve bir gecede en çok gişe yapan film rekorunu kıran Harry Potter'dan bahsetmemek olmazdı. 7 kitap, 8 film ve 10 yıl süren Harry Potter serisi tüm dünyada olduğu gibi AFL'de de bir numara!!

10 yıldır aynı karakterde görmeye alışık olduğumuz oyuncuları farklı rollerde görmenin şoku bir yana, filmin son bölümündeki 19 yıl sonrası kısmının şoku bir yana... Genç oyunculara 19 yıl sonra bölümünde yapılan makyajlar sonrasındaki görüntüler filme kadar bir sır gibi saklandı ama gördüklerimiz beklememize değer olduğunu kanıtladı.

Önceki filmlerde olduğu gibi David Yates'in yönetmenliğini yaptığı film aynı adlı kitaptan uyarlama. Harry ve arkadaşlarının mücadelesi destansı bir finalle sona eriyor. Lord Voldemort'un ruhunu parçaladığını önceki filmde öğrenmiştik. Bu parçaları(hortkuluk) arayan Harry, Hermoine ve Ron'un başına daha neler gelecek acaba? Ya da Hogwarts'ta neler olacak? Bunların cevabını Harry Potter ve Ölüm Yadigarları'nı izleyerek öğrenebilirsiniz.

Ayrıca Harry Potter hayranlarına verebileceğimiz bir müjde var. Serinin yazarı Joanne Kathleen Rowling sekizinci kitabı yazmakta olduğunu ama bastırması için daha zaman olduğunu açıkladı... Kitabın muhtemel adı da "Kayıp Asa"dır. Bakalım beklenen kitap hayranlarıyla ne zaman buluşacak?

MENKIBE HANIM'IN ÖLDÜRÜLMESİ

Aysu YUMUŞAK

Tek el silah sesi tüm sokağa yayıldı 12 Nisan akşamı. Olay yerine varan polis, içeriden kilitli bir odada buldu cesedi. Ancak, yangın merdivenlerine çıkan pencere açıktı. Altmış üç yaşındaki Menkıbe Hanım, kalbinin tam üstünden vurularak öldürülmüştü. Öldüğünde üstünde bulunan elbisenin cebinden üzerine tek bir şey yazılmış küçük bir kağıt parçası çıkmıştı: Biliyor. Zengin biriydi Menkıbe Hanım. Zengin bir semtin, üç katlı apartmanında oturmaktaydı. İşlek bir caddeye bakan penceresi vardı apartmanın ikinci katında bulunan evin. İki komşusu da zengin insanlardı. Üst katında yeni evli bir çift oturuyordu: Deniz ve Ferhat Sormaz. Deniz Hanım ev hanımıydı. Kocasının üstünden geçinir, her gün ondan aldığı parayı yeni elbiselere, ayakkabılara ve hiç ihtiyacı olmayan bir sürü ıvır zıvıra harcardı. Ferhat Bey, herkesin takdirini toplayan saygın, iyi görünümlü bir şirket CEO'suydu. Fazlasıyla becerikliydi. Menkıbe Hanım'ın alt katında kocasından boşanmış ve yüklü bir nafaka koparmayı başarmış, çenesi düşük biri olan Beyza Hanım vardı, Beyza Levent. Oğluyla yaşardı. Oğlu Bora haşarı ama akıllı bir oğlandı. Üniversiteyi kazanmakla kalmış, eve tıkılmış, gün boyu odasından çıkmayan asosyal bir çocuktu. Beyza Hanım ise avukatlıkla meşguldü. Pek ünlü bir avukat sayılmazdı ama fena kazanmıyordu. Nafaka ile birlikte oluşan yüklü geliriyle oğluna bakardı. Dedikoducuydu, pek sevilmezdi ama ondan pek kötülük görmezdi insan. Oğlu Bora, 12 Nisan akşamı cesedi bulan kişiydi. Kapının kilitli olduğunu anlayınca yangın merdiveninden çıkmıştı üst kata. Asosyalliğini çizgi roman gibi şeylere ayırdığı için de cesedin yanında sadece nabzını kontrol edecek kadar durmuş, kadının öldüğünü anlayınca da delillere zarar vermemeye çalışarak uzaklaşıp polisi aramıştı.

Polis ince eleyip sık dokudu. Cinayetle ilgili son bulgular nihayet yorumlandı ve açıklığa kavuştu. Cinayet masasında yeni olan polis, herkesin ona seslendiği şekliyle, Çaylak, genç biriydi. Bu cinayetle asıl ilgilenen dedektife son raporu götürmekteydi şimdi de:

"Cinayet, saat 20.30 gibi işlenmiş.-" diye söze başladı Çaylak.

"Evet, silah sesinden anlaşılmıştı zaten." diye sözünü kesti dedektif.

Çaylak yılmadan devam etti:

"Katil sağ elini kullanıyor.-"

"Bak şimdi işimiz gerçekten kolaylaştı."

"Aynı zamanda katil apartmandan biri çünkü o saatlerde yangın merdiveninden veya ön kapıdan çıkan hiç kimse yok. Ön kapının karşısındaki bankanın güvenlik kamerası kayıtlarından anladık. Yangın merdiveni ise son katı çarkla indirilenlerden ve çark bozuk... Yangın çıktığında o apartmanda olmak istemezdim."

"Atlamışsa?"

"Çok yüksek." dedi Çaylak, kendini kanıtlamak istiyordu.

"Yardım aldıysa?"

"İmkânsız."

"Eh, tabi sen öyle diyorsan..."

"İmkânsız çünkü o dar sokağı mesken edinmiş ve yeni yavrulamış bir anne köpek var. Araştırmaya gittiğimde az daha bacağımı parçalıyordu."

"Köpekler de kandırılabilir. Öğreneceğin çok şey var, Çaylak." dedi dedektif ve oradan uzaklaştı. Apartman sakinleriyle tek tek görüşme vaktiydi şimdi. Önce Deniz Hanım'ın yanına gitti:

"Olay saatinde neredeydiniz?"

"Evimde."

"Kanıtınız veya bunu destekleyecek kimseniz var mı?"

"Yemeği hazırlıyordum. Ferhat oturma odasındaydı. Size söyleyebilir."

"Emin olun soracağız. Peki, kocanızın bize söyleyeceklerinden başka bir kanıtınız var mı?"

"Korkarım ki yok. İnsan ne zaman alt katında cinayet işleneceğini bilemiyor. Bulunduğum konumu kanıtlamak için bir şeyler düşünemedim."

"Yazık olmuş. Peki, şimdilik şehirden ayrılmayın. Tekrar görüşebiliriz. Ha, son bir soru: hangi elinizi kullanırsınız?"

"Sağ." dedi Deniz Hanım gayet normal bir şeyi belirtir gibi omuz silkerek.

"Tamam, o zaman. İyi akşamlar." dedi dedektif ve o an çalışma odasında olan Ferhat Bey'in yanına gitti. Çalışma odası sade döşenmiş bir yerdi. Sadece çekmecesiz, konforlu bir masa, bir sandalye, bir masa lambası ve dizüstü bir bilgisayar vardı. Bunlar sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Masanın üstünde sağ tarafta [illegible] kalemle oldukça düzgün bir yazıyla yazılmış iki kâğıt, sol tarafta ise aynı düzgün yazıyla yarısı yazılmış bir kâğıdın altında yazılmayı bekleyen bir deste vardı. Kalemtıraş masanın köşesine konmuş, düzgünce açılmış ve birinin ucu biraz kütleşmiş iki kurşun kalem de

yarısı yazılmış kâğıdın üstüne bırakılmıştı. Dedektif:
"Kusura bakmayın, işinizi böldüm." dedi nezaketle. Ferhat Bey'in Deniz Hanım gibi birisiyle yaşayabildiği için takdir edilmesi gerekiyor, diye düşündü.
"Yok, hiç sorun değil." dedi Ferhat Bey. "Raporumu yazıyordum. Yarına bitirmem gerek. Ah, ne çok üzüldüm o ihtiyar hanıma!" dedi ve hüzünle ellerini yüzüne kapadı. O an dedektif, gerçekten zenginler, diye düşündü. Adamın elleri oldukça bakımlı, tertemizdi çünkü. Pedikür bile yaptırmış olabilirdi.
"12 Nisan akşamı saat 20.30'da neredeydiniz?"
"Oturma odasında televizyon izliyordum. Deniz yemeği hazırlıyordu ben de boşluğu değerlendireyim demiştim."
"Orada olduğunuzu kanıtlayacak kimse var mı?"
"Sadece Deniz var. Ama o sırada bir son dakika haberi vardı, onu gördüm. Avusturya'da olan bir uçak kazası... Türkler de varmış."
"Bu haberi daha sonra duymuş olmanız da gayet mümkün."
"Elbette, elbette ama başka şekilde kanıtlayamam ki. Ama nereden bileceksin, değil mi? Birden gidiverdi... Zavallı kadıncağız."
"Evet, tamam. Başka kanıtınız yoksa size şehirden ayrılmamanızı tembih ediyorum. Tekrar görüşmemiz mümkün. Hangi elinizi kullanırsınız bu arada?"
"Sol." dedi Ferhat Bey.
"Ya? Hep mi?"
Adam soruyu garipsemiş göründü: "Elbette."
"Kusura bakmazsanız," diye başladı dedektif ve masanın üstünden boş bir kâğıt çekip Ferhat Bey'e bir kalem uzatarak. "Şuraya bir şeyler yazabilir misiniz?"
"Olur." dedi Ferhat Bey, kâğıdı aldı ve sol eliyle inci gibi bir yazıyla yazdı: Ben sol elimi kullanıyorum.
"Ah, pekâlâ..." dedi dedektif. Ve Beyza Hanım'la konuşmak için oradan ayrıldı. Beyza Hanım onu evinin oturma odasında bekliyordu. Yüzünde keder vardı. Dedektifi görür görmez tek nefeste konuşmaya başladı. Sanki her şeyi bir an önce söylemezse unutuverecekmiş gibi:
"Ah, Menkıbe Hanım! Zavallıcık. Ama ben demiştim ona, her geleni içeriye alma demiştim. Bak nasıl da gidiverdi tek kurşunla! Parasını falan almışlar mı? Neden öldürmüşler kadıncağızı? Şüpheli gördüğünüz kimse var mı? Var ya, bence kesin o Ferhat Bey işlemiştir o cinayeti. Tabi, biz bilmiyoruz sanıyor, şirketinden para kaçırıyor akın akın. Kesin Menkıbe Hanım'ın bildiğini biliyor yoksa neden öldürsün kadıncağızı? Keşke söylemeseydim Menkıbe Hanım'a. Ama var ya aslında o Deniz Hanım da olabilir. Geçen kek tarifi istemişti Menkıbe Hanım'dan o da tabi huysuz ihtiyarcık, nereden bilsin, işim var diye savmıştı kadını başından. Ay ne kincidir o Deniz Hanım! Kesin o, kesin. Benden de bir keresinde bir fincan şeker istemişti de kalmadı bende de demiş, yollamıştım kapımdan. Ertesi gün bir baktım, tüm apartmana yayıyor uydurduğu dedikoduları. Yok, neymiş efendim, ben iyice paranoyak olmuşum, yok neymiş ben kleptomanikmişim herkesin ayakkabılarını falan çalıyormuşum kapılarının önünden! Kesin Deniz Hanım kıydı ona, kesin! Ah ben ne yapacağım şimdi? Ah, Menkıbe Hanım benim yoldaşımdı, sırdaşımdı, arkadaşımdı. Ne iyi geçinirdik onunla!" dedi Beyza Hanım ve maraton koşmuş gibi derin derin solumaya başladı. Bir yandan da hafifçe hıçkırıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Dedektif, ben bu kadından kurtulmak için kendimi vurabilirdim, diye düşündü. Kadını biraz sakinleştirdikten sonra da sordu:
"Ferhat Bey'in para kaçırdığını nereden biliyorsunuz?"
"Ay, onu bilmeyen mi var ayol? Yürütmese o kadar parayı, nasıl yetişsin Deniz Hanım'ın takı toka alışverişine? Ben bir avukatım dedektif bey, şirket bir keresinde kendi CEO'suna dava açmıştı, şüphelenmişler. Benim bir arkadaşım bakmıştı o davaya. Ama kanıtlayamamışlar. Aklanmış bu da. Ama nasıl yapılacağını bilir o, bilir elbet."
"Peki, Ferhat Bey biliyor muydu bildiğinizi?"
"Bilip bilmediğini bilmiyorum." dedi Beyza Hanım.
"Peki," dedi dedektif. "Olay zamanında neredeydiniz?"
"İşteydim. Bora aradı, ben de hemen döndüm."
"Orada olduğunuzu kanıtlayabilir misiniz?"
"Elbette, bir büroda üç avukat çalışırız. Diğerleri de biliyordu orada olduğumu. Ayrıca iş yerimin çıkışının hemen yanında bir halıcı var. Sanki halıları altın ipliklerden dokunmuş gibi pek değer verir halılarına. Aslında beş para etmezler ya, neyse. İşte o dükkanın pimpirikli sahibi güvenlik kamerası taktırmıştı. Çıktığım saati oradan görebilirsiniz."
"Kontrol edeceğiz." dedi dedektif. "Aklıma gelmişken, hangi elinizi kullanırsınız?"
"Yazı yazarken sol ama diğer tüm işlerimi sağ elimle yaparım. Evet, bana da biraz ilginç geliyor." diye de ekledi.
"Tamam, şehirden ayrılmayın."
"Aklımdan bile geçmez." diye lafını böldü kadın.
"Tekrar görüşebiliriz." diye devam etti dedektif lafı hiç bölünmemiş gibi.
"Lütfen bulun onu, dedektif bey, lütfen!"
"Elimizden geleni yapacağız." dedi dedektif ve Bora'ya doğru yürüdü. Bora odasında, telaşla bekliyordu:
"Siz dedektif misiniz?" diye sordu hemen. "Geleceğinizi söylemişti annem."
"Evet. Şimdi, Bora Bey, sanırım cesedi siz bulmuşsunuz."
"Öyle."
"Anlatın o zaman."
"Odamdaydım. Uzanmış kitap okuyordum. Sonra üst kattan gürültülü bir silah patlama sesi duydum. Yukarı fırladım,

korkmuştum biraz. Kapıyı zorladım, açılmadı. Sonra yangın merdiveni geldi aklıma.-"

"Aniden mi geldi bu fikir?"

Bora hemen savunmaya çekildi:

"İçeri girilmesi gerektiğinin farkındaydım. Girişleri düşündüm. Hiçbirimizde birbirimizin yedek anahtarı yoktur, aklıma ilk gelen fikir buydu. Sonra yangın merdivenini denemek iyi bir fırsat olur diye düşündüm.-"

"Yangın merdiveninden içeri girebilmen için pencerenin açık olması gerekir. Pencerenin açık olduğunu biliyor muydun ki? Dışarıdan nasıl açmayı düşündün?"

"İhtiyarın kulakları az işitirdi. Televizyonu sesini sonuna kadar açar, penceresini de sürekli açık bırakırdı. Gürültünün azalmasında hiçbir faydası olmuyordu elbette bunun da. Pencerenin açık olduğunu biliyordum çünkü zaten ben kitap okurken de oldukça yüksek bir sesle televizyon izliyordu."

"Ne izliyordu?"

"Bilmiyorum, kafamı vermedim. Kitap okuyordum dedim ya."

"Peki, cinayeti işleyip de kendinizi ihbar edip işlememiş gibi görünmeye çalışmadığınızı kanıtlayabilir misiniz?"

"Siz aksini kanıtlayabilir misiniz?"

"Araştıracağız." dedi dedektif soğuk bir şekilde.

"İyi olur." dedi Bora. "Hepimiz suçluyu öğrenmiş oluruz. Bu arada siz sormadan ben söyleyeyim, sağ elimi kullanıyorum. Bunu soracaktınız, değil mi?"

"Çok okuyorsunuz. Bu konuya doğal bir merakınız var."

"Öyle." dedi Bora.

"Bekâlâ, şimdilik bu kadar... Şehirden ayrılmayın, görüşme ihtimalimiz var."

"Olur."

Dedektif oradan ayrıldı, apartmanın yangın merdiveninin en alt katına indi. Orada bozuk bir çark vardı. Çaylak haklıydı, aşağıdaki köpek, oraya kimseyi yaklaştırmayacak kadar saldırgan görünüyordu. Zaten bu semtte insanlar kendi güvenliklerine pek bir önem verirlerdi, kesinlikle bu dar sokağın iki ucundan gelen veya ayrılan kişileri gösteren kameralar vardır, diye düşündü dedektif. Elindeki bilgileri tek tek kafasından geçirdi: Huysuz bir kadın olan Deniz Hanım, kin güdebilirdi, zekiydi, nerede olduğunu kesin olarak kanıtlayamamıştı. Ferhat Bey, efendi gibi görünüyordu ama herkes ilk görünüşünün hakkını veremeyebilirdi, nerede olduğuna dair bir kanıtı vardı: son dakika haberi. Ama güçlü bir kanıt sayılmazdı bu. Beyza Hanım, oldukça konuşkan biriydi, can sıkıcı olabilirdi, başkalarını suçlama eğilimi vardı, işleri sağ eliyle yapıyordu ama nerede olduğuna dair kanıtı vardı. Bora ise bu konulara tehlikeli derecede yatkın görünüyordu. Ama sonuçta ihbarı yapan oydu. Ama sağ elini kullanıyordu.

Bu insanların normal koşullarda yalan söylemeleri için hiçbir neden yoktu. Biri hariç. Biri yalan söylüyordu ve 12 Nisan akşamı saat 20.30'da Menkıbe Hanım'ı öldürmüştü. Peki, bu hangisiydi? Deniz Hanım mı? Ferhat Bey mi? Beyza Hanım mı? Bora mı? Kim yalan söyledi? Katil kimdi?

Ve dedektif, gözlemlerinin üstünden geçerek, cevabı buldu.

KATİL YAKALANDI

Özel bir şirketin CEO'su olan FS, 63 yaşındaki Menkıbe Derya'yı tek kurşunla öldürdü. 12 Nisan akşamı işlenen cinayet, şüpheyi kurbanın komşularına çekti. Cinayet zanlısı da kurbanın komşularının arasından çıktı. Polisin ulaştığı verilere göre cinayetin işlenme sebebi FS'nin yaptığı bilinen para kaçakçılığından komşusu Menkıbe Derya'nın haberinin olması. FS hakkında müebbet hapis istendi.

"RUN FORREST, RUN!"

Aylin UĞURLUOĞLU-Çağla ÇENGELCİ

"İçindeyken rüyalar gerçek gibidirler ama uyandığımız da bir gariplik olduğunun farkına varırız." (Başlangıç)

"İnsan sevdiğini öldürür diye bir söz vardır ya. Aslında bakın, insanı öldüren hep sevdiğidir." (Fight Club)

"Bir çerçeve gibidir hayat. Bazen dışına çıkamayacağın anlar olur; ama önemli olan çerçeveye koyduğumuz resimdir" (Aşk Tesadüfleri Sever)

"Parmak izlerimiz, dokunduğumuz hayatlardan silinmez." (Beni Unutma)

"Bilirsin; noktayı koymak ne kadar, zor olsa da, tamamlanmış cümleler eksik kalmışlara göre daha az acı verir." (Dedemin İnsanları)

"Aptalca hayaller peşinde koşmayan bir kalp gösterin, ben de size mutlu bir insan göstereyim" (Ölü Ozanlar Derneği)

"Halk ünvanı değil, cesareti izler. Eğer karar verip onları özgürlüğe götürürsen seni izleyeceklerdir" (Braveheart)

"Türkiye'de hiçbir başarı cezasız kalmaz" (Devrim Arabaları

"Belki de mutluluk sadece kovalayabildiğimiz bir şeydir. Belki de onu asla yakalayamayacağız." (Umudunu Kaybetme)

"Dünya bir oyun bahçesi, bunu çocuklar biliyor ama biz, büyüyünce unutuyoruz" (Bay Evet)

"Remember, remember the fifth of november..." (V For Vendetta)

"Ben Jack'in dışlanmışlık hissedeniyim." (Fight Club)

"Müzikten asla vazgeçme, ne olursa olsun. Çünkü ne zaman başın sıkışsa; müzik, kaçıp sığınabileceğin tek liman olacak." (August Rush)

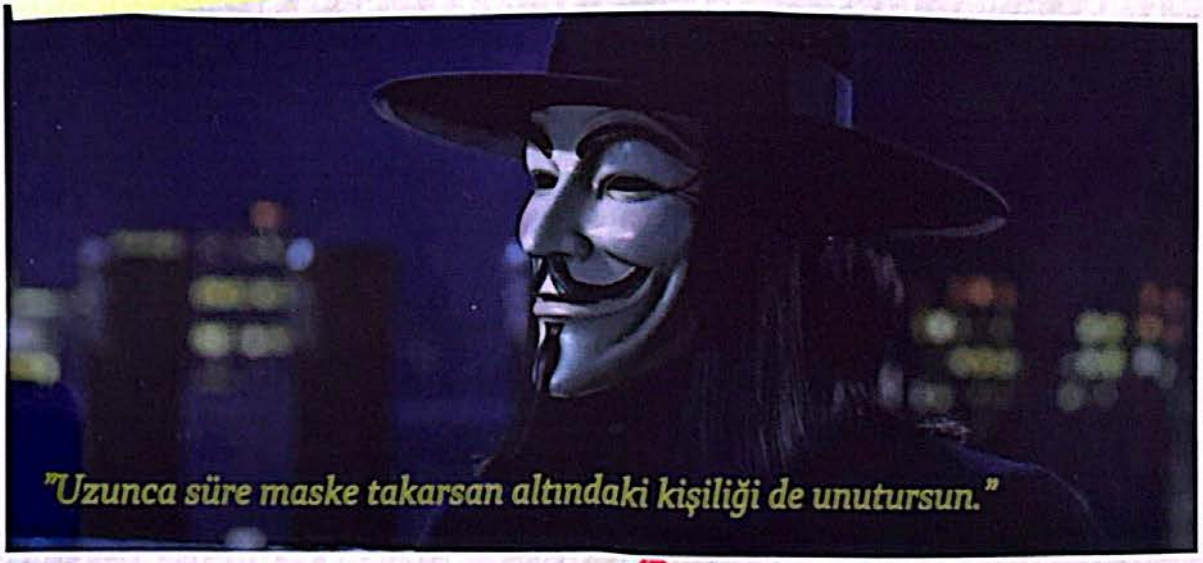
"İyilik içten gelir. İyilik bir seçimdir. Bir insan seçemezse, insanlıktan çıkar." (Otomatik Portakal)

"Uçaklarda neden oksijen maskesi var biliyor musun? Çünkü saf oksijen kafa yapar." "Uykusuzken hiçbir şey gerçek görünmüyor. Sanki her şey uzakta. Her şey suretin suretinin sureti..." (Fight Club)

"Kim olduğun, ne yaptığının yanında önemsizdir." (V for Vendetta)

"Hayallere bağlanmak ve yaşamayı unutmak iyi değildir." (Harry Potter ve Felsefe Taşı)

"Çok hızlı gidiyorsam özür dilerim, ama ben saklambaç oynuyorum.." (Hayat Güzeldir)

"İmkansıza ulaşmanın tek yolu, onun mümkün olduğuna inanmaktır" (Alice Harikalar Diyarında)

"Onu beyninden silebildin, Peki ya kalbinden?" "Birini aklınızdan silebilirsiniz, ama onu kalbinizden atmak başka bir hikayedir" (Sil Baştan / Eternal Sunshine of the Spotless Mind)

"Oyun böyle oynanır: Karşı tarafı doğru hamleyi kendisinin yaptığına ikna ederek" (Adalet Peşinde Law Abiding Citizen)

"Beğendiğiniz bedenlere, hayalinizdeki ruhları koyup, aşk sanıyorsunuz." (Othello)

"Hayatlarımızı bazen yakaladığımız fırsatlar belirler. Bazen de kaçırdığımız" (Benjamin Button'un Tuhaf Hikayesi)

"Mutlu sonlar, sadece bitmemiş hikayelerde olur." (Bay ve Bayan Smith)

"Gerçek kişiliğimizi yeteneklerimiz değil, yaptığımız seçimler gösterir" Harry Potter ve Sırlar Odası

"Birinin sana bir şey yapamazsın demesine izin verme. hatta benim bile. Bir hayalin varsa onu koruman gerek. İnsanlar bir şey yapamaz ve senin de yapamayacağını söylerler. Bir hayalin varsa onu zorla al" (Umudunu Kaybetme) (The Pursuit of Happyness

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE

Dilara DEMİRÖRS

Müzik, hayatımızda önemli bir yer tutar. Rock, pop, R&B, arabesk, Türk Sanat Müziği, Türk Halk Müziği... Kişilikler değiştikçe türler de değişiyor. Ama müzikten az da olsa anlayan kişilerin ortak bir kararda birleşeceğine neredeyse eminim: Günümüz Türk Pop müziği gittikçe değersizleşiyor. Sesinin hiçbir değeri olmayan, canlı performansını zaten hiç duymadığımız; parıltılı giysileri giyip, yüzünü bir ton malzemeyle boyayıp sahneye atlayan insanlar kendilerine 'sanatçı' diyorlar. Teknolojinin bir zararı da budur kesinlikle. Öyle cihazlar var ki en ufak bir ahenk bile olmayan sesleri Ajda Pekkan, Sezen Aksu, Sertab Erener'e rakip albümler yapabilecek hale getiriyorlar.

Günümüz müziği ne yazık ki böyle bir durumda. Peki bu hale gelmeden önce nasıldı?

Türk müziğinin en unutulmaz dönemini yaşamasına öncülük eden şey gazino kültürü bence. 1950'lerde tüccar ve memur kesimin rağbet ettiği gazinolar 1960'larda biraz daha eğlenceye yönelik hale geldi. Gazinoların neonlarında yazılı isimler assolist olarak akıllara kazınırdı. İsimleri her zaman en başa yazılan "assolistler en son gelir"lerdi.

Gelelim annebabalarımızın dinledikleri müziklere. Hepimiz görmüşüzdür eski fotoğraflardan. Bayanların saçları permalı, herkeste bol paça renkli pantolonlar, şık gözlükler, kolyeler...

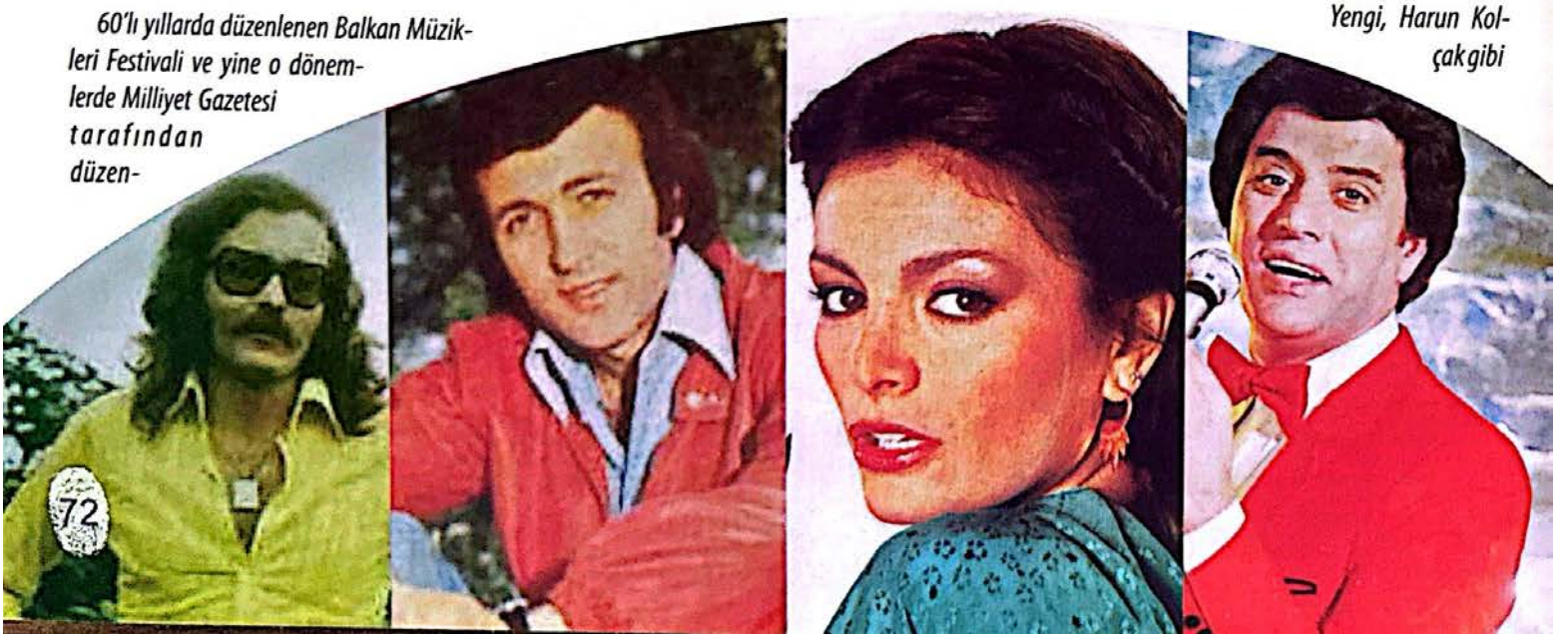
Ve tabii ki de pop müzik...

60'lı yıllarda düzenlenen Balkan Müzikleri Festivali ve yine o dönemlerde Milliyet Gazetesi tarafından düzenlenen Altın Mikrofon yarışmasında derece alanlar çok hızlı meşhur oldular. Yarışmadaki başarısıyla tanınan bu eşsiz sanatçılardan biri de Erol Büyükburç. O sadece çok yetenekli bir şarkıcı değil geleceği de gören biriydi. Klip kültürü daha yerleşmemişken Yeşilçam filmlerinde şarkılar söyleyerek müziğin görselliğinin de olduğunu göstermişti. O dönemlerde Erol Büyükburç erkek sanatçıların içinde Ajda Pekkan gibiydi.

Bu yıllarda Rock'n Roll akımı Türkiye'ye de ulaştı. Türk Halk Müziği ve rock müziğin birleşmesiyle oluşan 'Anadolu Rock' ortaya çıktı. Elektro bağlamanın da yaratıcılarından olan Erkin Koray bu akımın en önde gidenlerinden sayılabilir. Öyle ki 'Şaşkın', 'Estarabim' ve daha birçok şarkısı hala dillerde dolanıyor. Aynı zamanda Cem Karaca, Barış Manço, Erkin Koray, Moğollar gibi sanatçı ve gruplar bu akımın en güzel örneklerini verdiler.

70'li yıllara gelindiğinde Ajda Pekkan, Nilüfer gibi tanıdık isimler pop müziğe giriş yaptı. Aynı zamanda bu dönemler Sezen Aksu, Barış Manço, Fikret Kızılok, Hümeyra ve Cem Karaca için de yükselme dönemleriydi. Bu kadar zengin geçen bu yıllar 'Pop'un Altın Yılları' olarak adlandırıldı.

Günümüzde hala sesini duyuran isimlerden Sezen Aksu; 1975 yılında popun en önemli isimlerinden oldu. Müziğe ilk girişinden itibaren müzikle yatıp kalkan biriydi. Başlarda sadece kendisi için şarkı yazıyordu daha sonra bestelerini başkalarına de vermeye başladı. Vokalistlerine de destek veren 'Minik Serçe'; Sertab Erener, Aşkın Nur Yengi, Harun Kolçak gibi

MÜZİĞİN İZLERİ

önemli isimleri müziğe kazandırmış oldu.

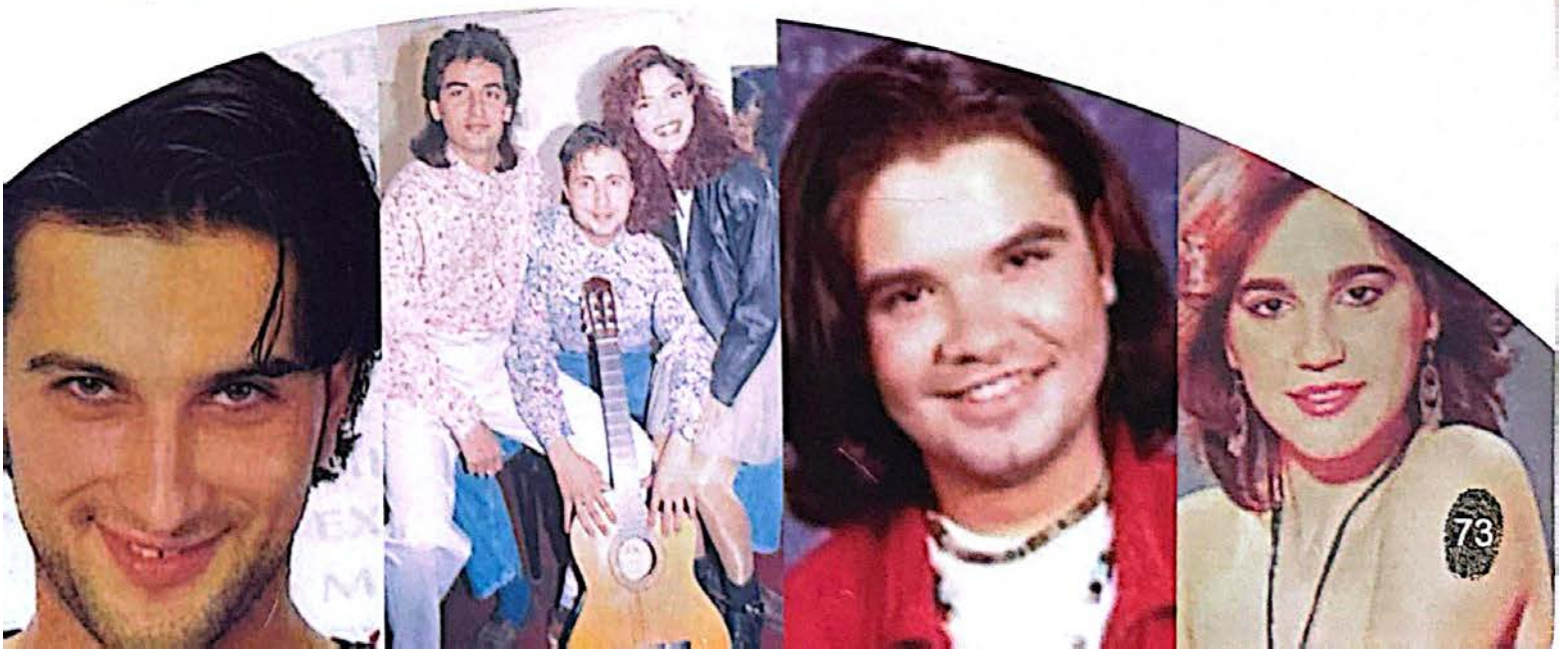
Çok zengin geçen bir dönemin ardından 80'li yıllar pop müzik için çok zorlu geçti. Halkın arabeske yönelmesiyle pop satmaz oldu. Sanatçılara bütçe ayrılmadı.

Zevkler ve renkler tartışılmazmış ya… Kimisi bağlamanın hoş tınısını gözleri kapalı dinlenmek ister, kimisi baterinin ritmini kalbinin atışıyla hissetmek ister. Kimi de müziğe biraz da şiddet katmaktan yanadır ve boynunun kırılma riskine rağmen kendini müziğe kaptırıp kendinden geçerek kafasını sallar. Müziğin şiddetli yanını sevenler de metal müzikte kendilerini buldular.

Metalin ortaya çıkış yeri İngiltere'deki büyük sanayi kentlerinin yoksul işçi semtleriydi. Ağır sanayi işlerinde çalışan işçiler akşamları eğlenmeye gittikleri mekanlarda kendi şarkılarını söyleyip çalıyorlardı. Ortalama 18 saat çalışan bu işçilerin yaptıkları müzikler öfke ve isyan doluydu. Daha sonra bu akım yerel barlardan yayılarak büyük bir müzik akımına dönüştü. 70'lerde pek fazla popüler olmayan metal müziği 80'lerde çeşitli türlere ayrılarak dünyaya yayılmaya başladı. İlk olarak kimin bu tarz müziği piyasaya sürdüğü bilinmese de bu akıma uyanlar o dönemin insanına ilginç gelen şeyler yapıyorlardı. Herkesten farklı giyiniyorlardı ve bu da garip karşılanıyordu.

2000'li yıllarda elektronik müzik popülerleşti. Teknolojiyle yetişen kesim anne babalarının müziğini dinlemeyi reddetti. Elektronik müzik 1960'larda ilk elektronik klavyenin doğuşuyla hayat buldu. Elektronik olarak üretilmiş müzik, "sound" olarak ötekilerden ayırt edilebiliyor ama "electronica" olarak tanımlanamıyordu. Akustik, elektronik ve basgitarla birlikte canlı davulun da yapılan müziklerde baskın öğeler olması bu müziğin Elektro Akustik müzik olarak sınıflandırılmasına sebep oldu. Elektronik müzikten önce, müzisyenlerin teknolojik gelişmeleri müzikal amaçlar için kullanma isteği vardı. Elektromekanik tasarımlara sahip birkaç enstrümanın geliştirilmesiyle, diğer elektronik enstrümanlara yol açıldı. 1964'te Robert Moog ilk analog sentezleyicilerden birini piyasalara sürdü. Bu buluş teknolojiyi daha kolay kullanılabilir, kitlelere ulaşabilir hale getirdi ve 70'lerin sonu 80'lerin başında yeni bir müzik türü olan electronicayı doğurdu.

İnsanlar değişti, yaşantılar değişti, e doğal olarak müzik de öyle… Zaman 1 saniye bile beklemezken müzik niye yerinde saysın? Kimine göre geriledi kimine göre gelişti. Ama iyi ki de değişti. İyi ki insanlar kalplerinden gelen sesleri dinlediler, melodileri notaya döküp insanlara sundular. Bize kalan öyle güzel öyle büyük bir müzik mirası var ki… Umarım siz kendi içinizden gelen müziği bulmuşsunuzdur. Ve umarım günümüzde yok olma tehlikesi yaşayan bu büyü bozulmadan yeni nesillere de ulaşabilir.

METALLICA

Bilal KOYUNCU

Evet, arkadaşlar biraz geriye dönersek geçen sayımızda Slash yani Saul Hudson'u tanıtmıştım size.

Gerçekten de mükemmel birisiydi.

Ama gördüm ki bilmeyen çok fazlaydı. O yüzden bu sene müzik dünyasının devi olan ve tüm dünyanın bildiği bir grubu tanıtacağım: METALLICA

Gerçekten de Metallica'yı bilmeyen yoktur.

Ama Metallica hayranları ikiye ayrılır.

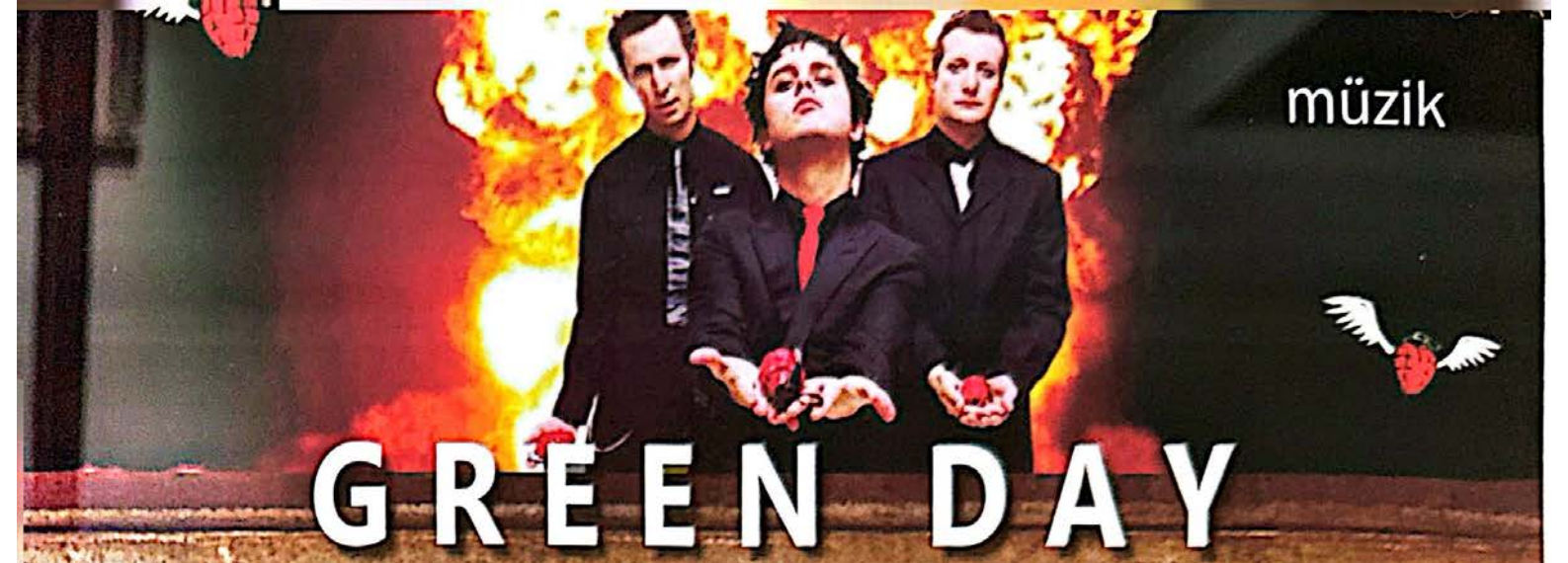
Nothing Else Matters Metallicacısı veya benim gibi gerçek bir Metallica hayranı...

Bu sene Metallica'nın müzik dünyasına derin bir iz bırakmış olduğu "BLACK" albümünü tanıtacağım. Aslında bu albümün bir ismi yok. Ama fanları ona Black diyor. 1991'de Grunge devrimiyle hard rock grupları bir anda müzik dünyasında istenmeyen çocuk oluverdiler. Bunu takmayan dört kafadar tüm zamanların en iyi albümünü yapmak için kendi dünyalarına çekilmişlerdi bile. Seslerini tüm dünya duysun istiyorlardı ama bu sanıldığı kadar kolay değildi. Bon Jovi, Mötley Crue gibi başarılı grupların imzasını taşıyan yapımcı Bob Rock ile tanışıp mükemmel bir albüm yarattılar. Bob onlardan stillerini değiştirmelerini istedi ve baştan bir Metallica yarattı. Kayıt aşamasında ilk defa bu albümde stüdyoya beraber giren Metallica, Bob Rock'ı çok şaşırtmışır. Daha bu ve bunun gibi çok fazla şaşırtıcı öyküsü olan bu albümün özelliklerini saymakla bitiremem doğrusu...

SON OLARAK

1991 gibi müzikte devrimin olduğu bir yılda böylesine bir albümün ortaya çıkışı adeta bir mucize. 1.000.000 dolara, 3 evliliğin bitmesine sebep olan ve tam bir işkence olan kayıt sürecine rağmen fanları tarafından Black adı verilen albüm, bir metal efsanesi olmuş çıkmıştı. Öyle ki artık bir metal dehasından çok okullarda ders olarak okutulur hale gelmişti. Acı ama gerçek, bu albüm gibi bir albüm şimdiye kadar yapılmadı ve gidişat öyle gösteriyor ki uzun bir süre daha yapılamayacak...

GREEN DAY

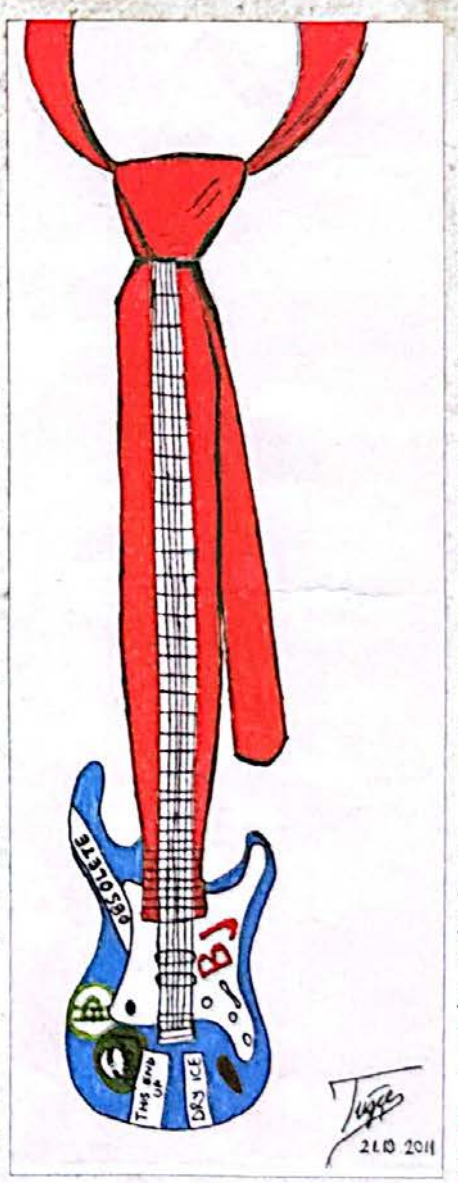
Tuğçe KUZUCUOĞLU

Green Day... Billie Joe Armstrong, Mike Dirnt, Tre Cool... Punk'ın anlamını hatırlatan ve punk'ı yaşatan dünya çapında milyonlarca insanın sevdiği, takip ettiği, örnek aldığı Amerikalı punk rock grubu... 1987'de Berkeley, CA.'da üç liseli genç tarafından kurulan grup, 8 stüdyo albümüne sahiptir. Günümüze kadar sadece bir kere üye değişikliği yaşamışlardır ve bu da daha yolun başındayken gerçekleşmiştir aslında. 1990 yılında John Kiffmeyer baterisini Tre Cool'a devrederek eğitimine devam etmeyi seçmiştir.

11 yaşında, "Boulevard of Broken Dreams"i dinlediğimde sevmiştim bu grubu. Ama Billie Joe, her "I walk alone" dediğinde 5 sene onunla yürüyeceğim hiç aklıma gelmemişti. Hala farklı gruplar dinlemek için kendimi zorlasam da bir süre sonra tekrar Green Day'e dönüyorum işte "Ee?" diyeceksiniz, "Green Day'i farklı yapan ne?" Billie Joe tabi ki. Böyle bir sesi, besteciyi, söz yazarını kolay kolay bulamazsınız. Öne çıkan hep BJ'dir.

Şüphesiz en başarılı albümleri Dooke'dir. Onlara asıl şöhreti getiren ise American Idiot olmuştur. Birçok Green Day hayranına göre grup, "Warning" itibariyle tarzında değişme yaşamıştır. Sebebi de bence, şöhretin tadını alan sevgili grup üyelerinin daha fazla tanınmak ve daha fazla para kazanma hırsıdır. Ancak Warning'den sonraki albümlerin de ayrı bir güzelliği olduğu değişmez bir gerçek.

Green Day'in konserleri de ayrı bir eğlencedir. Asıl eğlence konserdir aslında ama bu taraflara pek uğramadıkları için göremiyoruz maalesef. Neyse. Canlı performansları harikadır. Konser esnasında, Tre Cool'un baterisinin başında kendinden geçmesine tanıklık ederken siz de coşacak, Mike Dirnt'ün gitarına adeta bir oyuncakmış gibi davrandığını izlerken bazı insanların doğuştan yetenekli olduğunu düşünecek ve Billie Joe'nun sahnenin bir ucundan diğer ucuna koşuşturmalarını, bir çekirge misali zıplayışlarını takip ederken enerjisinin bitmeyişine şaşıracak, onun yerine siz yorulacaksınız.

Green Day işte.. Her şarkısı ayrı bir macera olan, şeker ve çikolata tatları arasında bir tada sahip, çevreci, gerçekçi, hafif kilolu, renkli gözlü, bazı konularda şımarık denilebilecek kadar kendini beğenmiş, ama çoğu konuda oldukça mütevazi olan şirin mi şirin punk grubu.

Billie Joe, her şarkısını farklı bir amaç için yazmıştır. "Longview"deki can sıkıntısı "Welcome to Paradise"ta coşkuya, "Platypus"daki nefret "Last Night on Earth"deki sevgiye dönüşür. "Coming Clean" bir tercihtir, "Waiting" bir bekleyiştir, "Holiday" siyasettir, "St. Jimmy" başkaldırıdır, "I Was There" geçmiştir ve "Warning" bir uyarıdır uyarısız yaşamamız için. Hepsi beraber bir hikayedir ve bütün kahramanlar "Homecoming"de eve geri dönerler. Ama yola çıkacak daha çok kahraman vardır Green Day'e göre.

Anlatılacak daha çok şey var ama burada bitirmeliyim. Sayfa dolduğu için değil(!), siz yaşayarak öğrenin diye yazmıyorum. "I hope you had the time of your life" der bir şarkıda BJ. Evet, bu yazıyı yazarak hayatımın anını yaşamış oldum. Hepinize "Yeşil Günler".

Not: Gerçekten Green Day dinleyecekseniz "Basket Case" ile başlayabilirsiniz.

Dip Not: Eğlence arıyorsanız "Walking Contradiction"ın klibini izleyin.

En Dip Not: "Yok o bizi kesmez" diyorsanız Woodstock'94 konserinde yaşanan çamur savaşına bir göz atın derim.

AFL MODASI

Seray TEZCAN - Coşku MUTLUCAN

Hepimizin bildiği üzere 2012 sezonunun rağbet gören, kıyafetlerde en çok tercih edilen renklerinden giriş yapalım. Kahverengi ve tonları başı çekerken; yağ yeşili, karmen kırmızısı, çingen pembesi, ördekbaşı yeşili, saks mavisi gibi pastel renkler vitrinleri süslüyor. Dar kıyafetler podyumların vazgeçilmeziyken, AFL podyumlarını özellikle sınav haftalarında eşofmanlar, bol kazaklar, kapüşonlu ceketler ve rahat spor ayakkabılar dolduruyor.

Bayan öğrenciler arasında da bir çizme modası aldı başını gidiyor. Süet olsun, deri olsun, olsun Allah olsun ama topuklu olsun havasında bir sene geçirdik. Bu çizmelere eşlik eden deri ceketler de cabası. O zaman AFL'ye bir göz atmanın zamanı geldi.

Okulumuzun "ikoncanı" Hülya Hocamızla başlayalım dedik. Geçen yıllarda krem rengi, koyu pembe çiçekli elbisesinin altına giymiş olduğu aynı tondaki topuklu ayakkabısını unutabilmiş değiliz. Biz de dayanamadık gittik Hülya Hocamıza sorduk.

-Mağazaya girdiğinizde ilk nereye yönelirsiniz?

-Ayakkabı. Ayakkabınız güzel olmadığı zaman, kıyafetinizin istediğiniz kadar şık olması kombinasyonu tamamlamaz. Mesela ben ayakkabım güzel olduğunda kendimi güvende hissederim. Ayrıca üzerimdeki sade bir kıyafet ama ben bunu aksesuarlarla renklendiriyorum.

-Hocam bir gün evinize gelip ayakkabılarınızı alıp gitmek istiyoruz. (Hocamız güzel bir kahkaha patlatıyor.)

Bu yıl Hülya Hocamızın bileğinden çıkarmadığı simli kırmızı bileziği de eklemeden edemeyeceğiz. Takılardan bahsetmişken Nilgün Hocamızın kolyelerine de değinelim. Büyük siyah taşlı kolyesinin ona çok yakıştığını düşünüyoruz. Forum FATİH'i olarak "ANIL"an idarecimiz ise kırmızı kravatından ödün vermiyor. Ray-Ban gözlükleriyle bir sosyal paylaşım sitesinde +100 beğeni toplayan Yıl-drei Hocamız da bu ilgiyi hak ediyor.

Gelelim öğrencilere. Genel konuşursak, 9.sınıf öğrencileri biraz ergen takılırken 10. sınıflar kendi tarzlarını bulma çabasındalar. 11'ler "Her olayım moda." düşüncesiyle hareket edenlerden oluşuyor. 12'ler ise "Sal gitsin ya." trendini takip ederek eşofman ve kapüşonlu kıyafetlerini vazgeçilmez olarak görüyorlar. Sonbaharın başında patlak veren, okul kıyafetinin üzerine giyilen "siyah kazak" mücadelesi de öğrenciler açısından olumlu sonuçlandı. Bu kıyafet uyumunu sonuna kadar takdir ediyoruz. Ancak lütfen nar çiçeği gibi renklerle de şansımızı zorlamayalım.

Uzun lafın kısası, biz burada birer eleştirmen olarak herkesin kendine yakışanı giymesini öneriyoruz. Örneğin kırmızı ile pembeyi bir arada kombine etmez, eteğin altına spor ayakkabı giymez, desenli gömleğin üstüne desensiz bir ceket alırsanız bizimlesiniz.

KAÇ YIL OLDU?

Aylin UĞURLUOĞLU - Ceyda ŞENTÜRK

- Eğitim-öğretim camiasında yeni bir çığır açan, biricik bilim yuvamız **Aydın Fen Lisesi** kurulalı 15 yıl,
- Sedat Hoca **imparatorluk tahtına** çıkıp tacını giyeli 14 yıl,
- Nilgün Hoca dersinde öğrencileri **en son boş bırakalı** 14 yıl,
- Eskiden **"eFENin Sesi"** adıyla çıkan Günebakan'ın siyah-beyaz ilk sayısı çıkalı 15 yıl,
- Beyin gücüyle kaşık bükebilen yetenekli öğrenci Serhat, ardında bıraktığı yamuk kaşıklarla **yemekhane personelini canından bezdireli** 13 yıl,
- Fikret Abi hobi olarak **fotoğrafçılığa** başlayalı 7 yıl,
- Okulumuz Sayısal-1, Sözel-1, Eşit ağırlık-1 ve Sayısal-2 puan türlerinde Türkiye 1.'liği ünvanını elde ederek bu anlamda **kırılması güç bir başarı rekoruna** imza atalı 6 yıl,
- Osman Amca gece yemekhaneden ekmek çalma operasyonları düzenleyen öğrencilere çıldırıp **"Ya yatın ya duş alın"** diye bağıralı 6 yıl,
- Okulumuzun daimi öğrencisi Emre Gezer, AFL kapısından içeri **ilk adımını atıp mezun olamayalı** 7yıl,
- Yaptığı keşiflerde hızını alamayan çılgın öğrenci Kezban, okulun şifresini kırıp alarmları, **itfaiyeyi ve güvenlik güçlerini harekete geçireli** ve büyük bir yaygaraya vesile olalı 6 yıl,
- Emine Altınsoy alnındaki üçüncü gözüyle **başka bir boyuta geçebildiğini** açıklayalı 5 yıl,
- En üst katta bulunan, içinde son teknoloji bilgisayarların var olduğu iddia edilen ancak hiçbir öğrenciye girmenin nasip olmadığı internet odasını **nihayet bir öğrenci göreli** 5 yıl,
- Emine Tiriç yazılısında Satürn'ü **yeterince büyüklükteki küvette** yüzdüreli 5 yıl,
- Öğrencilerin bıçağı gören kuzunun son bakışıyla masum ve çaresiz bir ruh hali içerisinde kapısından girdiği ve üzerinde **MEZBAHA** yazılı sınav salonu uygulaması kaldırılalı 4 yıl,

- İngilizce sınıfında arkadaşlarının verdiği gazla **"Ben buradan atlarım ya"** diyen AFL'li genç, gerçekten pencereden atlayalı 4 yıl,
- Yağmurlu bir cumartesi akşamında öğün olarak yemekhanede **bulgur pilavının yanında pirinç pilavı çıkalı** 4 yıl,
- Kimya sınavı sabahı, törende öğrencilerin **"Hocam sorular zor mu?"** sorusu üzerine Süleyman Hoca'nın şaşkın bir halde **"Bugün yazılı mı vardı çocuklar?"** diyeli 4 yıl,
- Sınıflar sabitken öğrenciler için hazine değerinde olan **etüt dolapları kaldırılalı** 4 yıl,
- Öğrencilerin adeta tüm senenin acısını çıkardığı, eğlencede sınırların zorlandığı **moral geceleri kaldırılalı** 4 yıl,
- Serkan Hoca Belçikalarda gezerken Efe Tiren doğalı ve de Serkan Hoca **çocuğuna hasret kalalı** 3 yıl,
- Mezunlarımızın gittikleri bölüm istatistiklerinde başlarda oran %70 mühendislik-%25 tıp iken **durum tersine döneli** 3 yıl,
- Geleneksel AFL Bahar Şenliği'nin **ilki düzenleneli** 2 yıl,
- KAPALI spor salonumuz **AÇIK hale geleli** 2 yıl,
- Nihat Hoca matrisle **tarla sürülmesi gerektiğini söyleyeli** 2 yıl,
- AFL tarihinin en büyük çöm akını olan **"78 Çöm Vakası"** yaşanalı 2 yıl,
- Ayşegül Hoca, patlamaz denilen maddeyi CERN laboratuvarlarının tek rakibi **AFL laboratuvarlarında patlatalı** 2 yıl,
- Ayhan Abi **veresiyeyi kaldıralı** 4 ay,
- Ayhan Abi **tekrar veresiye yazmaya başlayalı** 3,5 ay,
- Hülya Hoca **7543. ayakkabısını alalı** 18 dakika,
- Altınsoy sonuncu kez **belleğini kaybedeli** 13 saniye oldu.

Geçmişten Günümüze Bir Kahkaha Denizi

Berfin ERDOĞAN - Özgün ÖZTÜRK - Şeyma Nur PEKTAŞ

Hepimizi gülümsetir o çizgiler... En üzgün olduğumuzda, en sıkkın olduğumuzda bile kahkahalara boğar bizi. Hani yaratmak istediğimiz; belki boş vermiş, belki kızgın, belki ablak, belki de kurnaz hayatımızın birer yansımalarıdır onlar, içinde kendimizden birer parça bulduğumuz... Peki kimdir bu aynayı bize tutan, olağanüstü mizah anlayışlarıyla bizi güldürürken düşündüren Teşekkür etmemiz gereken, yıllarca fenomen bu karikatür karakterlerinin ve karikatüristlerin öykülerini biliyor muyuz acaba?

Abdülcanbaz

Turhan Selçuk

*Turhan Selçuk, karikatürün babası diyebileceğimiz 1922'de Milas'ta doğmuş ve 2010'da İstanbul'da hayata veda etmiş olan başarılı karikatüristimizdir. Semih Balcıoğlu ve Ferit Öngören ile birlikte "**Karikatüristler Derneği**"nin kurucularındandır. İlk karikatürleri 1941'de "**Türk Sözü**" adlı dergide yayınlanan üstat, 1948'de "**Tasvir**" adlı gazetede ressam ve karikatürist olarak çalışmıştır. Asıl ününü, 1957'de Milliyet gazetesinde çizmeye başladığı ve bugün, ilk yerli karikatür karakteri olarak kabul edilen "**Abdülcanbaz**" ile kazanmıştır. Bu karakter daha sonra sinema ve tiyatroda da canlandırılmış ve 1991 yılında PTT posta pulları üzerinde yerini almıştır.*

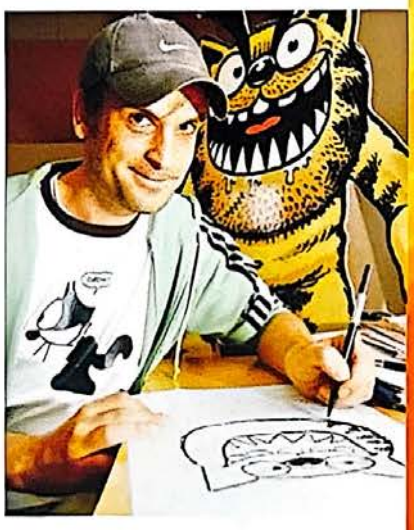

Kötü Kedi Serafettin

Bülent Üstün

1974 yılında İstanbul'da doğan Bülent Üstün; ortaokulu ve liseyi orada bitirdi. İlk karikatürü on iki yaşındayken yayımlandı. Bir süre "Çarşaf Mizah" dergisinde çalışan çizer, daha sonra "Hıbır" dergisinde profesyonel olarak devam etti. 1996 yılında "L-Manyak" adlı mizah dergisinde, o yıl kaybettiği kedisi adına çizmeye başladığı "Kötü Kedi Şerafettin" ile hepimizin gönlünde taht kurmayı başarmıştı. Kısa adıyla "Şero" İstanbul ilinin Cihangir semtinde belalı bir tekir kedi rolündedir. Burada ana karakter olan kediler konuşma yetisine sahiptirler. Kötü Kedi Şerafettin'in bu kadar sevilmesinin nedeni günümüz modern insanının uygarlık adına duygularını dışa vuramamasıdır.

FIRAT

Ugur Gürsoy

Asıl işi diş hekimliği olan Uğur Gürsoy çoğumuzun yakından takip ettiği ***Uykusuz*** *dergisinin kurucularındandır. Yarattığı "**Fırat**" karakteriyle, bizi kendine hayran bırakan Uğur Gürsoy ayrıca; "**Selim**" ve "**Faik**" gibi karakterlerin de yaratıcısıdır.*

*Fırat; salçalı ekmek ile beslenen, yaramaz televizyon kurdu bir çocuktur. Yaklaşık 4-5 yaşlarındadır. Yaşına rağmen fiziksel olarak yaşıtlarından çok küçüktür, kumandayı iki eliyle tutmaktadır, telefon ahizesiyle hemen hemen aynı boydadır. Annesi Gülsüm ile sürekli çatışır. Şabaniye en sevdiği filmdir. Genellikle izlediği filmlere "**Komedi Şakası Filmi**" der. "**Yek yeaa**", "**eneee**", "**yaaaa**", "**allam yareppim**", "**bana 100 puan, herkese 0 puan**", "**komedi şakası filmi**", "**hayaletçi adam**", "**herkesi ben yendim**", "**en birinci ben oldum**", "**uzay işemesi**", "**burası benim evimmiş**" gibi sözleri en bilinen sözleridir.*

Erdener Abi

Kaan Ertem

*1968'de İstanbul'da doğan Kaan Ertem; küçük yaşlarından itibaren elinden kalem düşürmemesinin karşılığını "**Bulvar Gazetesi**" nde yayınlanan ilk karikatürü ile almıştır.1988 yılında Limon, daha sonra* ***Leman*** *ve* ***L-Manyak*** *dergilerinde çalışan Ertem; 1995 yılında Marmara Üniversitesi Resim, iş bölümünden mezun olmuştur.*

*Ertem, Uğur Yücel ile bir sohbet sırasında deniz kenarında yürürken gördüğü bir adamdan esinlenerek "**Erdener Abi**" karakterini çizmiş ve bu karakter, yıllarca okuyucu tarafından zirveye oturtulmuştur.*

Erdener Abi, görmüş geçirmiş bir insandır. Belki sosyolog ya da psikolog değildir ama bu insanları tanımasını engellemez. Erdener Abi, dertleri dinler ama insanların dertleri onun umurunda değildir. Onun tek amacı huzur bulmaktır.

Alptekin ŞENER

Bildiğimiz gibi Barcelona-Real Madrid maçları dünyanın en çok takip edilen maçlarıdır. Öyle ki okulumuzda bile izleme imkanı buluyoruz. :) Gezegenimizin en iyi maçında Messi ve Ronaldo başta olmak üzere; Kaka, Xavi, Mesut, Iniesta, Benzema, Villa gibi yıldızlar müthiş 90 dakikalar yaşatır bize. El Clasico, bizim derbilerimiz gibi sadece bir skor rekabetine dayanmaz. El Clasico, İspanya İç Savaşı'nın yeşil sahalardaki yansımasıdır.

Real Madrid'in kökleri Oxford ve Cambridgeli gençlerin Madrid'te kurduğu "Football Sky" kulübüne dayanır. 1920'ye kadar birçok bölünme yaşayan kulüp, bu tarihte kral tarafından kutsanarak "Real Madrid C.F." adını alır. Kral, kralcılar ve diğer tutucu siyasi güçler, futbolun toplumsal gücünü fark edip Real Madrid'i evlat edinirler. Aynı yıllarda Kastilya'dan ekonomik açıdan hiçbir eksikliği olmayan Katalonya bölgesinin başkenti Barcelona, Avrupa'nın dört bir yanından gelen maceracılar için bir özgürlükler şehridir. Bu dönemde Barcelona'ya göç etmiş İsviçreli bir maceracı olan "Joan Gamper" (asıl adı Hans'tır ama Barcelona sevgisi nedeniyle adını bir Katalon adına çevirmiştir.), bir gazeteye verdiği ilanda Barcelona'ya yakışır bir futbol takımı kurmak istediğini belirtir. Gamper, ilana cevap verenlerle birlikte 29 Kasım 1899'da "FC Barcelona"yı kurar. Birkaç yıl sonra Barça batmak üzereyken Gamper takımı kurtarır ve kulübün misyonunu özgürlük savaşı olarak açıklar. Artık FC Barcelona cumhuriyetçilerin, Katalan milliyetçilerinin ve hümanist anarşistlerin, özerklik isteyenlerin takımıyken; Real Madrid C.F. İspanyol milliyetçilerinin, merkeziyetçilerin ve muhafazakarların takımıdır.

1936'da iç savaş patlak verdiğinde Barcelona merkezli Halk Cephesi, Rivera diktatörlüğünü devirdi. Bunun üzerine Milliyetçi Cephe, General Franco'nun etrafında toplanarak, Nazi bombardıman uçaklarının da desteğiyle iç savaşı kazandı. Diktatörlüğünü ilan eden Franco, ilk önce iki kulübün o dönemki cumhuriyetçi başkanları Guerra ve Sugnol'a zindanlarda işkence etti. Ardından Guerra'nın yerine kendi adamlarını yerleştirdi ve kendi kontrolünde bir Real Madrid yarattı. Nefret ettiği şeyleri temsil eden F.C. Barcelona'yı yeri geldi, Real'e yenilmesi için tehdit etti; yeri geldi, takımın tesislerini bombalattı. Ancak Franco, Barça'ya en büyük darbeyi 1953 yazında vuracaktı.

Barcelona, dönemin en iyi futbolcusu Alfredo di Stefano ile anlaşmıştı. Ama Franco, federasyona baskı yaparak transferi engelledi. Ve daha sonra Stefano'yu eflatun-beyazlı renklere bağladı. Barcelona bu olaydan sonra 50'li yıllarda, Real'le rekabet edebilse de Real Madrid, Şampiyon Kulüpler Kupası'nın ilk beş yılında di Stefano, Puşkaş ve Gento'lu kadrosuyla art arda şampiyon oluyordu. Artık Real Madrid'in yükseliş dönemiydi. Barcelona, 1960'tan 1974'e kadar şampiyonluk yüzü göremedi. Bu duruma son veren, oynadığı müthiş futbolla Johan Cruyff oldu. Diktatör Franco'nun bir yıl sonra ölmesi, Barcelona taraftarları arasında Cruyff'un iyi futboluna bağlandı. Cruyff, Ajax icadı total futbolu Barça'ya taşımıştı. 80'lerde Butragueno'lu, Michael'li, Vasquez'li kadrosuyla Real bir adım öndeydi. Cruyff teknik direktör olarak 88' de Barça'ya döndüğünde Guardiola'lı, Stoichkov'lu, Romario'lu rüya takımı yaratacaktı. Ardından, milenyumun başında Real Madrid başkanı Florentino Perez'in Los Galacticos hamlesiyle yeni bir rüya takım ortaya çıkacaktı. Casillas, Hierro, Raul, Zidane, Ronaldo, Carlos, Beckham, Figo gibi yıldızlara sahip bir kadrosu vardı Real'in. Perez, 2009 yılında tekrar başkan seçilerek Kaka, Cristiano Ronaldo, Benzema gibi yıldızları transfer edecekti. 2010 yazında takımın başında Mourinho'yu getirdi ve önemli bir yıldız olan Mesut'u kadroya dahil etti. Böylelikle kendi alt yapı ürünü olan Messi, Xavi, Iniesta, Pique, Puyol, Fabregas gibi oyunculara sahip olan, Guardiola'nın takımının karşısına onunla rekabet edebilecek harika bir takım çıktı ve El Clasicolar hiç olmadığı kadar zevkli hale geldi.

Günümüzde Barcelona ve Real Madrid için El Clasicolar, Katalan ve İspanyolların kansız savaşıdır. Ve bu iki kulüp, temsil ettikleri değerleri korudukça El Clasicolar, dünyanın en zevkli maçları olmaya devam edecek. En önemlisi "Futbol, asla sadece futbol değildir." sözü geçerliliğini koruyacak.

21. Yüzyılın Tenis Kralları

Ahmet Yasin YILDIRAN

Pete Sampras, Andre Agassi... 90'lı yıllara ve 2000'lerin başına damga vuran tenisçiler ve aralarındaki müthiş rekabet. Bu tenisçilerden sonra boş kalan 1 numara tahtı. Andy Roddick, Lleyton Hewitt aday gösterildiler ama bir türlü istikrarı yakalayamadılar. Fakat 2004'te kendini gösteren ve gün geçtikçe dünya tenisine adını duyuran, tenis estetiği içerisindeki bütün kavramları teknik olarak taşıyan, tenisin göz zevkine hitap eden ve bunları inanılmaz soğukkanlılığı ve centilmenliğiyle birleştiren Roger Federer... Uzun bir süre tenisi domine edip sert ve çim kortta turnuvalara ambargo koyarken ileride belalısı olacak Rafael Nadal toprakta turnuvaları birer birer kazanmaya başlamış "toprağın kralı" lakabı ona yakıştırılmaya başlanmıştı. Bu top çıkmaz dedikten sonra topa yetişip bununla da yetinmeyip rakibini çaresiz bırakacak savunma vuruşları çok etkileyiciydi.

2008 yılının başlarında Federer'in kanında bir maddenin yüksek çıkması antrenman süresini azaltmasına sebep olmuş, performansını etkilemişti. Ardından aynı yıl efsanevi Wimbledon finalini yağmur bile durduramamış 5 saat kadar süren maçı kazanan 5 setle Nadal olmuştu. Böylece "ekselanslarının" 5 yıllık şampiyonluk serisine son vermiş ve 2 ay ardından 236 hafta sürelik 1 numara unvanını elinden almıştı. Ancak Federer 2009'da o zamana kadar kazanamadığı tek Grand Slam Fransa Açık'ı kazanarak Sampras'ın 14'lük rekorunu egale etmiş ve yine ardından efsane Wimbledon finalinde Roddick'i yenerek en çok Grand Slam kazanan oyuncu olmuştu. Aynı yıl baba olma sevinci de yaşayan Federer artık bir yaşayan efsaneydi.

2010 Nadal'ın yılı oldu. Anne ve babasının o yıl ayrılmasına rağmen harika bir karakter örneği sergileyen, mental anlamdaki üstünlüğünü gücüyle birleştiren Nadal 4'te 3 Grand Slam kazanarak sezona damga vurdu. Ancak bu böyle devam etmedi ve karşısına Sırp "savaşçı" Novak Djokovic çıktı. Harikulade bir yükseliş yapan, müthiş fiziği, inanılmaz savunması, öldürücü vuruşları ve maç ilerledikçe artan kondisyonuyla Djokovic 2011'de adeta şov yaptı.

Aynı yıl içinde 6 finalde Nadal'ı yendi, 3 Grand Slam ve 5 Masters şampiyonluğuyla tabiri buysa rüya gibi bir yıl geçirdi ve Nadal'ı tahttan indirdi. 2012'de yılın ilk Grand Slam'i Avustralya Açık'ı kazandı ve formunu sürdürdü. Ancak bu yıla damgasını vuran başka bir tenisçi daha vardı: Roger Federer; Miami Masters'a kadar oynadığı 41 maçın 39'unu ve 8 turnuvanın 6'sını kazanan 31 yaşındaki efsane ikinci baharında, yaşına gönderme yaparak "Artık bitti." diyenlere güzel bir cevap verdi.

Müthiş finaller ve büyüleyici maçlarla bizleri tenise doyuran yıldız tenisçiler kazandıkları başarılarla adlarını tarihe altın harflerle yazdırmaya devam ediyorlar.

Fazlasıyla Geleneksel Çöm Yazısı

Gül Yıldız YÜKSEL

Ot gibi bir sene sonu... Gün batımına, hatta sonrasına dek süren fotosentez (o nasıl oluyorsa)... Rüyasında SBS'ye girdiğini görenler ve umutla onlara sorulan "Soruları da gördün mü?"'ler arasında nihayet sınavı atlattık ve AFL'ye kapağı attık.

İlk gün, bir beyaz çorap krizi yaşandı. Tabii erkekler için böyle bir şey geçerli değil ama bizde beyaz çorabı gören çöm olduğumuzu anlıyordu. Boyumun uzunluğuna rağmen yanıma gelip "Dokuzuncu sınıf mısın?" diye soran İrem de bunu kanıtlamış oldu. Zaten çömlüğümüzün farkındayız ve çekingeniz bir de bu kriz olunca kendimizi iyice rezil hissettik ve kendi rezilliğimize güldük.

O gün ders olmadığı söylenince A-B sınıfı kızlarının yaklaşık yarısı, kaynaşma amacıyla kendimizi Forum'a attık ve gündüzlüler olarak yatılıları iyice bir gezdirdik. Hatta biraz fazla gezdirdik ve Forum'un içinde birbirimizi kaybettik. Gezdik, dolaştık, özellikle yemek yediğimiz sırada oluşan sessizliği bozmak amacıyla gereksiz espriler yaptık.

İkinci günümüz ise tam bir komediydi. İlk günden biraz kaynaşanlarımız ve en azından birbirinin adını bilenlerimiz diğerlerini de muhabbete dâhil etmeye çalışıyordu. Kızlarla erkekler ayrı takılıyordu. İşin aslı herkes kendi âlemindeydi. Pek sıkıntı çekmediğimiz konu ise isimlerdi. Her yeni hocayla tanışmada, isimler defalarca söyleniyordu. Unutmak o kadar kolay değildi yani. Özellikle de Kemal, Celal gibi kafiyeli olanları... Buna rağmen Hilal'e defalarca "Şuradakinin adı neydi? Bak, orta boylu, koyu saçlı. Şimdi gülüyor bak." benzeri şeyler sorduğumu biliyorum. Gerçi isimleri unutsak bile mutlaka etrafımızda bir Buse ya da Cansu, en çok da İrem bulunuyordu. Nereye baksak İremler...

Neyse, kazasız belasız ilk haftayı atlattık. (Tabii buna kazasız belasız denebilirse.) Bu sıralarda yurttakilerden aldığımız bilgilere göre üst sınıfların epey geniş bir şaka repertuarı varmış. Gelecek yıllardaki çömlere yapılacak şakalarla ilgili beyin fırtınası yapmaya şimdiden başladık.

Kaçınılmaz şekilde, bir haftalık tanışma faslından ve TRT'ye haber olarak çıkma (9-B) maceramızdan sonra dersler başladı ve hocalarımızın ilginç yönleri hakkında bilgilenmeye başladık. ALTINSOY'un ses bombası, Mr. TIREN'in hoş iltifatları, Herr FIDAN'ın fıkraları, TİRİÇ'in madde taneciklerini sollayan bir hızla ders anlatması, Gül Hoca'yla kurtardığımız memleket, N.AFŞİN'in balığa gitme öyküleri, Muhteşem Süleyman Hocamızın Fenerbahçe aşkı, İbrahim Yeniçağ'ın isimlerimizi inanılmaz bir hızla ezberlemesi, Sedat Hoca'nın "Bunu anlamak için kafa lazım kafaaa!" 'ları, Sezai Hoca'nın hemen her dersinde geçen "Hocam ..... ne demek?" "Bu, kimyanın konusuna giriyor. Kimya Hocanıza sorun. " Ve ertesi derste "Sordunuz mu?" "Yoo." konuşmaları bunlara örnek olabilir sanırım.

Tabii bir de dönemimize mensup ilginç arkadaşlarımız var. Aslında Efelere gitmek isteyen ve kendini burada bulan –ayrıca kafasındaki keli gizlemek için saçını uzattığını söyleyen- Celal, Altınsoy'un beyninde "zıplayan şeyler"i çağrıştıran Kemal, matematikte sık sık sorulara itiraz eden ve her seferinde "Haa, anladım ya!" diyerek tartışmayı bitiren Mücahit; bütün döneme yeter.

Bunların dışında okulda karşılaştıklarımız: İlk on beş dakika dayanmaya çalıştıktan sonra yavaş yavaş başların masalara indiği bazı dersler, bazen dayanamayıp cicili bicili rüyalar âlemine dalanlar, her sınıf değiştirmede yer kapma telaşı, buna bağlı olarak yapılan oturma planı, tırsılan quizler, çok tırsılan sınavlar, soru tipleri hakkında ser de sır da vermeyen hocalar, oturulması yazılı olmayan kanunlarca çömlere yasaklanmış olan Konaklı, aynı kanunlarla yönetilen Dinlenme Odası ile kapının yanındaki koltuklar, daha şimdiden dershaneye başlayanlara çok hoş (!) iltifatlar, ilk sınavların sonuçlarının öğrenilmesiyle yaşanan şoklar, AFL resmî törenlerinin ilköğretimdeki –sıkıcı ve klasik- törenlere göre sıradışı olmasına şaşırıp sevinenler (Onlar biz oluyoruz.), iki kere var denip üç kere iptal edilen piknikler, bizim döneme denk gelen bazı olaylar (Okulla yaşıt olmamız ve kız sayısının beklenmedik fazlalığı gibi), "Burası bu gidişle yakında kız lisesi olacak." diyen öğretmenler...

Bu daha böyle uzar gider.

Sonuç olarak çömlüğümüz (televizyon ağzıyla) tüm hızıyla devam ediyor. Epey de eğlenceli aslında ama yine de gelecek seneki çömleri dört gözle bekliyoruz.

Biz sıramızı bir sağ salim savalım da.

ÇER-ÇÖM

Dilşan ÖZCANOĞLU - Betül COŞKUN - Onur Ege TARI

Öncelikle bu eylüle hepimiz daha farklı başlamıştık. Açıkçası bütün bir yaz boyunca içimizde yeni okulumuza karşı heyecanla karışık korku vardı. Hepimiz öğretmenleri, okul ortamını, formaların üzerimizde nasıl duracağını, fen lisesine yakışıp yakışmayacağımızı ve en önemlisi daha önce hiç tanımadığımız bambaşka şehirlerden gelen ve 4 sene boyunca en yakınlarımız olacak insanların kimlerin olacağıydı. İlk İngilizce dersimizde Serkan Hocanın "Unuttun mu Beni"yi ıslıkla yorumlaması ve Nilgün Hocanın "Lambada" yaptırmasından sonra endişelerimizin ne kadar da yersiz olduğunu anladık. Fakat Altınsoy'un havada uçuşan kalemliği ve faresi, Gül Hocanın bizi aşağı atmakla ve Sedat Hocanın topuğumuza sıkmakla tehdit etmesi aslında korkmakta haksız olmadığımızı gösterdi. Nihat Hocamızın küçükken oynadığı "sonsuz" oyunlar, kendini pencereden aşağı ama içeriye doğru atma paradoksu, doğmamış eşekler kümesi ve yazılıları yaşanmaya değerdi doğrusu. Mustafa Hocanın kafa sallamasına alıştık ama bilgi-işlemci olduğunu bilmiyorduk. Bir oyun oynatmadı yani .

AY - DER - BİR

(Aydın Dershaneler Birliği Derneği)

AMAÇ :

1) İLİMİZİN EĞİTİM BAŞARISINI YÜKSELTMEK
2) EĞİTİM VE HİZMET KALİTESİNİ ARTTIRMAK
3) EĞİTİM VE ÖĞRETİM BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK
4) HAKSIZ REKABETİ ÖNLEMEK
5) DERSHANE ÇALIŞANLARININ HAKLARINI KORUMAK

ÜYELERİMİZ

AÇI DERSHANELERİ	birey DERSHANELERİ	artı dergisi ÇÖZÜM DERSHANELERİ "problem yok, çözüm var"	AYDIN DEĞİŞİM DERSANESİ	FEN BİLİMLERİ DERSHANESİ
final dergisi dershaneleri	Kavaklı Dershanesi	KAVRAM DERSANELERİ	KAYABAŞI DERSHANESİ	körfez dershaneleri
KÜLTÜR DERSHANESİ	analitik dershaneleri	PUSULA DERSHANESİ	Sınav dergisi dershaneleri	tudem DERSHANELERİ
UĞUR DERSHANELERİ	Başarı için birlikteyiz...			ÖZEL VİP dershanesi

AY - DER - BİR

(Aydın Dershaneler Birliği Derneği)